TWO CATS PUBLICATION
မောင်မျိုး
စီစဉ်သည်

နတ်ဆိုးတစ်ကောင် နဲ့ ရင်ခွဲသူ

နိုကိုရဲ

နီကိုရဲ

နတ်ဆိုးတစ်ကောင်နဲ့...ရင်လွဲသူ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး — ဒို့အရေး
းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး — ဒို့အရေး
ချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး — ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

* ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
* နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
* နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
* ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

* နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
* အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
* ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
* ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးသော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

* စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
* ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
* ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
* နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

* တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး၊
* အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
* မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
* တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး၊

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၆၈၂ / ၂၀၀၂ (၇)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၄၇၈ / ၂၀၀၃ (၅)
ထုတ်ဝေသူ
ဦးတင့်လွင်
အမှတ် (၆၀၅)၊
ဩရမှာလမ်း
ပုံနှိပ်သူ
ဦးမောင်မျိုး
ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း
ပထမအကြိမ် ၂၀၀၃ ခုနှစ် ဇွန်လ
အုပ်ရေ ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး (၃၀) ကျပ်

(တစ်)

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ တကယ်ကို မရိုးသားတဲ့ကောင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အဲဒီစကားက ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် တကယ်ဆင်ခြင်ပြီးပြောတဲ့စကား မဟုတ်ဘူးဗျ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ဆင်မယ့်စကားကို သိနေလို့ ကြိုပြောတဲ့ စကားပါ။

တစ်ခါတလေ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ တော်တော်ကို ခက်တယ်ဗျာ။

ခက်တယ်ဆိုတာက သူတို့ကို ရင်ဆိုင်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေလှေ့ထုံးတမ်းအစဉ်အလာ အခြေအနေတွေက နေခွင့်ပြုတဲ့အတိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်ဆိုင်နေရတာက ခက်တာ။ ဥပမာတစ်ခု ပေးမယ်ဗျာ...။ ကိုယ်က Company တစ်ခုက သူဌေး၊ အကြီးအကဲ၊ ဆရာသမား။ ကိုယ့်အောက်က စာရေးမလေးကို ချစ်မိပြီ ဆိုပါစို့...။ ကိုယ်လည်း လူပျို၊ သူလည်း အပျိုဗျာ...။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ခင်ဗျားရဲ့ အချစ်က ငွေဂုဏ်ခနနဲ့ နိုင့်ထက်စီးနင်းလုပ်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးက ဒီလို စာရေးမလေးကို အပျော်ကြံတာပါလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ထင်ကြလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားဟာ အချစ်ဆိုတာထက် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေကို

အရင်ဖြေရှင်းရလိမ့်မယ်။

အဲဒီပြဿနာမှာ…ခင်ဗျားအချစ်ထက် ခင်ဗျားအခြေအနေ ပတ်ဝန်းကျင်ရပ်တည်မှုနဲ့ လူတွေရဲ့ သဘောထားက ပိုအရေးကြီးနေမှာ အမှန်ပဲ။ စောင်းအိုလုလင်က ဘုရင့်သမီးကို ကြိုက်တာမျိုးကြတော့ လူတွေက စောင်းအိုလုလင်ဘက်က ရှိတယ်။ Company သူဌေးနဲ့ စာရေးမလေးကျတော့ စာရေးမလေးဘက်က ရှိပြန်ရော…။

အားနည်းတဲ့ဘက်က အမှန်လို့ ဖြည့်တွေးတတ်တာ ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးရဲ့ ဓလေ့စရိုက်ပါ။ ဒါကို မှားတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အချစ်ကို အချစ်လို မတွေးတာကို ပြောတာပါ။ အမှန်တော့ သူဌေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆင်းရဲသားပဲဖြစ်ဖြစ် အချစ်ဆိုတာ ရှိတာပဲ။

မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ဆင်းရဲတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ စစ်မှန်တဲ့အချစ် ရှိသလို မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာလည်း စစ်မှန်တဲ့ အချစ်ဆိုတာ ရှိတာပဲ။ အချစ်ကို အချစ်လို့သာ တွေးရင် အဲဒီနှစ်ခုစလုံး ဟာ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး။ "ရင်ခုန်ရင် အချစ်ပဲကွယ်" လို့ အဆိုတော် ထူးအိမ်သင်ကတောင် ဆိုဖူးသေးတာပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ…ရင်ခုန်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ ဘာများ သိတော့လို့လဲ…။

ကိုယ့်ဆရာလည်း ကြုံဖူးမှာပေါ့…ရင်ခုန်တာ။ ဘဝမှာ အပြင်းပြ ဆုံး ရင်ခုန်တာလေ…။ အဲဒီအချိန်မှာ အရာအားလုံးကို မေ့တော့တာပဲ။ ကိုယ်က ဘာပဲ ဖြစ်နေနေပေါ့။

နောက်ထပ်…ဥပမာတစ်ခု ပေးရဦးမယ်ဗျာ။

ကိုယ့်လူမှုရေးအတွက် စည်းကမ်းထားရမယ့် လူတွေကို ရင်မခုန် ရဘူး။ အဲဒါ ရင်ခုန်ရင် အပြစ်ဆိုတာပါပဲ။ ဥပမာရဲ့…ဥပမာဗျာ။ ထားပါ တော့…ကိုယ် အရမ်းခင်တဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ နှမဆိုပါတော့။ ထုံးတမ်း စဉ်လာနဲ့ ဓလေ့မှာ သူ့ကို ရင်မခုန်ရဘူးတဲ့ခင်ဗျ။ ရင်ခုန်ရင်…အဲဒါ

လူမှုရေးငြိစွန်းမှု၊ သူငယ်ချင်းချင်း သစ္စာဖောက်မှုတဲ့။

ဒီကိစ္စကတော့ ရင်ခုန်သံကို နှစ်ပိုင်းခွဲချင်တယ်ဗျာ။

အဲဒီသူငယ်ချင်းရဲ့ နှမ(သို့) အစ်မကို ကိုယ်က တကယ်ရင်ခုန်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ တွေ့တာဆုံတာများလို့၊ အခြေအနေပေးလို့၊ သူက ရေလာမြောင်းပေးလုပ်လို့၊ အဲဒါမျိုးနဲ့ ချစ်ဖို့ ယူဖို့ ကြိုးစားတာဆိုရင်တော့ လူမှုရေးပြစ်ချက်လို့ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်က တပ်တဲ့ ကင်ပွန်းကို ကျွန်တော်ကပါ ဘွဲ့တပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်။

အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်က နှစ်နှစ်ကာကာ မေတ္တာစိတ်နဲ့ ရင်ခုန်တာဆိုရင် ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မခုန်ဘူးတဲ့ ရင်ခုန်သံမျိုးနဲ့ အရူးအမူးခုန်တာဆိုရင် ရင်ခုန်သံဘက်က ကျွန်တော် လိုက်မယ်။ ခင်ဗျား အဲဒီလိုရင်ခုန်နေရင် ခင်ဗျားဘက်က ကျွန်တော် ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ လွတ်လပ်သူတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရင်ခုန်သံကို တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတွေအတွက် သတ်ပြီးသား သေပြီးသား ဖြစ်ရမယ်။ စာရိတ္တနဲ့ အသိဉာဏ်နည်းတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်တွေအတွက်တော့ ကျွန်တော် သိပ်မပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဆရာကို ကျွန်တော် ယုံပြီးသားပါလေ။ အိမ်ထောင်ကျတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကို ကိုယ်သတ်ပစ်တာပဲ။ စိတ်မနိုင်ရင်တော့ မလုပ်နဲ့ပေါ့။ အိမ်ထောင်က အခြေအနေအမျိုးမျိုးအရ ကွဲတာဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့...တစ်ခုထပ်ပြောဦးမယ်။

ရင်ခုန်သံကို အဲဒီလို အိမ်ထောင်ကျဖို့ သတ်ပြီးသားလူတွေရဲ့နောက်ထပ်ခုန်တဲ့ ရင်ခုန်သံဟာ ပထမလောက် သန့်စင်မှု မရှိဘူးဆိုတာကိုပဲ။

ကျွန်တော်လည်း ပြောရင်းနဲ့ စကားတွေ ရောကုန်ပြီ။ ဒါ...

ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဆရာလည်း ကြုံဖူးမှာပေါ့။ အမှန်တော့ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ရှေ့မှာပြောခဲ့တာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ရှေ့မှာပြောခဲ့တာတွေကိုလည်း တစ်ခုမှ ပယ်လို့မရဘူး ပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော်က Company ပိုင်ရှင်သူဌေးသားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ စာရေးမလည်း မရှိဘူး။ ကျွန်တော် အရမ်းခင်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ နှမနဲ့ အစ်မကို ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ နောက်တစ်ယောက်ကို ချစ်ချင်တဲ့ မုဆိုးဖိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်က လူပျို။ ရင်ခုန်ကောင်းကာစ ၂၁နှစ်သားကလေး။ မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံတွေ ဘာတွေ ပေါက်ရင် ဂုဏ်ယူရတာတစ်မျိုး။ ရှက်ရတာ[illegible] ဝက်ခြံကို သနပ်ခါးစက်ကလေးတို့တတ်တဲ့ အရွယ်ဗျာ။ (အသက်လေးဆယ်နား နီးနေတဲ့လူတွေ ဝက်ခြံကို သနပ်ခါးတို့ရင်တော့ ကျွန်တော် အရမ်းမုန်းပဲ)

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မတရားကြီးကို ရင်ခုန်နေတဲ့ ချစ်သူက ကျွန်တော်နဲ့ တစ်နှစ်ခင်ပြီးသား ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ခင်ဗျ။

ပြဿနာက အဲဒီက စတာပဲခင်ဗျ။

ဒုတိယနှစ် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ စတက်ကတည်းက ပထမနေ့မှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ စတင်ပြီး သူနဲ့ ကျွန်တော် ခင်ခွင့်ရတယ်။ အဲဒီကတည်းက သူ့ကို ကျွန်တော် ရင်စခုန်တယ်။ ခုန်တာမှ မတရားဗျာ…။ ဥမ္မာဒန္တီကို သိဝိမင်း တွေ့တာထက် နည်းနည်းကလေးပဲ လျော့တယ်။ ကိုယ့်ဆရာရေ…လောကကြီးက ခဏတိတ်သွားပြီး မျက်စိထဲကို အလင်းတန်းကြီးဝင်တာ ခင်ဗျ။ အသိစိတ်တစ်ခုလုံး ပျာပြီး ရင်ခုန်သံချည်း ကျန်ခဲ့တာ။ အသိစိတ်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လည်း တွဲလို့

ရရော လူက ကတုန်ကယင်နဲ့ လက်ဖျားခြေဖျားအေးစက်ပြီး ချွေးတွေ ဘာတွေ ထွက်လို့။ ကြွခြွေတွေ ဘာတွေလည်း ပျက်လို့ပေါ့ဗျာ...။

ပထမဦးဆုံး ကြေားတာ ရင်ခုန်သံပဲ။ မြင်းလိုက်တာဗျာ...သေခါနီး နှလုံးရောဂါသည်အတိုင်းပဲ။ ကိုယ်...ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းမသိတဲ့အချိန်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အဲဒီတစ်ခါပဲရှိတယ်။ ဘေးက ဘော်ဒါတွေကတော့ စပ်ဖြီဖြီပေါ့လေ...။ သူတို့အပြောအရ ကျွန်တော် နှစ်မိနစ်လောက် ငေါင်သွားတယ်တဲ့...။ ထားပါ...။

သိဝိမင်းထက် ကျွန်တော်သာတဲ့တစ်ချက်က သူက မိတ်ဆက်ပြီးတာနဲ့ စထွက်သွားတာနော်။ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်နေတာရယ်...သူနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့တဲ့နေရာက ကဲန်တင်းဖြစ်နေတာရယ်ပါပဲ။

ကျွန်တော် ဒီလောက်ဖြစ်တာလည်း မအံ့ဩနဲ့ ကိုယ့်ဆရာရေ။ ကောင်မလေးက တော်တော်လှတာခင်ဗျ။ နာမည်က "လမင်း"...တဲ့။ အချိုးအစားက မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ မော်ဒယ်တွေ ပြောတတ်တဲ့ အချိုးအစားဗျာ။ ဆံပင်က နက်မှောင်လို့။ သူ့ဆံပင်ကြားထဲမှာသာ နေရရင် နေ့လည်နေ့ခင်းကလည်း မှောင်နေမှာပဲ။ အုံကောင်းလိုက်တာကလည်း မပြောနဲ့တော့။ ဆံပင်လုံးတွေကလည်း အကြီးကြီးခင်ဗျ။ ဆံပင်ရှည်ပေမယ့် တစ်ချောင်းစီ တစ်ခုစီ မြင်နေရတာ။

မျက်ဝန်းတွေက ရွဲလို့...။ မျက်ဆံနက်တွေက ပြားစေ့လောက်ရှိတယ်ဗျာ။ မျက်ဝန်းတစ်အုံလုံးက လက်ဖက်ရည်ဇွန်းတစ်ဇွန်းစာလောက်ရှိတယ်။ နှာခေါင်းကျတော့ နဖူးကနေကျတဲ့ နှာခေါင်းဗျို့။ အဖျားဓာချွန်လို့။ နှာအိမ်ကလေးတွေက ပါးပါးကလေး။ အံမယ်...နှာခေါင်းနဲ့ အပေါ်နှုတ်ခမ်းက သူ့လက်သန်းတစ်လုံးစာလောက်ပဲ ဝေးတာ။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းက နည်းနည်းပါးပေမယ့် အောက်နှုတ်ခမ်းက ဖူးဖူးလုံးလုံးကလေး။

ရယ်လိုက်ရင် ပါးချိုင့်နှစ်ဘက်က စင်း…လို့။

အဲဒါတွေ ထားပါဗျာ…။

နားထင်အစပ်နားက ဆံစကလေးတွေကိုပဲ ခင်ဗျားကို ပြချင်တယ်။ လှလိုက်တာဗျာ…။ ဘယ်ပန်းချီဆရာမှ ရေးနိုင်မယ် မထင်ဘူး။ ပန်းချီဆရာတွေက နားထင်နားက ဆံစကလေးတွေဆို ခပ်ပေါ့ပေါ့ စုပ်ပြားကြီးနဲ့ ဆွဲချလိုက်တာပဲ ရှိတာယ်။ သူ့လို ဆံစမျိုးတွေ့ရင် စိတ်ပြောင်းချင်ရင်လည်း ပြောင်းသွားမှာပါပဲ။ ကိုယ့်ဆရာရေ…တကယ်ပြောတာပါ။ သူ့ရဲ့ မကား မကုတ်တဲ့ နားရွက်ဝါဝါကလေးနဲ့ နားထင်အစပ်က ဆံစကျပုံကိုက ဟာမိုနီဖြစ်နေတာ။ သူ မိတ်ကပ်လိမ်းမလာတဲ့ နေ့မျိုးနေရောင်ကများ ပါးပြင်ပေါ်ကို ခပ်စောင်းစောင်းကျလိုက်ရင် သူ့ပါးပြင်ပေါ်က မွှေးညင်းနုကလေးတွေ ပါးပါးကလေး ထောင်ထနေတာ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။

အဲဒီတော့…သူ့ကို ကျွန်တော် ချစ်တာပေါ့ဗျာ။

ကိုယ့်ဆရာတွေ့ရင်လည်း ကိုယ့်ဆရာ သူ့ကို ချစ်မှာပါပဲ။ ကိုယ့်ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်တောင် ရန်သူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ဦးမယ်။ ဒါဟာ အပြစ်မှ မဟုတ်တာ။ ထားပါ…။

အဲဒီလို သိပ်လှပြီး သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာထက် နှစ်မိနစ်လောက် လောကကို မေ့သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံစစ်စစ်ကသာ သူ့ကို တန်ဆာဆင်ပေးတာပါ။ ဟုတ်တယ်လေ…မိန်းကလေးတစ်ယောက် လှတယ်ဆိုတာ သတိပြုမိတဲ့ ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါ။ အဲဒီယောကျ်ားလေးက အသေးစိတ်နိုင်လေ သူက ပိုလှလေပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို အသေးစိတ်ကို သတိပြုမိတာပါ။ သူ ရယ်လိုက်ရင် သွားကလေးတွေက ပစ္စတိုကျည်ဆံထောင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ သူ့လက်ဖဝါးက ရဲလို့…။ လက်ချောင်းကလေးတွေက ဖယောင်းကို ပုံသွင်း

ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ လက်သည်းကလေးတွေကလည်း အသည်းယားချင်စရာပါ။ ချောမွတ်နေတဲ့ သူ့လက်ချောင်းထိပ်ကလေးကနေပြီးတော့ နေကြာစေ့ခွံ တစ်ခွံစာလောက်ပဲ ထွက်နေတာ။

ကျွန်တော်ဟာ တကယ့်ကို မရိုးသားတဲ့ကောင်ပါ။

''လမင်း''ဆိုတဲ့ အဲဒီကောင်မလေးကို တတိယနှစ်တစ်နှစ်လုံး ခင်ခဲ့ပြီးမှ နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်မှ ချစ်ဖို့ကြိုးစားတာဆိုတော့ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ စည်းနဲ့ ငြိပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ဒီလိုပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့။

ကိုယ့်ဆရာနဲ့ လောင်းချင်တယ်ဗျာ...။

ကိုယ့်ဆရာဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်လလောက်ကတည်းက လမင်းကို စာပေးပြီးနေလောက်ပြီ ဆိုတာပါပဲ။

ကဲ...တစ်သန်းကြေး လောင်းမလား။

●

ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဆရာလည်း သိရောပေါ့။

ဟုတ်တယ်...။

ကျွန်တော် ဒီနေ့ လမင်းကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေ ရေးထားတဲ့စာ ပေးဖို့ အစစအရာရာ စီမံထားတယ်။ စီမံထားတယ်လို့ ပြောလို့ သိပ်အထင်တကြီးတော့ မရှိနဲ့ခင်ဗျ။ နည်းက ခပ်ရိုးရိုးပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့(၃)ရက်လောက်တုန်းက လမင်းဆီက ကျွန်တော် paper-4

စာအုပ် ငှားထားတယ်။ အဲဒီစာအုပ် ပြန်ပေးရင်းနဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ စာထည့်ပေးမယ်ပေါ့ဗျာ…။ နည်းက ကမ္ဘာဦးနည်းပါ။ ကျွန်တော်ကသာ သူ့ကို အချစ်စိတ် အရမ်းကြီးလို့ ဒါကို အကြီးအကျယ်ထင်နေတာ။

ကျွန်တော်က လိုင်ဗရီရှေ့က ကုံကော်ပင်တန်းရှေ့မှာရပ်ပြီး ဒီနေ့ ကျောင်းကို လာမယ့် လမင်းကို စောင့်နေတာ။ ကျွန်တော့်ကျောဘက်က ကုံကော်ပင်တန်းအောက်က ထိုင်ခုံမှာ ချစ်သူစုံတွဲ နှစ်တွဲရှိပြီး ရုပ်သိပ်မချောတဲ့ ကောင်မလေး သုံးအုပ်စုလောက် ထိုင်နေတယ်။ သုံးအုပ်စုစလုံး နေကြာစေ့တွေ စားလို့ခင်ဗျ။

စာကြည့်တိုက်ရှေ့ လှေကားတွေမှာတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ပျော်နေတဲ့ ခပ်လောင်လောင်ကျောင်းသား ရှစ်ယောက်လောက် ထိုင်နေကြတယ်။ လောင်လိုက်၊ ပျော်ရွှင်စရာမှ သူတို့ရှေ့က ဖြတ်သွားတဲ့ ဘယ်ကျောင်းသူကိုမှ အလွတ်မပေးဘူး။ အသံသေး အသံကြောင်နဲ့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောကြ၊ ရယ်ကြနဲ့…။ တစ်ယောက်တည်းလာတဲ့ ကောင်မလေးဆို ခြေလှမ်းတွေ ဘာတွေ မှားလို့။

အံမယ်…ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို ကျောမှာ လွယ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးကျတော့ သူတို့ ရှုံးရောဗျို့…။ ကောင်မလေး က သူတို့နောက်တာကို ဂရုမစိုက်တဲ့အပြင် ပါးစပ်က ပီကေတောင် ဖောက်ပြသွားသေးတယ်။ သူတို့ကလည်း အရှုံးကို ကျေကျေနပ်နပ်ခံယူရင်း "ဟေး"…ခနဲ အော်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော့်တစ်ဘဝလုံး ရင်ခုန်သံနဲ့ ဒီအုပ်စုရဲ့ အပျော်နှစ်ခုစလုံး ကို မလဲနိုင်တဲ့အတွက် ကျွန်တော် နေရာပြောင်းဖို့ စဉ်းစားပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ…။ ဒီရှေ့ကနေ လမင်းနောက်ကို ကပ်လိုက်လို့ကတော့ သူတို့ရဲ့ပစ်မှတ်က ကျွန်တော် ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမှန်းမသိဘဲနဲ့ ကျွန်တော် အသည်းမကွဲချင်တာတော့ အမှန်ပဲ။

လိုင်ဗရီရှေ့က အဓိပတိလမ်းအစပ်မှာ ကျွန်တော်ရပ်ရင်း အဓိပတိလမ်းကြီးကို ငေးကြည့်ရတယ်။ နေရောင်က သာလို့…၊ ရေတမာပင်တွေက အရွက်ချွန်တွေနဲ့ ငြိမ်လို့…၊ ကျောင်းသူတွေက တလှုပ်လှုပ်နဲ့ အဓိပတိလမ်းမှာ လျှောက်လို့…။ ကဲ…ဆိုပြီး ပုဂံလမ်းဘက်ကများ လမင်း လာမလားလို့ တွေးမိသေးတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ…ကျွန်တော်က ကံဆိုးနေကျ ကောင်၊ ဘဝမှာ မကြာခဏလွဲတတ်တဲ့ကောင်ဆိုတာ ကိုယ့်ဆရာလည်း သိမှာပေါ့။

လမင်း…။

ဟုတ်တယ်…။ အသိစိတ်က ဆုံးဖြတ်ပြီးတော့ နှလုံးကို ထိုးဆောင့်လာတဲ့ သွေးက တော်တော်အရှိန်ပြင်းတယ်။ လမင်းနဲ့ စတွေ့တုန်းကလိုပဲ။ အချိန်တော့ ကွာတယ်၊ ငါးစက္ကန့်လောက်မေ့။ ဟုတ်တယ်လေ…ကျွန်တော်က မရိုးသားတဲ့ကောင် မဟုတ်လား။

ပြင်ဆင်ချိန်တော့ ရပါတယ်။ လမင်းက လူလုံးပေါ်စပဲ ရှိသေးတာ။ ဒါပေမဲ့…ကျွန်တော် အတတ်သိတယ်။ အဲဒါ…လမင်း။ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ပုံကို ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး ပြန်ကြည့်လို့ မရလို့ မမှတ်မိပေမယ့် လမင်းကိုတော့ မှတ်မိတယ်။ အဲဒါ…"လမင်း"။

ကျွန်တော် လွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကြိုးကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲက လမင်းရဲ့ စာအုပ်ကို အသာထိထားလိုက်တယ်။

"ဟဲ့…မိုးဆွေ"

နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ကျွဲထွက်နေလို့ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ အပ်ဖျားကလေးလောက်ပဲ တွယ်ငြိနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို နောက်ကနေ တွန်းတာခံလိုက်ရတာပါ။ ကျွန်တော် အသည်းတုန်အောင် လန့်သွားတာပေါ့။ လှည့်ကြည့်တော့ သင်းသင်းသာနဲ့ သွန်းနှင်းအိမ်။

"နှင်…ဒါ…ဘာလုပ်နေတာလဲ"

ကိုယ့်ဆရာရေ…ကျွန်တော် ရှစ်စက္ကန့်လောက် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘူး။

ဒီနှစ်ယောက်က အတန်းထဲက 'ဖော်'တွေပါ။ ပိုဆိုးတာက လမင်းကို ကျွန်တော် ချစ်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့က သိထားကြတယ်။ သူတို့သာ ရှိနေလို့ကတော့ ကျွန်တော့်တစ်ဘဝလုံး အစီအစဉ်တွေ သွားပြီ။

လက်တစ်ဖျစ်မှာတောင် စိတ်က ကုဋေတစ်သန်းဖြစ်ပျက်တာဆိုတော့ ရှစ်စက္ကန့်မှာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းအချိန်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ ကုဋေပေါင်းများစွာဖြစ်ပြီးတော့ သူတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အားလုံးကို စဉ်းစားပြီး ဖြေရမယ်။

"အံမာ…ငါ့ဘာသာငါ ဘယ်နားရပ်ရပ် နင်တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

သူတို့က အဲဒီလို ခုတောမှ မေးမယ့် ကောင်မလေးတွေ။ အဲဒီလို မပြောရင် အသေအပြန် သိပ်ထူတာ။ လမင်းရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို စိတ်နဲ့ တွက်ကြည့်တော့ လူလုံးပေါ်ခါနီးနေပြီလို့ သိရတယ်။

"ဘာမှမဖြစ်ဘူးဘဲ ထားတော့၊ နင်…ငါ့စာအုပ် Paper-2 ကို ငှားသွားတာ သုံးရက်ရှိပြီ မိုးဆွေ၊ အဲဒါ…ပြန်ပေးတော့"

သွန်းနှင်းအိမ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ပိန်ညှောင်နေတဲ့ သူ့လက်မောင်းကို ခပ်ဆဆ ဆန့်တန်းရင်း မွဲခြောက်နေတဲ့ သူ့လက်ညှိုးကို စိန်ခေါ်သလို ကွေးကောက်ပြရင်း လေးငါးချက် လှုပ်တယ်။ ပိန်ရတဲ့ကြားထဲ သူက အပိုင်ဆိုပြီး ခပ်ထော့ထော့ပြူးတော့ W(ဒဗလျူ)ဘောလုံးကို လေလျော့ထားတဲ့ အတိုင်းပဲဗျာ…။ တော်တော့်ကို ကြည့်ရ ဆိုးပါတယ်။ ဘေးက ငှက်ပျောပင်လို လက်မောင်းမျိုးနဲ့ သင်းသင်းသာ ပြူးပုံကတော့ သိပ်မထူးခြားပါဘူး။ ဖောင်းအစ်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာက ပြူးပြူးမဲ့မဲ့ သိပ်မကွာဘူး ခင်ဗျ။

ဒါပေမဲ့ သွန်းနှင်းအိမ်တောင်းတာဝတ်ော့ ဟုတ်ပါတယ်။ လမင်း

စာအုပ်ကို ငှားတဲ့နေ့က ကျွန်တော့် မရှိးသားမှုကို သဘာဝကျအောင် ဆိုပြီး လမင်းနောက်တန်းမှာရှိတဲ့ သူတို့ရဲ့ စာအုပ်ကိုပါ ငှားမိတာကိုး။

"မနေ့က အားနာလို့ မတောင်းတာ၊ ဒီနေ့ Paper-2 ပါတယ်။ နင် ပါမလာရင်တော့..."

"ပါတယ် ပေးမယ်"

ကျွန်တော် လွယ်အိတ်ထဲက လက်တွေကို ရုတ်ပြီး စာအုပ်ရှာ အလုပ်ရှုပ်နေတုန်းမှာ သင်းသင်းသာက ပြောတယ်။

"နင် လမင်းကို စောင့်နေတာ မဟုတ်လား"

ဘုရား...ဘုရား။ ကျွန်တော် မျက်စိတွေ ပြာသွားတယ်။ ရင်တွေ တုန်လိုက်တာလည်း အရမ်းပါပဲ။ သူတို့၏ လျှင်မြန်ခြင်းနဲ့ ဒိုးကြည့်တော့ လမင်းက လူလုံးကွဲရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ ရေတမာပင်နှစ်ပင် လောက်ပဲ ကွာတော့တာ ခင်ဗျ။

"ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ငါဘာသာရပ်နေတာ၊ ရော့...နင့်စာအုပ်"

"ငါတို့ အခု ဂျပ်စင်ရှေ့က ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်မှာ ဝက်သား တုတ်ထိုး သွားစားမလို့၊ စာအုပ်ငှားခ နည်းနည်းလိုက်မကျွေးချင်ဘူး လား"

"ငါမှ ဝက်သားမစားတာ"

"မိုးဆွေရာ...လမင်းနဲ့ ငါတို့နဲ့အတူ နင် ဝက်သားတုတ်ထိုး စားတာလေ...၊ နားရွက်ချည်းပဲ နင်စားတာ ငါမသိဘူးများ မှတ်နေလား"

ကိုယ့်ဆရာရေ...အဲဒီအချိန်မှာ လမင်းက ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတော်နီးနီးကို ရောက်နေပြီဗျာ။ နီးတာမှ သူ့အကျီအရောင်ကိုတောင် မြင်ရတယ်။ ပေါ်စိမ်းစားရောင်ထဘီနဲ့ အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့နုနုအကျီကလေး ကို ဝတ်လို့ ခင်ဗျ။ ဆံပင်အရှည်ကြီးတွေကို ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်လို့...။ ခပ်တည်တည်ပဲ လာနေတာ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် သူ ကျွန်တော့်ကို

လှမ်းမြင်တယ် ထင်တာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်…။

"အေး…အဲဒီတုန်းက စားတယ်၊ အခု မစားတော့ဘူးဟ၊ သွားပါဟာ"

"ဩော်…ဟိုမှာ လမင်း…"

"နင် လမင်းကို စောင့်နေတာ မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ နင်တို့ဘာသာ စားကြပါဟာ"

"အံမာ…ငါတို့က နင့်ကို စေတနာနဲ့ခေါ်တာ၊ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုတာ မနက်ခင်းစားမှ စုံတာ၊ ညနေဆို အူပိတ်တို့ အချင်းတို့ မျက်လုံးတို့ ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး။ နင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ စောင့်နေတာ မဟုတ်ရင် လိုက်ခဲ့"

အရေးထဲ ဝက်သားမှိုကော လောရဲ့နေတဲ့ သင်းသင်းသာကို ကျွန်တော့် အရှ[illegible]သည်းယားသွားတယ်။ အသည်းမယားဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား။ လမင်းက ကျွန်တော်နဲ့ တော်တော်နီးနီးကို ရောက်နေပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုတောင် လှမ်းမြင်သွားပြီ။

"ဩော…ဟိုမှာ လမင်း"

ကျွန်တော့်ကို ဂျစ်တိုက်နေတဲ့ အဲဒီနှစ်ယောက်ကလည်း လျှောက်လာနေတဲ့ လမင်းကို မြင်သွားကြတယ်။ သွန်းနှင်းအိမ်က "ဟင်း…ဟင်း…ဟင်း…"ဆိုပြီး ကျွန်တော့် ကြည့်ရယ်သေးတယ်။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ အဲဒီအပြုအမူကို ကျွန်တော် အရမ်းမုန်းပဲ။ သူတို့ကများ နိုင်ကွက်ကလေးတစ်ခုလောက် ရသွားရင် မထေ့မြဲ့ကလေးနဲ့ "ကဲ…ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ"ဆိုတဲ့ အမူအရာမျိုး။ သူတို့များ မှားလို့ကတော့လား မျက်နှာက Kiss Me Quick ရွက်ကို ရေနွေးနဲ့ အပြုတ်ခံထားရတဲ့အတိုင်းပဲ။

"နင် လမင်းကို စောင့်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ငါ လှမ်းခေါ်လိုက်ရမလား"

သင်းသင်းသာက ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ခေါင်းနဲ့ထောက်ထားသလို လေသံမျိုးနဲ့ မေးတယ်။ ကိုယ့်ဆရာရေ…ကျွန်တော်လည်း ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ၊ သူတို့ကို တောင်းပန်ရတော့တာပေါ့။ မတောင်းပန်လို့လည်း မရတော့ဘူးလေ။ လမင်းက ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူလာနေတဲ့ ပလက်ဖောင်းကနေ ဟိုတစ်ဘက်ကို မသိမသာ ပြောင်းသွားပြီ။ အတန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ သိပ်ဂရုမစိုက်ဘဲ သူတို့လုပ်ချင်တာ ထထလုပ်တတ်တဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင်ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို လမင်းလည်း လန့်ပုံရတယ်။ ကျွန်တော်ရှိတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့…။

"ငါ…ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ငါ့ကို ဒုက္ခမပေးကြပါနဲ့၊ နင်တို့ပဲ သွားစားကြပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ…"

Kiss Me Quick ရေနွေးပြုတ်က ကျွန်တော် ဖြစ်သွားတာဗျို့။ တတ်နိုင်ဘူးလေ…၊ အချစ်အတွက်ပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ရှေ့က ပညာရှိတွေ အနုပညာသမားတွေတောင် ဒီထက်မက ကိုးရိုးကားယား ရေးပြကြသေးတာပဲ။

"ရပါပြီ…ရပါပြီ၊ အဲဒါ အစကတည်းက ပြောပါလား၊ ဆရာကြီးလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ သွားတော့…သွားတော့ ရပြီ"

စပ်ဖြဲဖြဲအပြုံးတွေနဲ့ သူတို့ လှည့်ထွက်လို့ သုံးလှမ်းလောက်ရောက်မှ ကျွန်တော် လမင်းကို လှမ်းရှာတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းလောက် ဝေးနေပြီ။ ဘာရမလဲ…ကျွန်တော်လည်း ကျုံးပြေးရင်း "လမင်း…လမင်း"…လို့ လှမ်းခေါ်ရတာပေါ့။

အဖြစ်အပျက်က တော်တော်မြန်တယ် ကိုယ့်ဆရာရေ…။

ကျွန်တော် ကျုံးအော်ပြီး နောက်က အရှိန်နဲ့ ပြေးလိုက်တုန်း လမင်းက ဖြုန်းဆို ရပ်လိုက်တာဆိုတော့ ကျွန်တော် လမင်းကို ဝင်တိုက်မလို ဖြစ်သွားတာ။ လမင်းက ကမန်းကတမ်းရှောင်လို့ ဝင်မတိုက်မိပေမဲ့

ကျွန်တော့်အရှိန်နဲ့ကျွန်တော် သုံးလေးလှမ်းလောက် ကျွံသွားတာပေါ့။ လိုင်ဗရီလေ့ကားမှာ ထိုင်ပြီး လောင်နေတဲ့ အုပ်စုဆီက "ဟော…"ခနဲ အသံထွက်လာတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ…ဒါမျိုးကိစ္စကို ဘယ်အလွတ်ပေး ကြလိမ့်မလဲ။

"လမင်း"

"ဘာလဲ"

ကျွန်တော် "လမင်း"လို့ အလန့်တကြားခေါ်တဲ့ လေသံမှာ တောင်းပန်တာရော၊ တုန်လှုပ်တာရော ပါနေလိမ့်မယ်ဆိုတာ သေချာ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ…"ဘာလဲ"…လို့ အော်ပြီး လမင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်တဲ့ မျက်လုံးကတော့ တော်တော်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ နေရောင်အောက်မှ မောင်းချထားကို [illegible]ခနဲ ဖွင့်လိုက်တဲ့ ပုံစံမျိုးဗျ။ ကျွန်တော်[illegible] ဖြာသွားတာပေါ့။

"ဟိုလေ…ဟို…မနေ့က အဲဒါ စာအုပ်လေ…စာအုပ်ငှားထား တာ၊ အဲဒါ…ပြန်ပေးမလို့"

"စာအုပ်…ဟုတ်လား…ကျွတ်"

ဝင်းဝင်းတောက်နေတဲ့ လမင်းမျက်လုံးထဲက အရောင်တွေ ဖျတ်ခနဲ လွင့်သွားပြီး လမင်းက တခြားဘက်ကို လှည့်ပါတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို တော်တော်စိတ်ပျက်သွားပုံ ရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ…။ လူရှေ့ သူရှေ့မှာ အရေးတကြီး ဝင်တိုက်မိတော့မလို ပြေးလာပြီးမှ ကိစ္စက ဘာမှမှ မဟုတ်။ စာအုပ်ပေးတာပဲ ဘယ်သူနဲ့ ပေးပေးပေါ့ မဟုတ်ဘူးလားဗျာ…။

"စာအုပ်ပေးတာပဲ…ဟုတ်တယ်၊ ဒီလောက်အရေးတကြီးနဲ့… ဟုတ်တယ်၊ ဘာမှန်းကို မသိဘူး၊ ခက်တာပဲ"

ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက "ဟုတ်တယ်"ဆိုတဲ့ စကားကို

ခဏခဏ သုံးတတ်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ "မဟုတ်ဘူး"ဆိုတာကို အသုံးများတာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ…အဓိပ္ပါယ်ထွေထွေထူးထူးမရှိဘဲနဲ့ကို သူ "ဟုတ်တယ်…ဟုတ်တယ်"လို့ ပြောတာကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တာပဲ။ ချစ်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲဗျ။ ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

"မဟုတ်ဘူး လမင်းရေ၊ ဟို…ဟို…ငါကလေ၊ အဲဒါ…ဒီလိုဟာ…"

ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိဘူး ကိုယ့်ဆရာရေ…။ စိတ်ကူးထားတာတွေက ဟိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကြောင့် လွဲကုန်တာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့…ဝင်တိုက်မိမလိုကလည်း ဖြစ်သေးဆိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ဘာဆိုဘာမှ ပြောရမှန်းကို မသိတော့တာ။ ကျွန်တော် ယောင်ပြီး လက်ထဲက မီးမရှိတဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာနေမိတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ပြန်တည်ပြီး ကြည့်တဲ့ လမင်းရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ပြန်စူးရှလာတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာဗျာ…လိုင်ဗရီလှေကားထစ်က ငနဲတွေဆီက "ဟေ့…ကောင်မလေး၊ ကောင်လေးကို လွှတ်လိုက်"ဆိုတဲ့အသံ ပေါ်လာပြီး တဟားဟား ဝိုင်းဟားကြတယ်။ အဲဒီစကားသံကြောင့် အခြေအနေက ပိုဆိုးသွားတယ်။ တော်တော်မလုပ်သင့်တဲ့ ကိစ္စဗျာ…။ ကျွန်တော်လည်း အုပ်စုကောင်းရင် ဒီလို အရည်မရ အဖတ်မရတွေ အရင်က လုပ်ဖူးပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ဘာမှ မဟုတ်ဘူး မေ့သွားတာပဲ။ ပြန်တွေ့ရင်တောင် အဲဒီစုံတွဲကို မှတ်မိတာ မဟုတ်ဘူး။ ခံရတဲ့လူအတွက်ကတော့ မသက်သာဘူး။ ဘဝထဲကနေ လာတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုခင်ဗျ။ မလုပ်သင့်တာဗျာ…။ လမင်းလည်း အဲဒီစကားသံကြောင့် တော်တော်ရှက်သွားပုံရတယ်။

"ကဲ…ဘာဒီလိုလဲ၊ ပြော…ပြော…ဟုတ်တယ်၊ ငါသွားတော့

မှာနေ?”

“မဟုတ်ဘူးဟ၊ ဟို…ဟို…အဲဒါ စာအုပ်ငှားတော့လေ… အဲ…ကျေးဇူးတင်တာလို့…နင့်ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်မလို့ ကဲန်တင်းကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဘာ…ကဲန်တင်းကို ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးဟ…ကဲန်တင်း…ကို…”

တော်တော့်ကိုညံ့ပြီး အသုံးမကျတဲ့ စကားပါဗျာ။ လမင်းက လည်း နားမလည်ဖြစ်ပြီး တအံ့တသြ ခါးကလေးရှေ့ကုန်းပြီး ကျွန်တော့် မျက်နှာနား ကပ်အော်တယ်။ “ဘာ…ကဲန်တင်းကို…ဟုတ်လား”တဲ့။ ဟုတ်တယ်လေ…။ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် ခင်ပြီးတဲ့ သူငယ်ချင်းကို စာအုပ် ငှားလို့ လက်ဖက်ရည်တိုက်တယ်ဆိုတာ သဘာဝမှ မကျဘဲ။ ဘတ်…ခနဲ ရော့…နင့်စာအုပ်ဆို ပြန်ပေးရင်လည်း ရတာပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပေးလိုက်ရင်လည်း ရတာပဲ၊ အစီအစဉ်တွေပျက်တာရော၊ ရင်ခုန်တာရော နဲ့ အကုန်ရောပြီး ကျွန်တော်လည်း ပါးစပ်ထဲရှိတာ ပြောချလိုက်တာ။ သဘာဝမကျတာကတော့ ကမ်းကုန်ပဲဗျာ။

ခဏလေး ငြိမ်သွားတုန်းမှာဗျာ…

“ကြော်ငြာတွေ ဝင်မနေနဲ့၊ ဟော့ကောင်မလေး ကောင်လေးကို လွှတ်လိုက်”…ဆိုတဲ့ အသံဆိုးကြီးက ကြားရပြန်ရော။ ပြီးတော့ ဝိုင်းရယ် ကြသေးတယ်။ စဉ်းသာ စဉ်းစားကြည့်တော့။ ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာကို ထူပူသွားတာပဲ။ လမင်းလည်း မျက်နှာကို ရဲသွားတာပဲ။

“ထားတော့…ကဲန်တင်းမှာ ဘယ်သူတွေ ရှိလဲ”

“သက်ထား ရှိတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော…သွား”

ဆတ်ခနဲလှည့်ထွက်သွားတဲ့ လမင်းနောက်ကို ကျွန်တော် ယောင်

တောင်တောင်နဲ့ လိုက်လာမိတယ်။ တစ်ညလုံး စဉ်းစားထားတာတွေ နည်းနည်းတော့ လွဲကုန်ပြီဆိုတာ သေချာတယ်။ သက်ထားဆိုတာ လမင်းနဲ့ အရမ်းတွဲတဲ့ ကောင်မလေးဗျ။ ကောင်မလေးက ပော့ရှော့ ကလေးဗျာ...။ ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတမ်း ပြုံးနေတာပဲ။ လူကလည်း ပိန်လိုက်တာမှ ခလုတ်တိုက်ရင် ခါးကျိုးပြီး နှစ်ပိုင်းဖြစ်သွားမလားတောင် ထင်ရတာမျိုး။ တစ်ခါတလေ ဂျင်းဘောင်းဘီအပွကြီးတွေ ဘာတွေ ဝတ်သေးတယ်။ ဆံပင်ကလည်း တိုလိုက်တာမှ စာကလေးကို ခရုကက် ညှပ်ပေးထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ စကားကလည်း များလိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။

ဒါပေမဲ့...သိတယ်မဟုတ်လား။ လူက အမြဲပြုံးပြီး ပော့ရှော့ ဆိုတော့ လိုက်တဲ့ ကျောင်းသားတွေ တော်တော်များတာ။ သူကတော့ တစ်ယောက်လိုက်လေ တစ်ခါပြုံးလေပဲ။ ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးနေတတ်တဲ့ လမင်းနဲ့ သက်ထား ပေါင်းမိတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က သိပ်ခင်တာခင်ဗျ။

အဲဒီကောင်မလေး ကဲန်တင်းမှာ ဘယ်လိုလုပ်ရှိမှာလဲ။ ကျွန်တော် လန့်ပြီး ပါးစပ်ထဲရှိတာ ပြောလိုက်တာကိုး...။ လိုင်ဗရီရှေ့က ကျောင်းသား တွေ နောက်တာရယ်၊ ဒေါသထွက်နေတဲ့ လမင်းရယ်၊ လွဲသွားတဲ့ ကျွန်တော့်အဖြစ်ရယ် အားလုံးပေါင်းပြီး ပြောချလိုက်တာ။ ခုမှတော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ လမင်းက ရှေ့က လျှောက်နေရင်း ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်လို့ ပြုံးပြလိုက်ရသေးတယ်။

သိတယ်မဟုတ်လား...မိန်းကလေးတွေ အထာအတိုင်းပဲလေ။

လမင်းက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြန်လှည့်သွားတာ ပေါ့။ ကဲန်တင်းရောက်ရင် ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ အရိုးသားဆုံးပဲ လုပ်ရမှာပဲ။ ကျွန်တော် လွဲခဲ့သမျှ လမင်းနားလည်အောင် ပြောပြပြီး၊ တောင်းပန်ပြီး စာထည့်ထားတဲ့ စာအုပ်ကို ပေးရမှာပဲ။

ဟောက်တော့လည်း ခံရမှာပေါ့။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား...

ကိုယ့်ဆရာရေ...။

●

လူစိတ်ဆိုတာ တော်တော်ပြောရခက်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့လည်း ဘာသာတရားတွေ အမျိုးမျိုးရှိနေတာပေါ့။ ထားပါတော့...။ ကန်တင်းကို လှမ်းမြင်ရမှ ကျွန်တော် တွေးမိတာတွေကို ပြောချင်တာပါ။ ကျွန်တော်က နောက်က ခေါ်ရင်း ဝင်တိုက်မိမလို ဖြစ်လို့ လမင်း စိတ်တိုသွားတယ်။ လိုင်ဗရီရှေ့က ကျောင်းသားတွေ နောက်လို့ စိတ်တိုသွားတယ်။ တစ်ခါ...ကန်တင်းမှာ သက်ထားကို မတွေ့ရင် ဒေါသဖြစ်တော့မှာ သေချာနေပြီ။ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော်က ရည်းစားစာ ထပ်ပေးဦးမယ်ဆိုတော့ သေပြီပေါ့။

ဒီတော့ တောင်းပန်ရုံတောင်းပန်ပြီး စာအုပ်ကို ခတ်တည်တည် ပေးလိုက်မယ်။ စာအုပ်ထဲမှာ ရည်းစားစာတွေ ဘာတွေပါတာ မပြောဘူး ပေါ့ဗျာ။

အဲဒီတော့ နောက်အတွေးတစ်ခုကချက်ချင်းထပ်ဝင်ပြီး ကျွန်တော့် ကို မေးခွန်းတွေ မေးတယ်။

"ကဲ...စာအုပ်ကို ဘာမှမပြောဘဲ ပေးလိုက်တော့ အဖြေ တောင်းတော့မှ စာအုပ်ထဲမှာ ဘာမှ မတွေ့ပါဘူး၊ ငါ သိတောင်မသိဘူး"

လို့ ပြောရင် ဘာလုပ်မလဲ။

စိတ်နှစ်ခွနဲ့ ကျွန်တော် ထူပူနေတုန်းမှာပဲ လမင်းက ကဲန်တင်းက ခုံတစ်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ပြီးတော့…လမင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လျှောက်ရှာတယ်။ ကျွန်တော်က ထူပူနေတဲ့ အတွေးထဲမှာ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုခုကို အတင်းလိုက်ရှာနေတယ်။

"နင် ညာတယ် မိုးဆွေ၊ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ငါ ပြန်မယ်"

"မဟုတ်ဘူး လမင်း၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ…။ ငါ ခုနကအထိ နင့်ကို ညာခဲ့မိပါတယ်။ နောင် ဘယ်တော့မှ နင့်ကို ငါ မညာတော့ပါဘူး။ ခဏလေးတော့ ထိုင်ပါဟာ…။ ငါ နင့်ကို အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံစရာတစ်ခုရှိလို့ပါ၊ နော်…လမင်း"

စကားဆုံးတော့ လမင်းက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်တယ်။ မျက်ဝန်းတွေကတော့ ခုနကလို မဟုတ်တော့ဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းကတော့ တင်းလိုက်တာ စေ့နေတာပဲ။ သူ့ဒွေးအိမ်ရှေ့က သံတံခါးအတိုင်းပဲ။ မာတယ်၊ အေးစက်တယ်၊ ခိုင်ခံ့တယ်ပေါ့ဗျာ။ တစ်နှစ် သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီးသား ဆိုတော့ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ လမင်း ဒီလိုနှုတ်ခမ်းမျိုး ထားပြီဆိုရင် ဘာကိုဖြစ်ဖြစ် အပြတ်သားဆုံး ရင်ဆိုင်တော့မယ် ဆိုတာပါပဲ။ ခက်တာက ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်း မသိသေးဘူး။

ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲကို အသိစိတ်ဝင်သွားပုံကဗျာ…ကားတွေ အရမ်းရှုပ်နေတဲ့ ဆူးလေလမ်းပေါ်မှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စင်း ဝေ့ကာဝိုက်ကာ ဝင်သွားတဲ့အတိုင်းပဲ။

"လမင်း"

"ဘာလဲ…ဟုတ်တယ်"

ဆတ်ခနဲထူးရင်း မျက်နှာကို ခတ်မာမာလှည့်ထွက်သွားတာပါ။ ကျွန်တော် ကြောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းဝမ်းနည်းသွားတယ်။

နောက်တော့ အားငယ်တယ်။ ထူးဆန်းတာက အဲဒီခံစားချက်တွေလည်း ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အသိစိတ်က ငြိမ်ပြီး ရင်ဘတ်က ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားတာပဲ။

"လမင်း"

"ဘာလဲဆို…ဟုတ်တယ်"

"မဟုတ်ဘူး လမင်း။ နင် စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ငါ နင့်ကို စာအုပ် ပြန်ပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့…အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ နင့်အတွက် ငါ့ ရည်းစားစာ ပါတယ်"

"ဘာ…ဘာ…"

ပထမ "ဘာ"က အံ့ဩတာ၊ ဒုတိယ"ဘာ"က အရှမ်းဒေါသ ထွက်ပြီး ကျိုးအော်တာ ကိုယ့်ဆရာရေ။ လန့်လွန်းလို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ဝိညာဉ်က ခန္ဓာကိုယ်ချည်း ထားခဲ့ပြီး သူ့လွတ်ရာကို ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ကံနိတ်င်းဟာ ကျွန်တော့်အသိစိတ်ထဲမှာ ခဏတိတ်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လည်း (ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်ကို ပြောတာ) ဘာဆက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကို သိချင်ပုံ ပေါ်တယ်။ မရဲတရဲပြန်ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော် မှုန်ထူပြီး ဘာမှ မပြောဖြစ်ဘူး၊ မပြောနိုင်ဘူး။

"ဘာ…ဘာ…"

လမင်းက နီရဲနေတဲ့ မျက်နှာကို ရှေ့တိုးပြီး ထပ်အော်တယ်။ လောကကြီးမှာ မပေးနိုင်တာကို အတင်းတောင်းတာရယ်၊ မဖြေနိုင်တာ ကို အတင်းမေးတာရယ် အဲဒီနှစ်ခုဟာ တော်တော်ဆိုးတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ…။ ကျွန်တော်က ပြောပြီးပြီပဲ၊ ရအောင် ဆက်ရတော့မှာပေါ့။

"မဟုတ်ဘူး လမင်း၊ ငါ…ငါ ရှင်းပြမယ်ဟာ၊ ဟို…ငါ နင့်ကို…အဲဒါ…သိပ်ချစ်တယ်။ ဒါ တကယ်ပါဟာ…အဲဒီထက်ပိုပြီး

တော့လည်း ငါ ဘာမှ မပြောတတ်ဘူး။ ဒီတော့ဟာ ငါ ပြောတတ်သမျှ တွေ အားလုံးကို စုပြီး စာထဲမှာ ရေးထားပါတယ်။ ပထမတော့ အဲဒီ စာကို နင်မသိအောင် ထည့်ပေးလိုက်မလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို မရိုးသား တာကို နင် ပိုအထင်သေးသွားမှာစိုးလို့ ဖွင့်ပြောတာပါ''

ကျွန်တော် စကားတွေပြောနေတုန်း လမင်းမျက်နှာက တဖြည်း ဖြည်း ပြန်တည်ငြိမ်သွားတယ်ခင်ဗျ။ သူ့အသိစိတ်ရော ခံစားမှုကိုရော သူ ထိန်းသိမ်းနိုင်သွားတယ်။ မိန်းကလေးတွေမှာ အားကျဖို့ အကောင်းဆုံး ထူးခြားမှုဟာ အဲဒါပဲ ကိုယ့်ဆရာရေ…။ ကျွန်တော်ကတော့ အခုထိ ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်သေးဘူး။ တုန်လှုပ်တုန်း ရင်ခုန်နေတုန်းပဲ။

''လမင်းရယ်၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဟာ…နော်…နောက်တစ်ခု စိုးရိမ်တာက ငါ အခုလို မပြောဘဲပေးလိုက်ရင် စာပါမှန်း နင်မသိမှာ စိုးလို့ပါ၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဟာ…နော်၊ လမင်း…နော်''

လမင်းက ချက်ချင်းမျက်နှာလွှဲသွားပေမယ့် မျက်နှာနီရဲနေတယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် မြင်လိုက်တယ်။

''နင်…နင်…စာအုပ်ကို ယူပါနော်''

''… … …''

''ယူမယ် မဟုတ်လားဟင်၊ ယူပါ လမင်းရယ်နော်…''

လမင်း ကျွန်တော့်ဘက်ကို ဝုန်းခနဲ လှည့်ရင်း ဆံပင်တွေကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ပင့်တင်ပါတယ်။

''ဒီမှာမိုးဆွေ၊ စာအုပ်ထဲမှာ ရည်းစားစာပဲရေးထား ရေးထား၊ လက်ပစ်ဗုံးပဲ ထည့်ထားထား ငါ့ကို စာအုပ်သာ ပေးပါတော့၊ ဟုတ်တယ် ငါ…ရှက်လှပြီ''

သွားပြီပေါ့ဗျာ…။ ဟုတ်တယ်လေ…ကျွန်တော်က စာအုပ်ယူပါ ဆိုတာကိုသာ အမျိုးမျိုးတောင်းပန်နေတာ၊ စာအုပ်ကျတော့ ထုတ်မှ

မပေးဘဲ။ ယောကျ်ားဆိုတာက လုပ်ပြီးမှ အမှားကို သိတဲ့ မျိုးနွယ်စုပါ။ မိန်းကလေးတွေကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး ကိုယ့်ဆရာ၊ သူတို့က အမှားကို ကြိုသိတတ်ကြတယ်၊ လုပ်ချင်ရင်တော့ လုပ်ပစ်လိုက်ကြတာပဲ။

"ဟာ…အေး…မဟုတ်ဘူး…Sorry နော်"

ကျွန်တော်လည်း ပြာလောင် မွှန်ထူ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျိန်ဆဲရင်း လွယ်အိတ်ထဲက စာအုပ်ကို နှိုက်တယ်။ လမင်းကတော့ တစ်ဘက်ကို မျက်နှာလွှဲထားတယ်။ အားနာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ မွှန်ထူပြီး ရှာလို့လား မသိဘူး။ လမင်းစာအုပ်က မတွေ့ဘူး ခင်ဗျ။ အချိန်ကြာလေ အားနာဖို့ကောင်းလေဆိုတာ သိလို့ ကျွန်တော်လည်း လွယ်အိတ်ကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်ပြီး ရှာတယ်၊ မတွေ့ဘူး။

ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ထဲမှာက စာအုပ်က ငါးအုပ်ပဲရှိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ လမင်းရဲ့စာအုပ်ကို မတွေ့ဘူး။ ကျွန်တော် အားနာ အံ့သြတုန်လှုပ် စိတ်နဲ့ လွယ်အိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေအားလုံး စားပွဲပေါ်ကို သွန်ချလိုက်တယ်။

စာအုပ်လေးအုပ်၊ Hero ဖောင်တိန်တစ်ချောင်း၊ စီးကရက်တစ်ဘူး၊ Gas မီးခြစ်တစ်လုံး၊ ခဲတံ နှစ်ချောင်း…။ ကမန်းကတမ်း စာအုပ်တွေကို လျှောက်ဖွတော့ သွန်းနှင်းအိမ်ရဲ့ စာအုပ်ကို သွားတွေ့တယ်။ ဘုရားဂေါတမ…ကယ်တော်မူပါ။

"လမင်း လမင်း"

"ကျန်တာတွေ နောက်မှပြော…ပေး…စာအုပ်ပေး"

"အဲဒါ မဟုတ်ဘူးဟ၊ ဟို…ခဏလေး…ခဏလေးနော်။ အခု ပြန်လာခဲ့မယ်…ခဏလေး"

●

တုန်လှုပ်မှုအပြည့်နဲ့သာ ကျွန်တော် ပြောလာခဲ့တာ။ ပထမ ဘယ်ကို ပြေးတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိဘူး။ ကိုယ့်ဆရာလည်း ကြိုဖူးမှာပါ။ အိမ်နားမှာ မီးလောင်တဲ့အခါ လန့်ဖျပ်ပြီး ဘာမှန်းမသိတာ တွေ ကောက်လုပ်သလိုမျိုးလေ။ ဟုတ်တယ်…ကျွန်တော်က သိပ် သည်းခြေခိုင်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ရှက်ပြီ၊ အားနာပြီ၊ တုန်လှုပ်ပြီဆိုရင် ပိုဆိုးတယ်။

ရည်ရွယ်ချက်မရှိ ပြေးလာပြီးမှ အဲဒီလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သတိရပြီး ရပ်ရတယ်။ အနားမှာ သွားလာနေတဲ့ ကျောင်းသားတွေက လည်း တအားပြေးလာရာက ရပ်ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့် ကို ငပေါလို့ ထင်ကြမှာပဲ။ ဘာလဲ…၊ ဘာပါလိမ့်…၊ ဘာလဲ…လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ကြိမ်ဖန်များစွာ အော်မေးနေမိတယ်။ ဘာပြန်ဖြေသံမှ မကြားရဘူး။

နောက်မှ ဂျပ်စင်ရှေ့က ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုတာကို သတိရပြီး ဂျပ်စင်ဘက်ကို ပြေးလာခဲ့မိတယ်။ ဂျပ်စင်ကို ချိုးကွေ့လိုက်တော့ ရေတမာ ပင်အောက်က တုတ်ထိုးဆိုင်မှာ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနဲ့ စားစရာရွေးနေတဲ့ ဟိုနှစ်ကောင်ကို တွေ့တော့မှ ဟားခနဲ သက်ပြင်းချရတယ်။ စိုးရိမ်ပူပန် တာလည်း တော်တော်လျော့သွားတာပေ့ါဗျာ။ ဟုတ်တယ်လေ…ရည်းစား စာ ပေးပါ့မယ်ပြောပြီးမှ စာပါတဲ့စာအုပ်က မရှိတော့တာ…။ ဘယ် လောက် ဆိုးသလဲ။ ထိုပေါက်ပြီး ထိုလက်မှတ်ပျောက်တာထက်တောင်

ဆိုးသေးတယ်။ လောကခံရှစ်ပါးထဲက ဘယ်ထဲ ထည့်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။

"တော်…တော်ပါသေးရဲ့ဟာ၊ ကံကောင်းလို့။ နင်…နင်တို့မှ ရှိသေးရဲ့လားလို့…"

အရိုန်နဲ့ မောကြီးပမ်းကြီး ပြေးဝင်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ဟိုနှစ်ကောင် လန့်သွားတယ်။ သွန်းနှင်းအိမ်က "ကုလားနဲ့ညား" လို့တောင် လန့်ယောင်သေးတယ်။

"သွားစမ်းပါ၊ ခေါ်တုန်းကတော့ အိုက်တင်ခံနေပြီးမှ ခုမှတော့ မကျွေးနိုင်ပါဘူး။ ဦးလေး အချင်းညှာ လိုးပေးဦး"

"စားချင်ရင်တော့ ကိုယ့်ကိုစွ ကိုယ်ရှင်း။ ဒါပဲ"

"မ…မဟုတ်ဘူး။ စာအုပ်…စာအုပ်ပေးတာ…မှားသွားလို့ အဲဒါ လာပြန်ယူတာ"

"စာအုပ်…"

သင်းသင်းသာက အချဉ်ရည်နှစ်ပြီးသွားတဲ့ တုတ်ထိုးကို မစား သေးဘဲ ရပ်တယ်။ တို့ထားတဲ့ အချဉ်ရည်က ပေါက်ခနဲ သူ့ထဘီပေါ် ကျတာကို သေသေချာချာသုတ်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီမှာ အသည်း အသန်ဖြစ်နေတာကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး။ ဒီလိုပါပဲ…လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိစ္စပဲ အရေးကြီးတတ်ကြတာမျိုး မဟုတ်လား။

"အေးလေဟာ…နင်တို့စာအုပ်နဲ့ လမင်းစာအုပ် မှားသွားတာ"

"အေး…ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့လည်း နင်ပေးတဲ့ စာအုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲ မထည့်ဘဲ ဒီအတိုင်း ကိုင်လာကြတာ။ ဒီကျမှ စာအုပ်ပေါ် အချဉ်ရည်ကျလို့ ငုံ့ကြည့်မှ သိတာ။ အချဉ်ရေ ပေသွားတယ်ဟာ"

"ပေပေဟာ…အရေးကြီးလို့ အဲဒီစာအုပ် ပေးပါဆိုမှ"

"မရှိတော့ဘူးဟ၊ ခုနက ဝင်းအောင်ရဲ့ ကောင်မလေး မွှေးမွှေး

ဒီနားက ဖြတ်လာတာနဲ့ ငါတို့ ပေးလိုက်ပြီ''

''ဘာ…မွှေးမွှေးနဲ့ ဒီစာအုပ်က ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ သွားပါပြီဟာ… မွှေးမွှေးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ပေးလိုက်ရတာလဲဟ၊ သေပါတော့ သေပါပြီ''

မျက်စိမျက်နှာပျက်နဲ့ လေသံစိမ်းစိမ်းနဲ့ တအားကြုံးအော်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကောင်မလေးနှစ်ယောက် အံ့ဩပြီး စိတ်ဆိုးသွားကြပုံ ရတယ်။

''အောင်မာ…ငါတို့က စာအုပ်မှားလာမှန်းသိတော့ အတန်းထဲ သွားမယ့် မွှေးမွှေးကို ပေးလိုက်တာ…၊ ငါတို့က ဒီကပြီးရင် လှည်းတန်း ဈေးမှာ ဖိနပ်တွေ သွားကြည့်ကြဦးမှာမို့ လမင်း စိတ်မပူရအောင် ပေးလိုက်တာ၊ နင်ကများ…အော်ရတယ် ရှိသေး''

''နေစမ်းပါဦး…စာအုပ်က နင့်ဘာသာ မှားပေးတာလေ…၊ ဘာဖြစ်လို့ လာအော်နေရတာလဲ''

ခက်တယ်ဗျာ…။ လောကကြီးဆိုတာက အဆင်မပြေချင်ရင် ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေတဲ့ အရပ်ဗျ။ မှန်စရာရှိရင် အားလုံးမှန်တာ၊ ခံစားတဲ့ကောင်ခံ၊ စားရမယ့်ကောင်စံ…ဒါပဲ။

''မဟုတ်ဘူးဟာ…အေးပါ…အေးပါ၊ ကဲ…မွှေးမွှေး ဘယ် ဘက်ကို သွားလဲ''

''အတန်းထဲသွားတာပဲ၊ သူ ကြိုက်တဲ့လမ်းက သွားမှာပေါ့''

ရှင်းပြရင်လည်း အရှည်ကြီး၊ ရှင်းပြဖို့ အချိန်ကလည်းမရှိ၊ ဆက်ပြောနေရင်လည်း ဒီနှစ်ကောင် ဘုတောမှာပဲဆိုတာကို သိလို့ ကျွန်တော် ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။ ခုနက တစ်ချက်ကလေး အေးသွားတဲ့ရင် ကို ဝုန်းခနဲ ပြန် စပူလာတယ်။ လမင်း…။ ရည်းစားစာပေးမယ် ပြောပြီးမှ ကဲန်တင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ။ သူ့အရှက်ကို ကျွန်တော် သုံးကြိမ်ခွဲခဲ့သလိုများ ဖြစ်နေမလား။ နည်းနည်းကြာရင်

စောင့်ရော စောင့်ပါဦးတော့မလား…။

ကျွန်တော် ဘာမှမသိတော့ဘူး။ အရူးတစ်ယောက်လိုပဲ မွှေးမွှေး နောက်ကို ပြေးလိုက်ရင်း ရှာရတယ်။ မွှေးမွှေးဆိုတာ ကျွန်တော့်အတန်း ဖော် ကောင်မလေးပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ခင်တဲ့ ဝင်းအောင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ဘာညာ ပေါ့ဗျာ။ ကောင်မလေးက ခပ်ပိန်ပိန်…ပါးစပ်ပြုပြုကလေး၊ စကားများလိုက် တာကလည်း စာကလေးပါးစပ်မှာ စက်သေနပ် တပ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ လမင်းက တော်တော်ခင်နေလို့သာ သည်းခံနိုင်တာ။

သူ့ရည်းစား ဝင်းအောင်ဆိုတဲ့လူက ကျွန်တော်နဲ့ရင်းနှီးပါတယ်။ (၁၀)တန်းကို ငါးနှစ်ကျပြီးမှ တက္ကသိုလ်ရောက်တာ။ လူကသာအညာသား။ Style ကတော့ ဟန်ကြီးပန်ကြီးအစားထဲက…။ နှစ်ယောက်တည်းရှိရင် ကိုမိုးဆွေတို့၊ မိုးဆွေတို့ ခေါ်တတ်ပေမယ့် ကောင်မလေးတွေ ရှေ့ကျရင် ကိုယ့်ညီတို့ မောင်ရင်တို့ လုပ်တတ်တဲ့လူမျိုး။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီလို ပြောင်းလဲတတ်တဲ့လူဆို အလွန်မုန်း။ နောက်မုန်းတာတစ်ခုက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင် သူ့ပါးစပ်မှာ ပြွတ်နေတဲ့ဝက်ခြံတွေကို တဗျစ် ဗျစ်ညှစ်တတ်တာပဲ…။ သူကတော့ မသိဘူး။ ကြည့်ရတဲ့လူကတော့ ပို့ချင်လာတာပဲ။ တစ်ခါတလေ အဆံတွေဘာတွေ ရလာရင် သူက သေသေချာချာ ရှုစားတော်မူသေးတယ်ခင်ဗျ။

စိတ်ရင်းကလေးကတော့ ကောင်းရှာပါတယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ခါ ဖျားနေတုန်းက ဘာမီတွန်နဲ့ ကိုယ်ပူကျဆေး ဝယ်ပေးဖူးတယ်။ ကိုယ့်ညီ သက်သာရဲ့လား…လို့ ခဏခဏမေးတာလေးတော့ သည်းခံရတာပေါ့ လေ…။

ကျွန်တော် ပြေးရင်းလွှားရင်း တွေးမိတာတွေပါ။ အမိုးစကြြန် ကလေးကထွက် ပထဝီဌာန ကော်ရစ်တာကို ကျော်ပြီးတော့ ကျွန်တော် အပြင်မှာ ကမန်းကတမ်းရှာရတယ်။ မွှေးမွှေး…အခုတော့ မွှေးမွှေးမှ

မွှေးမွှေးပဲ။

လူတစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်းတော့ ကံဆိုးမနေနိုင်ဘူးခင်ဗျ။ မွှေးမွှေးကို အုတ်ခုံကလေးရှေ့မှာ လှမ်းတွေ့ရတယ်။ အုတ်ခုံကို မှီပြီး ရပ်နေတဲ့ ဝင်းအောင်ကို ခါးကုန်း၊ လက်လှုပ်၊ ဆံပင်ခါနဲ့ ရန်တွေ့နေပုံပဲ။ သူ့လက်ထဲက စာအုပ်ဟာ လမင်းရဲ့ စာအုပ်ဗျာ။ အဝေးကြီးက မြင်ရတာပေမဲ့ ကျွန်တော် ကျိန်းသေသိတယ်။ ကဲ…တစ်သန်းကြေး လောင်းမလား…။

ကျွန်တော် ဂုန်းခနဲပြေးဝင်သွားရင်း မွှေးမွှေးလက်ထဲက စာအုပ်ကို လှမ်းယူရတယ်။ သူတို့ကတော့ လန့်သွားတာပေါ့လေ။

"ဟဲ့…ဘာဖြစ်တာလဲ မိုးဆွေ"

ကျွန်တော် မောနေလို့ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘူး။

"စာအုပ်မှားလို့ လမင်းကို ပြန်ပေးလိုက်ဆိုပြီး သွန်းနှင်းတို့ ပေးလိုက်တာ"

"ဟုတ်တယ်…ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ လိုက်ယူတာ၊ တော်ပါသေးရဲ့"

"ကိုယ့်ညီကလည်းကွာ…စာအုပ်မှားတာပဲ အမောတကောနဲ့ မင်းကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ"

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မရှင်းပြတော့ဘူး၊ လက်ထဲရောက်လာတဲ့ စာအုပ်ကို တဖြန့်ဖြန့်း လှန်ရတယ်။ သွားပြီ…စာရွက်သာ ကုန်သွားတယ်၊ စာက မတွေ့တော့ဘူး။ အကျိုးတော့ နည်းပြီ။

"စာ…စာ…ဒီစာအုပ်ထဲမှာ စာတစ်စောင် မတွေ့ဘူးလား စာလေ…"

"စာ…"

"ဟုတ်တယ်…၊ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ စာအိတ်ပန်းရောင်ကလေးနဲ့ ထည့်ထားတဲ့ ငါ့စာ"

"ငါလည်း ဒီလိုပဲ ကိုင်လာတာ…ဖွင့်တောင်မကြည့်ဘူး၊ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး"

"ဒုက္ခပါပဲဟာ…အဲဒီစာက ငါ လမင်းကို ပေးဖို့ရေးထားတဲ့စာ ဟ၊ ပြဿနာပဲ…၊ နင် လမ်းမှာများ ကျသေးလား"

"ညီလေးကလည်းကွာ…စာတစ်စောင်ပျောက်တာပဲ၊ ဝေဿာလီ ပြည် ဘီလူးကျသလောက် ခြောက်ခြားတုန်လှုပ် နေရတယ်လို့ကွာ"

"နေဦး မိုးဆွေ…၊ ခုနကတုန်းက မွေး…သူ့ကို ဒီစာအုပ်နဲ့ လေးငါးချက်လောက် ဆော်လိုက်သေးတယ်။ မိုးဆွေရယ်…နင်ပဲ စဉ်းစား ကြည့်၊ ရည်းစားငုတ်တုတ်ရှိရက်နဲ့ သူက မအိနဲ့ မေသကြီနဲ့တို့ လျှောစီး ချင်တာကို အင်းယားကန်မှာ လှေလိုက်လှော်ပေးသတဲ့၊ ကဲ…စဉ်းစား ကြည့်စမ်း။ မွေးက ဘယ်နေရာ ရောက်သွားသလဲ"

"မဟုတ်ဘူး ညီလေးရာ…ကိုယ်ရှင်းပြမယ်၊ လူဆိုတာ လူ့ ပါတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လျှော်ညီတဲ့…"

"ဟာ…တော်ပြီဗျာ…ဘာမှ မကြားချင်တော့ဘူး။ မွေးမွေး နင် သူ့ကို ဘယ်နားမှာ ရိုက်တာလဲ"

လိုအပ်တာထက် ပိုကျယ်ပြီး ပိုအရေးကြီးနေတဲ့ ကျွန်တော့်ပုံစံကို ကြည့်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် တော်တော်အံ့ဩသွားပုံရတယ်။ ကျွန်တော် ဟာ ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလို ခပ်ရင့်ရင့်စကားလုံးနဲ့ လေသံကို သုံးတတ် တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူတို့ သိမှာပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ကို စော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခြေအနေက ကိုယ့်ဆရာ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ…။

"ဟို…ဂျပ်စင်ဘေးက ပေါင်းမိုးအဝင် လမ်းကလေးအစပ်မှာ"

တွမ်(မ)ဟန့်ရဲ့ ဖော်ရက်(စ)ဂမ့်ကို သတိရတယ်။ ဖော်ရက်(စ)ရေ ပြေး…ပြေး…ဆိုသလိုပဲ၊ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြေးလာ

ခဲ့တယ်။ တိုးဝှေ့ ရှောင်ရှားပေးလိုက်ရတဲ့ ကျောင်းသားတွေက ကျွန်တော့်ကို တအံ့တသြ ကြည့်ကြတယ်။

"ဟ…ဘာဖြစ်တာလဲ၊ တောကဘကြီး သေတာ အမွေရလို့လား"

"မဟုတ်ဘူးဟဲ့…သူ့မိန်းမ မီးဖွားတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်"

"ဒီလောက်အရေးတကြီး ဖြစ်နေရင် အဆောင်မှာ မီးပြန်လာတုန်း ရေတင်ဖို့ ဖြစ်ရမယ်"

မဟုတ်ဘူး…

ကမ္ဘာမီးလောင်နေတာပါ…။

ချုနင်းခံရမယ့် သားကောင်က…

ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေလို့။

●

ဖိနပ်ခြေရာ၊ စက္ကူစုတ်၊ ငှက်ပျောခွံ၊ ခဲလုံး၊ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်၊ ကွမ်းတံတွေး၊ ဇီးထုပ်ခွံ၊ အဖုံးမရှိသော ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်း…မှလွဲ၍ ဘာမှမရှိ။

ရင်တွေ ပူလိုက်တာမှ ချွေးတွေထွက်နေလိုက်တာမှဗျာ…၊ ကျွန်တော့်ကို ပက်လက်လှန်ပြီး ကြက်ဥတစ်လုံး ရင်ဘတ်ပေါ် ဖောက်ချလိုက်ရင် ချွေးနဲ့ကြော်ထားတဲ့ ကြက်ဥကြော်တစ်ပွဲရမှာ အမှန်ပဲ ကိုယ့်ဆရာရေ…။

မြေကြီးနှင့်နဖူး ထိမတတ် တကုန်းကုန်းရှာနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ဘာသာ အရှိန်နဲ့လျှောက်လာတဲ့ ကျောင်းသားတွေက ခဏရပ်ကြည့်ပြီး မေးကြပါတယ်။ လက်စွပ်ပျောက်တာလား…၊ ဆွဲကြိုးလား…၊ ဘာပျောက်လို့လဲဟင်…စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ပါဘူး။ ကျောင်းသားချင်း ကရုဏာနဲ့မေးတဲ့ သူတို့ရဲ့မျက်နှာတွေကို ကျွန်တော် မစော်ကားရက်ဘူးဗျာ…။ သူတို့ကိုတောင် အားနာနေမိတာ။

ကော်ရစ်တာတလျှောက်လုံးရော၊ ဂျပ်စင်ဘေးရော၊ ကော်ရစ်တာ မြက်ခင်းတလျှောက်လုံးရော…ကျွန်တော် ရှာပြီးပြီ၊ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ဘူး။ ကျွန်တော် အပ်ပျောက်တာ မဟုတ်ပေမဲ့ အပ်ပျောက်သလိုကို ရှာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပန်းနုရောင် စာအိတ်နဲ့တူတာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မတွေ့ရဘူး။

သွားပြီ…။

ကျွန်တော် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ပြီး ကော်ရစ်တာအစပ်က မြက်ပင်တွေ…ထိခရုန်းပင်တွေကို လျှောက်ကန်နေမိတယ်။ သွားပြီ… ဆိုတာက လွဲပြီး ဘာမှကို စိတ်ထဲမှာ တွေးလို့မရဘူး။

လမင်း ကဲင်တင်းမှာ စောင့်နေမှာလား။ နာရီဝက်နီးပါးလောက် ကြာပြီဆိုတော့ စိတ်ဆိုးပြီး ထထွက်သွားဖို့က ပိုများတယ်။ အဲဒီလိုဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ…လူဆိုတာ ပြဿနာတက်ရင် ချစ်တာတွေ ဘာတွေ ဘေးချိတ်၊ ကိုယ်သက်သာဖို့ပဲ တွေးကြတာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့အထိများ စောင့်နေလို့ကတော့ သွားပြီပေါ့ ကိုယ့်ဆရာရယ်။ သိကြားမင်း နဂါးကြီးနဲ့ဆင်းပြီး ကျွန်တော့် ဘက်က လာကူညီရင်တောင် သိကြားမင်းပါ အတီးခံရမယ့်ကိန်း မဟုတ်လား။

အဲဒီလိုတွေးနေရင်း…လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ လမင်းရဲ့စာအုပ်

ကို သတိရတယ်။

ဟုတ်တယ်ဗျို့...။ စာအုပ်က ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာပဲ။ ဒီစာအုပ်ထဲမှာ စာတစ်စောင် မြန်မြန်ရေးပြီး ပေးလိုက်လို့ မရဘူးလား။

"သေပါတော့ကွာ..."

ကျွန်တော့်နဖူးကို အားရပါးရ ရိုက်လိုက်တာ...လူတောင်အောက်ခြေလွတ်ပြီး လဲတော့မတတ်ပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ...ဒီလောက်တုံးရသလား။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရ အိတ်ကို လက်နဲ့ဖိစမ်းလိုက်တော့ ဖောင်တိန်က အိတ်ထဲမှာ မရှိဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ...ကျွန်တော် လွယ်အိတ်ထဲက ပစ္စည်းတွေအားလုံး လမင်းရှေ့က စားပွဲပေါ်မှာ သွန်ချခဲ့တာ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော့်တာဝရဲကံကြမ္မာကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကျွန်တော် အထင်သေးလှောင်ပြောင်ရင်း...ကော်ရစ်တာမှာ လျှောက်သွားနေတဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေနောက်ကို လိုက်နေမိတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ကျောင်းသူတစ်အုပ် ရှိတယ်။ နောက်မှာက ကျောင်းသူနှစ်ယောက်။

ဒါပေမဲ့...ဘောလ်ပင်ခဏငှားပါလို့ ကျွန်တော် ပြောလို့မထွက်ဘူး။ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ဆီက ဘောလ်ပင်တစ်ချောင်းငှားဖို့ဆိုတာ ရည်းစားစာပေးရတာထက် ခက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလာတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ...သူ့အရှိန်နဲ့ သူ့ဇောနဲ့သူသွားနေတဲ့ ဘယ်ကျောင်းသူက ကျွန်တော် စာရေးတာကို ရပ်စောင့်ပေးနေမှာလဲ။

ယောင်တောင်တောင်နဲ့ ကျွန်တော် ကျောင်းသူအုပ်စုကြီးနဲ့ မျှောလိုက်လာရင်း မြကျွန်းသာ ကဲန်တင်းအမိုးစွန်းကို လှမ်းမြင်ရတော့မယ့်ကော်ရစ်တာအကွေ့ကို ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော် ဆက်မသွားရဲတော့ဘူး။ နှလုံးသားက ခြေထောက်ကို ဘရိတ်နင်းလိုက်တာပါ။

"ဒီကပဲစောင့်မယ်ဟာ…သိပ်နီးသွားရင် မကောင်းဘူး"

"အေးပါ…ရတယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး…သက်စံက သူ့ကို ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ"

"ဒါတော့ဟာ…သိတယ်မဟုတ်လား။ သူက သိပ်အညှဲခံတဲ့ လူလေ၊ ဒီလိုကွာ…"

"ဟို…ခဏဗျာ၊ ဘောလ်ပင်ကလေး တဆိတ်လောက် ငှားပါ လား"

"ဘောလ်ပင်"

ကော်ရစ်တာထောင့်ချိုးမှာ ခဏစောင့်မယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး တွေဆီက အကူအညီတောင်းတာပါ။ ကောင်မလေးတွေက နားလည်ကြပုံ မရဘူး။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီ…ဒီနားမှာပဲ စာတစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်း ရေးချင်လို့ပါ၊ ဟို…ဘောလ်ပင်က ဟိုလေ၊ ကျပျောက် သွားလို့ အရေးကြီးလို့ပါ"

ရင်ခုန်၊ အူကြောင်၊ အရေးကြီး၊ ချွေးပြန်၊ မျက်နှာပျက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကောင်မလေးတွေ နားလည်ပုံ မရပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ရင်း သူ့ရင်ဘတ်မှာ ထိုးထားတဲ့ ဘောလ်ပင်ကို ငုံ့မကြည့်ဘဲ ချွတ်ပေးပါတယ်။

"ကျေးဇူးပဲဗျာ…အရေးကြီးလို့ပါ၊ ခဏပါနော်"

"ရပါတယ်…မကြာရင် ပြီးတာပဲ၊ ဒီလိုကွ၊ သူက မနေ့က…"

ကျွန်တော် ကျန်တဲ့အသံတွေ တစ်သံမှ မကြားတော့ဘူး။

ဘောလ်ပင်အဖုံးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး စာရွက်အလွတ်တစ်ခုမှာ ကောက် တည်ပြီး 'လမင်း'လို့ ရေးချလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော့်လက်တွေ အရမ်းတုန်နေတယ်ဆိုတာ သိရတာ။ လက်ရေးက လုံးဝပဲ။ ရေးရတာ

လည်း စာရွက်နဲ့ဘောလ်ပင် မထိသလိုပဲ။ ခက်တာက ကျွန်တော် ဘာဆက်ရေးချရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ဘောလ်ပင်က လည်နေတယ်၊ ဘာစာလုံးမှတော့ ကျမလာဘူး။

ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး မော့ကြည့်တော့ ခုနက ဘောလ်ပင်ငှားတဲ့ ကောင်မလေးက ကျွန်တော် ပုံစံပျက်နေတာကို မြင်ပြီး သူ့ပြောလက်စ စကားကို ရပ်ရင်း ကျွန်တော် ရေးနေတာကို လှမ်းကြည့်တယ်။

နေရာက နီးနီးကလေးရယ်…။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရှေ့သွားလို့လည်း မကောင်းဘူးလေ။ သူ့ဆီက ငှားထားတာ မဟုတ်လား။ ရိုးရိုးသာမန် စာရေးရင်တောင်မှ ကိုယ်ရေးနေတာကို တခြားလူတစ်ယောက်က နံဘေးက ကြည့်ရင် တော်တော်ရေးရခက်တာ။ ရည်းစားစာဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဒီကြားထဲ လမင်းက စောင့်နေမှာလား၊ ဒေါသထွက်နေပြီလား၊ ထထွက်သွားပြီလား စသည်ဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေကလည်း ရှိသေးတယ်။

''လမင်း''ဆိုတဲ့ စကားလုံးကလွဲပြီး ကျွန်တော် ဘာကိုမှ ရေးမချနိုင်ခဲ့ဘူး။ ရည်းစားစာဆိုတာက တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ညမှာ တစ်ယောက်တည်းရေးရင်တောင် တော်တော်စဉ်းစားပြီးမှ ရေးလို့ ရတာမျိုး…။ အခုလိုအခြေအနေနဲ့ဆိုတော့ သွားရော့ပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော် စိတ်ဂဏာမငြိမ်ဖြစ်ရင်း ဘောလ်ပင်ကို လှည့်ရင်းအဝေးကို ငေးရင်း စဉ်းစားတယ်။ တအားခုန်နေတဲ့ ရင်နဲ့ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်နေတဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘာစကားလုံးမှ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်က အသိစိတ်ထဲမှာ ငိုကြွေးနေပြီ။ ''လမင်းရယ်၊ နင့်ကို ငါ အဲဒီလောက်ချစ်တာပါ''လို့ အော်ရင်းနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာတစ်လုံးမှ မရေးချနိုင်ဘူး။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နောက်ဆုံး ကျွန်တော် စာရွက်နဲ့ဘောလ်ပင်ကို တည်ချလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်…။ "ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်" လို့ပဲ ရေးလိုက်တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ မရေးရဲဘူး။

ပထမဦးဆုံးပေးတဲ့ စာဆိုတာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒီလောက်ပဲ ရေးပြီးပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်ရဲ့ ဖြူစင်မြင့်မြတ်တဲ့ အချစ်က တန်ဖိုးမဲ့သွားမှာပေါ့။ ပျက်ချော်ချော်ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ဘယ်စကားလုံးကမှ ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို ပြည့်စုံအောင် ရေးပြလို့ မရပါဘူး။ အချစ်ဆိုတာကို ဒီလိုရေးတာမျိုးကြပြန်တော့လည်း ကျွန်တော် မလုပ်ရဲဘူး။

တစ်ညလုံးရေးထားပြီး ပျောက်သွားတဲ့ စာတွေထဲမှာ ဘာတွေရေးထားတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်လိုပေါ့။ ဘာခံစားချက်နဲ့ ရေးတယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် ဘယ်စကားလုံးတွေ အတိအကျ အမိအရ သုံးထားတယ်ဆိုတာ မမှတ်မိနိုင်တော့ဘူး။

"ဘာလို့ ဒီလောက်ကြာနေတာလဲဟာ…"

"Sorry ဟာ…၊ ဆရာမနဲ့ စကားပြောနေလို့၊ ကြာပြီလား"

"ကြာပြီပေါ့ဟ ခွန်မျိုးရ၊ နင် အချိုးမပြေတာတွေ သိပ်များနေပြီနော်။ ဒီမှာ သက်စံက စိတ်ဆိုးနေတာ"

"တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ ငါလည်း စကားဖြတ်တာပဲ…မရတာနဲ့"

"တော်ပြီ…တော်ပြီ ပြောမနေနဲ့တော့ သွားမယ်"

ဘောလ်ပင်ငှားထားတဲ့ ကောင်မလေးက စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားမှ နောက်ကောင်မလေးတစ်ယောက်က လှည့်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် ဘာရေးရမှန်း မသိသေးဘူး။ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ မျက်စိမှိတ်ပြီး "ချစ်တယ်

အရမ်းချစ်တယ်''ပဲ ရေးရတော့မှာ။

''ဟဲ့ သက်စံ သက်စံ၊ နင့်ဘောလ်ပင်လေ''

''အရေးထဲ၊ ကဲ…ပြီးပြီလား၊ ယူခဲ့တော့''

ကံကြမ္မာဆိုတာ စက္ကူဖြတ်တဲ့ ဓားကြီးလိုပဲ ကိုယ့်ဆရာရေ… တိတိကျကျကို ကျလာတာ။

ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ…။

ဘောလ်ပင်အဖုံးပိတ်ပြီး ပေးလိုက်ရတာပေါ့။

●

ကဲန်တင်းမှာ လမင်း ရှိမနေပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရင်း ကျွန်တော် လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ဟုတ်တယ်လေ…ကိုယ့်ဆရာပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ရည်းစားစာပေး မယ်လို့ပြောပြီးမှ ဘာမှ မပေးဘဲ ရှေ့ကနေ နာရီဝက်လောက် ပျောက် သွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်မိန်းကလေးက စောင့်နေမှာလဲ။ လမင်း ထထွက်သွားမှာ သေချာတယ်။ ဘယ်လို ဒေါသမျိုး ရှက်ရွံ့မှုမျိုးနဲ့ ထွက်သွားမလဲတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထွက်သွား ပါစေလို့ပဲ ကျွန်တော် ဆုတောင်းတယ်။ နောက်မှ ဘယ်လိုရှင်းရ ရှင်းရ၊ အခု လမင်းကို ရင်မဆိုင်ချင်တာကတော့ တကယ်ပဲ။ ဟုတ်တယ်လေ ကိုယ့်ဆရာရဲ့…၊ လူဆိုတာ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ငြိမ်းချမ်းသာယာချင်တာ သဘာဝ ပဲ မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကံဆိုးပါတယ်။

ဒါမျိုးကျတော့ မလွဲဘူးဗျို့…တည့်တည့်ကို တိုးတာ။ လမင်းက ခုံမှာ ရှိနေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်က တံခါးကြားမှာ ညှပ်သေတဲ့ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်ထဲ ဝင်သွားသလို ခံစားရပါတယ်။

ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်တော့ လမင်းက ဝုန်းခနဲ ထရပ်တယ်။

"မိုး…ဆွေ…နင်…"

ဒေါသထွက်လွန်းလို့ လမင်းဟာ စကားကို ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘူး။ နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး သူ့ရင်က နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်နေတယ်။ တကယ်ပါဗျာ…ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတောင် ကျွန်တော်က လမင်းရဲ့ ရင်ဘတ်ကို တစ်မျိုးတွေးနေမိသေးတယ်။ လူ့စိတ်ဟာ တော်တော်ကို ဆန်းကျယ်ပါတယ်။

"နင်…နင် ငါ့ကို ထပ်ပြီး စော်ကားဖို့ ဘာရှိသေးလဲဟင်၊ ဟုတ်တယ်"

"မဟုတ်ဘူး လမင်းရယ်၊ ငါ ရှင်းပြပါရစေဦးဟာ"

"မလိုဘူး မိုးဆွေ၊ ပေး ငါ့စာအုပ် ပေး။ ငါ ပြန်မယ်"

"ငါ…ငါ ရှင်းပြတာ ခဏလေး နားထောင်ပေးပါဟာ၊ ပြီးမှ ငါ့ကို နင် ကြိုက်တဲ့ အပြစ်ပေးပါ၊ ခဏလေးပါဟာ…ထိုင်ဟာ…လူတွေ ကြည့်နေတယ်ဟ"

လမင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်တယ်။ ဘာမှန်းမသိဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်နေတဲ့ လူလေးငါးယောက် ရှိနေတာတော့ အမှန်ပဲ။ လမင်းလည်း တစ်ချက် တွေခနဲ ဖြစ်ပြီးတော့ ပြန်ထိုင်တယ်။

"ငါ…ငါ နင့်ကို ပေးဖို့ စာ…ဒီစာအုပ်ထဲမှာ ထည့်ထားတာ၊ အဲဒါ အခု ဟိုလေ…ပျောက်…ပျောက်သွားတယ်ဟာ"

"မလိုပါဘူး၊ ငါ အဲဒီစာကို စောင့်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့စာအုပ်ကို လိုချင်လို့ စောင့်နေတာ"

မိန်းကလေးဆိုတာ သခ်ာ္ဂနုပတ္တိဉာဏ် တော်တော်လေးကို ကောင်းပါတယ်။ လမင်း သူ့သိက္ခာကို၊ အရှက်ကို ကာကွယ်သွားပုံက တော်တော်လေးကို လှတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ဆို ဘာစကားလုံးက အကောင်းဆုံးဆိုတာကို ရွေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

"ငါ…အဲဒီစာကို ရှာနေလို့ ကြာနေတာပါဟာ၊ စာက လုံးဝ မတွေ့တော့လို့၊ အဲဒါ…ငါ…နှုတ်ကနေပဲ ဖွင့်ပြောပါရစေ…နော်… လမင်း"

"ဘာ…ဘာပြောတယ်"

လမင်း ပါးပြင်ကလေးပေါ်က သွေးကြောတွေ ဖျတ်ခနဲ ဖောင်းတက်လာတယ်။ ပြောရဦးမယ်ဗျူ၊ လမင်းရဲ့ ညာဘက်ပါးမို့မို့ကလေး အစွန်းအောက်ဘက် မေးရိုးသွယ်သွယ်ကလေးရဲ့ ကြားမှာ အဘက်ဘက် ကို ဖြာထွက်နေတဲ့ သွေးကြောအနီရောင်အစုကလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့မှာဖောက်တဲ့ မီးပန်းတွေ ဖြာထွက်သလိုမျိုး။ လမင်း ရှက်ရင် အမြဲတမ်းပဲ အဲဒီသွေးကြောကလေးတွေက ဖျတ်ခနဲ ရဲသွားလေ့ ရှိတယ်။ ဘယ်လောက် မိတ်ကပ်လိမ်းလိမ်း အဲဒီသွေးကြောကလေးတွေ က ရှက်ရင် ရဲတာပဲ။ ကျွန်တော် အဲဒီ သွေးကြောကလေးတွေကို အရမ်းချစ်တာပဲ။

"ငါ နှုတ်ကနေပဲ ပြောပါရစေ…လို့"

ကျွန်တော်ကလည်း လည်ရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးက စာနဲ့ရေးရင်သာ ဖွဲ့ရနွဲ့ရတာ၊ နှုတ်က ပြောရင် တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ လုံလောက်တယ်။ လက်လည်း လက်ခံတယ်။ သဘာဝလည်း ကျတယ် မဟုတ်လား။ စာနဲ့ဆိုရင်တော့ ဖွဲ့နွဲ့မှ လက်ခံ

တာလေ။

လမင်း ငြိမ်သွားတယ်ခင်ဗျ။ ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ ရင်ခုန်ပြီး ငြိမ်သွားတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နင့်ဝင့်နဲ့နင် ခံပေတော့ လမင်းရေ…ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ငြိမ်သွားတာပါ။ ဘယ်လိုပဲငြိမ်ငြိမ် ကျွန်တော်ကတော့ ရင်တွေ ဘာတွေ ခုန်တာပါပဲ။ ကျွန်တော် "နင့်ကို ငါ အရမ်းချစ်တယ် လမင်းရယ်…" လို့ပဲ ပြောမယ်။ ခဏငြိမ်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် စကားကို ခိုင်မာလေးနက်စေချင်လို့ပါ။

"ကဲ…စပြီ၊ လမင်း…တဲ့ကွ"

လမင်းဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြားလိုက်ရပြီး ကျွန်တော်တို့ခုံနဲ့ တစ်ခုံကျော်က ဟားဟားဟီးဟီး ရယ်သံတွေ ထွက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ရော လမင်းပါ ကြောင်ပြီး လှည့်ကြည့်တော့ ကောင်မလေးတွေ တစ်အုပ်ကို တွေ့ရတယ်။

"နင်တို့ကလည်းဟာ…နာမည်ပဲရှိသေးတယ်လေ၊ မရယ်ကြနဲ့ဦးပေါ့"

"အေးပါ…လောက်စပီကျယ်ရယ်ဆက်ဖတ်၊ ဆက်ဖတ်"

"လမင်းတဲ့…အိပ်မပျော်တဲ့ ကိုယ့်ညကောင်းကင်မှာ လမင်းရှိတယ်…တဲ့၊ အဲဒီ လမင်းထဲမှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ လမင်းက ရှိနေတယ်တဲ့၊ ဟ…ဟား ဟား ဟား…ဟား…ဟား"

"ကမ္ဘာမြေကြီးသည် ကြောက်စရာကောင်းသော တော်လည်းသံကြီးနှင့်အတူ အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည်လေသည်" ဆိုတဲ့ စကားကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခံစားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီခုံက ကောင်မလေးတွေ ဖတ်ပြီး တဟားဟား ဝိုင်းရယ်နေကြတဲ့ စာက ကျွန်တော့်စာ။ ဒါ… ကျွန်တော် တကယ်ရေးထားတဲ့ စကားလုံးတွေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်မလေးတွေကို ကျွန်တော် လုံးဝ မသိဘူး။

"လမင်းရယ်…မင်းဟာ မိုးဆွေဆိုတဲ့ ကောင်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ လင်းလက်ခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော် ကြာခဲ့ပါပြီတဲ့ကွ၊ ဟား…ဟား…ဟား"

"မိုး…ဆွေ…နင်…နင် ငါ့ကို…ဒါ…တမင်လုပ်တာ၊ တမင် အရှက်ခွဲတာ…နင်…နင်…"

"မဟုတ်ဘူး လမင်း…မဟုတ်ဘူး။ ငါ…ငါ…ရှင်းပြ…ဟ… ဟ…ဟ"

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး။

ဘယ်သိတော့မလဲ။ ဒေါသလည်းထွက်၊ ရှက်လည်းရှက်တဲ့ လမင်းက မတ်တတ် ဝုန်းဆိုရပ်ပြီး သူ့လွယ်အိတ်နဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တီးလိုက်တာကိုး…။ ပထမတစ်ချက်နှစ်ချက်တော့ ထိတာပေါ့ဗျာ။ လမင်းက ကဲဟာ…ကဲဟာ…ကဲ…ကဲလို့ အော်ပြီး ဆက်တိုက်ရိုက်တာ ကျွန်တော်လည်း ပထမတော့ လန့်ဖြန့်ပြီး လက်နဲ့ ကာပါသေးတယ်။ နောက်တော့ ရင်ထဲမှာ တအားဝမ်းနည်းသွားပြီး လက်နဲ့ မကာတော့ဘဲ ဒီအတိုင်း ခေါင်းငုံ့ပေးထားလိုက်တယ်။

အကာအကွယ်မရှိတော့တဲ့ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို လွယ်အိတ်က သုံးလေးချက်ထိပြီးတော့မှ ရပ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခေါင်းကို မမော့ပါဘူး။ ကဲန်တင်းဟာ တိတ်သွားတယ်။ လမင်းဟာ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော့်ကို တီးပြီးမှ သူမှားသွားပြီဆိုတာကို သိလို့ လွယ်အိတ်ကို ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ရပ်နေမှာပဲ၊ သူ နောင်တရသွားမှာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။

ကျွန်တော် ဆက်ငြိမ်နေလိုက်သေးတယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ကူးက အခုလို ငြိမ်နေပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းကို မော့ပြီး လမင်းကို ရုပ်ရှင်တွေ ဘာတွေထဲကလို ပြောမှာ။ စကားလုံးကတော့ "ရိုက်ပါ လမင်းရယ်၊ နင် မကျေနပ်ရင် ငါ့ပါးကို

ရိုက်ပါ''ဘာညာပေါ့။

ကျွန်တော် အားပယူပြီး ခေါင်းကို အသာမော့လိုက်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လမင်းက ရှိမနေတော့ပါဘူး။ ဘယ်တုန်းက ထွက်သွားမှန်းကို မသိဘူး။ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရတာ ကျွန်တော့်ကို တအံ့တသြနဲ့ ဝိုင်းငေးနေကြတဲ့ ကဲန်တင်းထဲက ကျောင်းသားတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေပါ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ရှက်ပြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ ကျောင်းသားတွေကို ပြုံးပြနေမိတယ် ကိုယ့်ဆရာရေ။ ကျွန်တော့် မွေးနေ့ပွဲကို တက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ပြုံးသလိုကို ပြုံးပြနေမိတာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း မသိတော့ဘူး။

နောက်ဆုံးမှ ကျွန်တော့်စာကို ဖတ်ပြီး ဝိုင်းဟားတဲ့ ကောင်မလေးတွေနဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး သူတို့ဝိုင်းကို ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

▲▲▲

(နှစ်)

"ညီမနာမည်က လောက်စပီကျယ်ပါ၊ သူက လုံမိန်တဲ့…၊ သူ့နာမည်က အထူးသဖြင့်…၊ ဒီဘက်က မရမ်းပြားတဲ့ မမ"

"ဟင်…ညီမတို့နာမည်တွေကလည်း…"

လောက်စပီကျယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက တခွီးခွီး တဟီးဟီးနဲ့ အားရဝမ်းသာ ရယ်ပါတယ်။ မနေ့က သူတို့ ရယ်သံတွေက တမာလို ခါးပေမယ့် ဒီနေ့တော့ ဂျယ်လီလို ချိုပါတယ်။ လမင်းက ကောင်မလေး လေးယောက်ကို တအံ့တသြကြည့်နေတယ်။ ကောင်မလေးတွေကလည်း သူတို့နာမည်တွေကို အံ့သြသွားတာကို ဝမ်းသာတဲ့အနေနဲ့ အချင်းချင်း လက်ဝါးရိုက် လက်သီးနဲ့ထု လုပ်ကြပါတယ်။

"ကဲ…လောက်စပီကျယ် မမကို မင်းပဲ ရှင်းပြလိုက်ကွာ"

"ဒီလို မမရဲ့…၊ ညီမက အုပ်စုထဲမှာ အသံအပြဲဆုံး။ ရယ်ရင် အသံအကျယ်ဆုံးမို့ သူတို့က ဒီနာမည်ပေးတာ။ ဒီကောင်က မရမ်းပြား အရမ်းကြိုက်တာလေ…။ တစ်နေ့ကို လေးငါးထုပ်စားတာ။ အထူးသဖြင့် ကတော့ စကားပြောရင် အထူးသဖြင့်…ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အမြဲတမ်း

သုံးလို့၊ ဒီကောင် လုံမိန်ကတော့ ရေချိုးရင် ဆပ်ပြာနဲ့ မတိုက်ဘဲ ဆပ်ပြာမှုန့်နဲ့ တိုက်တတ်လို့ မမရဲ့"

အရေးထဲ ကြော်ငြာဝင်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ကျွန်တော့် ရင်ထဲက ကလိကလိ ဖြစ်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ လမင်းက စကားဆုံးလို့ အားရပါးရရယ်တော့ ဘယ်ဆိုးလို့တုန်းလို့ တွေးမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ မနက်က သွန်းနှင်းအိမ်နဲ့ သင်းသင်းသာ ရှင်းပြတာကိုလည်း လမင်းက လက်မခံဘူး။ မွှေးမွှေးနဲ့ ဝင်းအောင် ရှင်းပြတာကိုလည်း နားမထောင်နိုင်ဘူးလို့ ပိတ်ပြောတာ။ ဒီကောင်မလေးတွေကျတော့ သိပ်မရင်းနှီးဘူး မဟုတ်လား...၊ လူမှုရေး ထားရတာပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ...သူတို့ကြောင့် လမင်း ရယ်ရယ်မောမော ဖြစ်လာတာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်တဲ့ အထူးသဖြင့်...ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို မျက်စပစ်ပြရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အခုထိ သနားစရာကောင်းအောင် နေထားရတဲ့ မျက်နှာကို အခုထိ မဖြုတ်ရသေးဘူး။ သူတို့ ရှင်းပြတောင်းပန်ပြီး လမင်းက ကျေနပ်သွားမှ ဖြစ်မှာ။ ဒါတောင်မှ ကျွန်တော့်မှာ ဆက်စရာတွေက တစ်ပုံကြီး ရှိသေးတယ် ကိုယ့်ဆရာရေ...။

"ဒီလို...မမရဲ့၊ မနေ့က ကဲန်တင်းကို လာရင်း ဂျပ်စင်ဘေးလမ်းကလေးမှာ ဒီစာကို တွေ့တာ၊ အထူးသဖြင့်တော့ မကောက်သင့်ဘူးပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ အထူးသဖြင့်၊ လုံမိန်နဲ့ လောက်စပီကျယ်က ကောက်မယ်လို့ ပြောတာနဲ့ ကောက်ခဲ့ကြတာ"

"ဟုတ်တယ် မမ၊ လုံမိန်တို့က အမြဲတမ်း အပျော်ပဲလေ။ ရည်းစားစာဆိုတာ ရင်ခုန်ချင်သူ ဖတ်ရင်သာ ဖီလင်လေ...။ တခြားလူ ဖတ်ရင် သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာ။ အဲဒါနဲ့ အပျော်ဆိုပြီး ဖတ်ဖို့ ကောက်လာမိတာပါ"

"ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်၊ ညီမလေးတို့လည်း ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘဲ ဖတ်ကြတာပါ။ မမ ဟိုအစ်ကို့ကို စွပ်စွဲသလို စော်ကားတာ ကြံ့တင်ကြံစည်တာ ဘာမှ မပါပါဘူး"

"အုံ့ညြစရာကောင်းအောင် အထူးသဖြင့် တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ။ မမက အထူးသဖြင့် နားလည်ပေးပါလို့လည်း အထူးသဖြင့်… တောင်းပန်ပါတယ်"

စကားဝိုင်းက ခဏငြိမ်ပြီး တိတ်သွားတယ်။လမင်းက ကျွန်တော့်ကို ဆတ်ခနဲ မျက်စောင်းထိုးတယ်။ အဲဒီမျက်စောင်းကို ဘာသာပြန်ရင် နင်ဟာလေ တော်တော်အသုံးမကျတဲ့ ကောင်ပဲ၊ သိလား…မိုးဆွေဆိုတဲ့ စကားပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒီလောက်ဆို ဘယ်ဆိုးလို့တုန်းပေါ့။

"မမ…ညီမတို့ကိုရော ကိုမိုးဆွေကိုပါ ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့ အထူးသဖြင့် တောင်းပန်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ ကိုမိုးဆွေပေါ့"

"ဟာ…ရပါတယ် ညီမရယ်၊ မမလည်း ဟိုလေ ရှက်တာပေါ့။ ဟုတ်တယ်၊ ရည်းစားစာဆိုတာက သိတဲ့အတိုင်းလေ ရှက်တာပေါ့"

လမင်း တကယ်ရှက်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ယုံပါတယ်၊ အခုတောင် သူ့ ညာဘက်ပါးပေါ်က သွေးကြောကလေးတွေ ရဲနေတာ ကျွန်တော် တွေ့နေရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လမင်းက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါပဲ၊ ကျွန်တော် အကူအညီတောင်းထားလို့ လောက်စပီကျယ်တို့အုပ်စု အကူအညီလာပေးတယ်ဆိုတာကို သိသည့်တိုင်အောင် အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

မိန်းကလေးဆိုတာ အဲဒါပဲ ခင်ဗျ။ သူတို့က အချက်အလက်သမားတွေ။ ဘယ်လောက်ပဲ ပြဿနာကြီးပါစေ၊ အချက်အလက်သာ အစီစဉ်တကျ တင်ပြနိုင်ရင် သူတို့ ခွင့်လွှတ်တာပဲ။ ဒီစိတ်ထားမျိုးဟာ လှပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချက်အလက်ပေါ်မှာ အားကိုးလွန်းတဲ့

မိန်းကလေးတွေ အညာမိလို့ ဘဝဆုံးတာ မကြာခဏ တွေ့ရတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ…လိမ်တဲ့ကောင်ဆိုတာက ပိရိပြီးသား။ အကျိုးအကြောင်း ခိုင်လုံပြီးသား၊ စနစ်တကျလုပ်ထားပြီးသား မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်မို့ မိန်းကလေးဆိုတာ နှာခေါင်းမပါရင် ဘာညာဆိုပြီး ရေးကြတာပေါ့။ အမှန်တော့ နှာခေါင်းမပါတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အချက်အလက်ကို အားကိုးလွန်းတာပါ။ သူတို့ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်ထက် ပတ်ဝန်းကျင်က သတ်မှတ်ချက်ကို ပိုပြီးတော့ အပြစ်လွတ်ချင်လို့ ဂရုစိုက်ကြတာပါ။

ကျွန်တော်က အမှန်အကန်ကောင်ဆိုတော့ ပြဿနာမရှိဘူးပေါ့လေ…။ လုတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြရင်တော့ ဒီအချက်ကို ရှင်းပြဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း မုန့်ဆီကြော် ဘယ်မှာနေတာတွေ ဘာတွေ မသိဘူး။ နှုတ်ခမ်းမှာရဲ့ တည့်ကို မထည့်ဘူးဆိုတဲ့ ကောင်မျိုး ခင်ဗျ။

"ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်…၊ အခု လောက်စပီကျယ်တို့က ရှင်းပြပြီးပြီပဲ။ ကျေနပ်ပေးပါနော်…ပြီးတော့…"

"ရပါတယ်…မမ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါ…ညီမလေးတို့ကြောင့်နော်…သိလား"

မိန်းကလေးဆိုတာ တရားသူကြီးနဲ့လည်း တူသေးတယ်ခင်ဗျ။ အချက်အလက်သာ ခိုင်လုံလို့ကတော့ တစ်သက်တစ်ကျွန်းလည်း ချချင်ချမှာ။ ကွင်းလုံးကျွတ်လည်း လွှတ်ချင် လွှတ်မှာ။ ကျွန်တော်သာ မရှင်းနိုင်လို့ကတော့ ကျွန်တော့်ညတွေက သွားပြီပေါ့ဗျာ…။ မြတင်းပေါက်က အပြင်ကို လှမ်းမြင်ရသလို မှောင်မည်းနေမှာပဲ။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဆိုတာ သူ့ရင်ထဲက ၅၀%။ ပတ်ဝန်းကျင်သတ်မှတ်ထောက်ခံချက်က ၅၀%ဆိုတာ သေချာတယ်။

ကဲ…တစ်သန်းကြေး လောင်းမလား။

"ရပါတယ် မမရယ်...၊ ဒီတော့လေ အထူးသဖြင့် ညီမလေးတို့ ကံစမ်းမဲပေါက်ထားတဲ့ ဒီရည်းစားစာကို မမက ပြန်လက်ခံပေးဖို့ အထူး သဖြင့် တောင်းပန်ပါတယ်"

"အာ...ညီမကလည်း ဒါတော့ မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ မဖြစ်နိုင် ဘူး...ဟုတ်တယ်"

"လမင်းကလည်းကွာ...၊ ညီမလေးတွေကို အားနာစရာ...၊ သွန်းတို့ ဖြေရှင်းပေးပြီးပြီပဲ၊ မိုးဆွေစာကို ယူလိုက်ပေါ့"

သွန်းနှင်းအိမ်ရဲ့ စကားဆုံးပေမယ့် လမင်းက ပြုံးပြီး ခေါင်းကို ရှစ်ခါ ကိုးခါလောက် ခါတယ်။ ကျွန်တော့်အထင် ခေါင်းခါတာတွေ သိပ်များနေသလိုပဲ။ ပြီးတော့...ပြုံးထားလိုက်တာလည်း အကြာကြီးပဲ။ "ဒါမျိုးတွေ မိဒွေလမင်းတို့ကို ချီးလို့ မရဘူး"ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး။

"မမ လက်ခံတာ ညီမလေးတို့ ရှင်းပြတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုကိုပါ။ စာကိုတော့ မရဘူး...ဟုတ်တယ်၊ ဒီစာကို မမ မယူနိုင်ဘူး"

ကျွန်တော်နဲ့ အကြိမ်တစ်သန်းလောက် သဘောတူပြီး ညီထား တဲ့ ကောင်မလေးတွေရော သူငယ်ချင်းတွေပါ စိတ်ညစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ကြတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ကုတ်ကုတ်ကလေး ငြိမ်ထိုင်နေခဲ့တဲ့ နေရာကထ မျက်နှာသေကလေးနဲ့ပဲ ပြောရတော့တာ ပေါ့။

"လမင်းရယ်...သူတို့ ရှင်းပြတာကို နားလည်ပြီဆိုရင် ငါ့စာကို နင်လက်ခံဖို့ ကောင်းပါတယ်ဟာ၊ ငါက..."

"ဒီမှာ မိုးဆွေ၊ ငါက မိန်းကလေး၊ ရည်းစားစာကို ဒီလို လူရှေ့သူရှေ့မှာ ယူဖို့ လုံးဝ အစီအစဉ်မရှိဘူး။ ငါ ဒီကို လာတာ ရည်းစားစာယူဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ညီမလေးတွေ ရှင်းပြတာကို နားထောင် ဖို့ လာတာ"

"အတူတူပဲလေဟာ…၊ ငါ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို နင် အခု…"

"တော်ပြီ မိုးခွေ၊ နင် လူလည်မကျနဲ့၊ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ ငါ ရည်းစား ထားကို ဘယ်တော့မှ မယူဘူး"

"မဟုတ်ပါဘူး လမင်းရယ်၊ ငါ…"

"ထပ်မပြောနဲ့တော့ မိုးခွေ၊ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ လုံးဝ မယူနိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ"

တင်းမာပြတ်သားတဲ့ အဲဒီစကားကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ် ကျသွားလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ သေချင်စိတ်ကို နံရောပဲ။ လမင်းက ပြောပြီးတော့ မျက်နှာကို တခြားဘက် လွှဲသွားတယ်။ အားလုံးလည်း ကြံရာမရဖြစ်ပြီး ဘာပြောရမှန်း မသိကြတော့ဘူး။

လမင်းရယ်…နင့်ကို ငါ အရမ်းချစ်ပါတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်အော်နေတာပဲ သိတော့တယ်။

"ကဲ…ဒါဆိုရင် မမ၊ ကိုမိုးခွေက ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ အထူးသဖြင့် ပေးရင် ယူမလဲ"

ရုတ်တရက် ထွက်လာတဲ့ အထူးသဖြင့်ရဲ့ စကားကြောင့် ကျွန်တော် အံ့သြပြီး အထူးသဖြင့်ကို ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဟုတ်တယ် လေ…။ လမင်းက ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ မယူဘူးဆဲ ပြောတာ၊ စာကို မယူတာမှ ဟုတ်ဘဲ…။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း တုံးစရာရှိရင် အဲဒီလိုမျိုး တုံးတဲ့ကောင်။

"ကောင်းပြီ…မနက်ဖြန် သူကိုယ်တိုင် လာပေးရမယ်၊ မနက်ဖြန် ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ကိုးနာရီဆုံမယ်၊ ဘာတစ်ခုမှ မလွဲစေ မချော်စေ ရဘူး။ ပြီးတော့…ဘယ်သူငယ်ချင်းမှလည်း ရှိမနေစေရဘူး၊ ဒါပဲ"

●

"ဒါတော့ မင်းဘာသာတုံးတာပဲ မိုးဆွေ၊ လမင်းပြောတဲ့စကား ထဲမှာ ပါပြီးသားပဲ၊ အဲဒီဘာ...အခွင့်ထူးခံတို့ ဘာတို့ ကောင်မလေးတွေ ကို သိပ်ချိုးမွမ်းနေစရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းသိမှာပဲ... မင်းကိုက တုံးတာ"

ကိုယ်က တုံးပါတယ်လို့ ဝန်ခံထားရက်နဲ့ တုံးတယ်လို့ အပြောခံ ရတာတော့ နည်းနည်းတင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့စကားကို ပြန်မငြင်းပါဘူး။ ဘာမှ မဖြစ်သလို၊ မသိသလိုဘဲ နေလိုက်တယ်။ 'အထူးသဖြင့်'ကို 'အခွင့်ထူးခံ'လို့ ဝင်းအောင်က မှားပြောတာကိုလည်း ကျွန်တော် ပြင်မပေးပါဘူး။ ဝင်းအောင်နဲ့ကျွန်တော် ဘော်ဒါတွေပေမဲ့ သူ့ကို စိတ်ပျက်တယ်ဗျာ။ တစ်ခုခု အခွင့်အရေးရတာနဲ့ ဆရာကြီးလုပ်ဖို့ ချောင်းနေတာ။

အခုလည်း ကျွန်တော့်ဆီက ပုံဆွဲဖို့ဆိုပြီး ငှားထားတဲ့ ခဲတံနဲ့ သူ့ ဆင်ဝက်ခြံကြီးကို ထိုးနေတယ်။ သူ့ဝက်ခြံကြီးကလည်း ညှစ်ထားလိုက် တာ ယောင်ကိုင်းပြီး အဝမှာ သွေးတွေ ဘာတွေ စို့လို့၊ ပါးတစ်ပြင်လုံးမှာ လည်း ယောင်ဖို့ တာဆူနေတဲ့ဝက်ခြံတွေ၊ မှည့်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ဝက်ခြံတွေက ပြွတ်လို့၊ တော်တော် စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူမျိုးပါ။

"လမင်းမို့ကွာ...သိလား၊ ကိုယ်သာဆို မောင်ရင့်ကို ပညာပြ ထားဦးမှာ...၊ မောင်ရင် ကံကောင်းတယ် မှတ်"

"ဟော့လူ...ကျုပ်ခဲတံနဲ့ ဝက်ခြံကို မထိုးနဲ့ဗျာ"

ကျွန်တော့်စကားကို သူကလည်း အရေးမထားပါဘူး။ ဝက်ခြံကို ထိုးနေတာပါပဲ။ တဖိဖိနဲ့၊ အဲဒီခဲတံကို ကျွန်တော် ပြန်မယူတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်နဲ့ဗျာ…သွေးစတွေပေနေတဲ့ ဝက်ခြံကြီးကို ခဲတံနဲ့ ထိုးနေလိုက်တာ…။

"မနက်ဖြန်တော့ မင်း အရေးကြီးတယ် မိုးခွေ၊ လမင်းက လုံးဝ တရားဝင် သတိပေးပြီးသားဆိုတော့ မင်း ဘာမှ လွဲလို့ မရတော့ဘူး။ မနက်ဖြန်အတွက်တော့ မင်းဟာ ရေဆေးပန်းချီကားတစ်ကား ဆွဲတာနဲ့ တူတယ်၊ မှားရင် သွားပြီ…နောက်ကင်းဗတ်(စ)တစ်ခုပြောင်း…ဒါပဲ"

မိုးခွေသန်းက ငွေတောင်ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ဖွာကာ ဖွာကာ နဲ့ အညာလေကလေး အိညွက်ညွက်နဲ့ ဝင်ပြောတယ်။ သူ ပြောတာ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရေဆေးပန်းချီတွေ ဘာတွေ ပါလာတာတော့ မကြိုက်ဘူး။ ဒီကောင်က ဘာပဲပြောပြော ပန်းချီကို မရမက ထည့်ပြောတတ်တဲ့ကောင်။ ကဲ…ကိုယ့်ဆရာပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ရေဆေးဆွဲဖို့ ဒေါက်မှာတင်လိုက်တဲ့ ကင်းဗတ်(စ်)စနဲ့ လမင်း တူလားဗျား။ ဘယ်ပန်းချီဆရာက မဆွဲရသေးတဲ့ ကင်းဗတ်(စ)တစ်ခုကို ကျွန်တော် လမင်းကို ချစ်သလို ချစ်မှာတဲ့လဲ၊ မှားလို့…နောက် တစ်ခုပြောင်းရတော့ ရော ဘာအရေးလဲ၊ သူ့ဥပမာက ပန်းချီကို မပါပါအောင် ဆွဲထည့်ရတော့ ဟားစရာကြီးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် မဟားပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်က ခဲတံငှားပြီး ဝက်ခြံ တစ်ခါမှ မထိုးတဲ့အတွက် ကျွန်တော် သူ့ကို ပိုခင်တာတော့ အမှန်ပဲ။

"ဟေ့ကောင် မင်းကို ဝင်ကူညီပေးတဲ့ ကောင်မလေးတွေက ဘယ်သူ…၊ သွက်သွက်လက်လက်ကလေးတွေကွ၊ ခင်ဖို့ကောင်းတယ်… ဘယ်သူ…"

ကျွန်တော်က တမင်ရွှဲပြီး လောက်စပိကျယ်…လို့ ဖြေလိုက်

တယ်။ ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ မျိုးဆွေသန်း ဆိုတဲ့ကောင် အထူးသဖြင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီဆိုတာ…။ ဒီကောင်က ဒီလိုပဲ ကောင်မလေးတွေဆို တော်တော်စိတ်ဝင်စားတာမြန်တယ်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ ပန်းချီအမြင် ရှိတာတဲ့။ အလကား ညာနေတာ…ကျွန်တော် ကတော့ စိတ်ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေတာလို့ပဲ မြင်တယ်။

"ဟာ…အဲဒီကာတွန်းရုပ်ကလေးကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မျက်လုံးလှလှလေးနဲ့ ကောင်မလေးကို ပြောတာလေ…"

"ကောင်မလေးတွေက အကုန်လုံး ဗရုတ်ကလေးတွေနော်… ငလောင်ကလေးတွေ၊ ဟော့လူ…ကျုပ်ခဲတံနဲ့ ဝက်ခြံကို မထိုးနဲ့ဗျာ…"

ကျွန်တော်လည်း ချဉ်တင်တင်ရှိတာနဲ့ တော်တော်အသံကျယ်ကျယ်ကလေး အော်လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ဝင်းအောင်က ခဲတံကို လွှယ်အိတ်နဲ့ သုတ်တယ်။ တော်တော်ညစ်ပတ်တဲ့ လူဗျာ…။

"မနက်ဖြန် မင်းတစ်ယောက်တည်း သွားရမှာ မိုးဆွေ၊ ဘာမှ ထပ်မလွဲစေနဲ့၊ သိပ်မတုံးနဲ့ပေါ့ကွာ…။ မင်းကို ကူညီမယ့်သူ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး"

အခုကိစ္စလည်း သူကပဲ ကူညီခဲ့သလို ဘာလိုလိုနဲ့ နေရာတကာ ဆရာကြီးလုပ်တာကို ကျွန်တော်ကလည်း အရမ်းမုန်းပဲ။ မျိုးဆွေသန်း ကလည်း ဆက်မမေးတော့ပါဘူး။ ဟိုဘက်ဝိုင်းကို ငေးနေတယ်။

"စိတ်ချ…မနက်ဖြန် ဘာမှမလွဲစေရဘူး။ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကလည်း ကျုပ်တုံးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကံမကောင်းတာလို့ဘဲ ပြောလို့ရမယ်"

"မင်းက ငတုံးပါကွာ"

●

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ကျောင်းကပြန်ရောက်တော့ လမင်းပြန်ပေးလိုက်တဲ့ ရည်းစားစာကို ကျွန်တော် ကြည့်တယ်။ စာက ပျော့ဖတ်ပြီး နည်းနည်းညစ်နေပြီဗျာ။ ပျော့ဖတ်နေတာမှ ညနေဈေးအသိမ်း ငါးသည်ဗန်းထဲမှာ မရောင်းရဘဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ ငါးပနော် ပျော့သလို ပျော့စိနေတာ…။ ဒါပေမဲ့ အထဲမှာ ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့ စကားလုံးတွေကတော့ သူတို့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ သူတို့ ရှိနေဆဲပါပဲ။

ကျွန်တော် စာပြန်ကူးဖို့ ပြင်ရတယ်။ ကျွန်တော် အသစ်တစ်စောင် ထပ်မရေးပါဘူး။ ရေးပြီးသားကိုပဲ ပြန်ကူးမှာပါ။ ဟုတ်တယ်…ဒီစာဟာ ကျွန်တော့်အတွက်လာဘ်မကောင်းပေမယ့် ဒီစာထဲမှာ ကျွန်တော် ရေးထားတဲ့ စကားလုံးတွေကို ကျွန်တော် အရမ်း သဘောကျနေတယ်လေ။ ကျွန်တော် တကယ်ခံစားပြီး သေသေချာချာ ရေးထားတာ မဟုတ်လား။ နောက်တစ်စောင်ရေးလို့ နောက်ထပ်တစ်မျိုး ထွက်လာတာမျိုးကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။

ကျွန်တော် စာရွက်ဖြူဖြူကလေးမှာ စကားလုံးတစ်လုံးစီကို သတိတကြီး ကူးရတယ်။ ကျွန်တော့်လက်ရေးက လှပါတယ်။ မိန်းကလေး တော်တော်များများက ကျွန်တော့်လက်ရေးကို မြင်ရင် အံ့ဩသွားကြတယ်။ လမင်းကတောင် တစ်ခါပြောဖူးတယ်။ မိုးဆွေဆီမှာ လှတာဆိုလို့ လက်ရေးပဲ ရှိတယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်ကို ခပ်နှိမ်နှိမ်ပြောမှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။ သူ့ကို ကြိုက်နေတာသိလို့ တမင်ပြောတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ

ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်မဆိုးပါဘူး။

ကျွန်တော် သန်းတစ်ရာတန် စာရွက်ပေါ်က စကားလုံးတွေလို သတိတကြီးနဲ့ ရည်းစားစာကို ရေးနေမိတယ်။ ရည်းစားစာရေးပြီးတော့ ပြန်ဖတ်ရတာလဲ အမောပေါ့။ နောက်ဆုံး စိတ်ချ ကျေနပ်သွားတော့မှ လွယ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး အိပ်ယာဝင်ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အိပ်လို့ မရတော့ဘူးခင်ဗျ။

ကျွန်တော့်စိတ်က ရေလှိုင်းတွေ ပြန်ဆင်းပြီးကာစ သောင်ပြင်လို နူးညံ့ချောမွတ်နေတယ်။ ဘယ်အတွေး ဝင်လာဝင်လာ လက်ခံပြီး လိုက်တွေးနေမိတယ်။ လမင်းနဲ့ စတွေ့တာ၊ ခင်သွားတာ၊ ပေါက်စီစားရင် လမင်းက ဘေးနားက အသားစတွေကို ဖဲ့စားတတ်တာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက အဘွားနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဥပုသ်စောင့်တာ၊ မိုးရွာရင် စမ်းချောင်းထဲ မိုးရေချိုးရင်း ဖားကုံညှင်း တွေ့အောင်ရှာ…ပိန်းရိုးနဲ့ချိုးရိုက်၊ ဒေါကန်ပြီး ဖောင်းထလာတဲ့ ဖားကုံညှင်းကို ဘောလုံးဆိုပြီး ကန်ကြတာ…။ အဲဒီ တုန်းက တော်တော်ပျော်ဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ…။ မိုးလည်းစဲရော ဖားလဲ ပျော့စိပြီး သွားပြီပေါ့။

အတွေးတွေဟာ ရပ်လို့ မရတော့ဘူး။ အဆက်အစပ် မရှိဘဲနဲ့ လည်း ရောက်လာကြတာပဲ။ တရားသဘောနဲ့ဆိုရင်တော့ အဲဒီ အတွေး တွေကို စောင့်ကြည့်နေရမှာတဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း အူတူတူနဲ့ အတွေးတွေ ကို လျှောက်ပြီး စောင့်ကြည့်နေမိတယ်၊ အဲဒီတော့ဗျာ…ဝင်လာလိုက်တဲ့ အတွေးတွေ…မနည်းပါဘူး။ အတွေးထဲမှာ ဝင်းအောင်ကိုတောင် ဝက်ခြံ ပျောက်ဆေးတွေ ဘာတွေ ဝယ်ပေးလိုက်သေးတယ်။

ခက်တာက ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့ မရတော့တာဘဲ။

စိတ်က ကြည်လင်ပြီးတော့၊ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း လန်းဆန်း နေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ထပြီး ဆေးလိပ်သောက်တယ်။ ကျွန်တော်

ညည်းစားစာကို ပြန်ဖတ်တယ်။ ပြူတင်းပေါက်က မြင်နေရတဲ့ လရောင်ကို ငေးနေမိတယ်။ လမင်းကိုတော့ ရှာလို့ မတွေ့ပါဘူး။

ခုချိန်လောက်ဆိုရင်တော့ လမင်း အိပ်ပျော်နေမှာပဲ။ မိန်းကလေး တွေက ကျွန်တော်တို့ထက် စိတ်လှုပ်ရှားမှု နည်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ သူတို့က မနက်ဖြန် ဘာဖြစ်မလဲ၊ ဘယ်လိုကြုံရမလဲဆိုတာ တွေကို ကြိုမတွေးတတ်ကြဘူး။ 'မတွေးချင်ဘူးဟာ...'ဆိုရင် မတွေးဘဲ နေလို့ထိုင်လို့ရတာ...မိန်းကလေးတွေရဲ့ တကယ်ထူးခြားတဲ့ အောင်မြင်မှုပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ မရရေးချ မရဘဲ။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေမယ့် လမင်းကို ကျွန်တော် လှမ်းပြီး မနာလို ဖြစ်နေမိတယ်။ ကျွန်တော်သာ အိပ်ပျော်သွားရင် မနက်ဆိုတာ ခဏလေးနဲ့ရောက်လာမှာ...။ အခု အိပ်မပျော်တော့ အကြာကြီး စောင့်နေရတာပေါ့။ အချိန်ကို ချုံ့လို့ရတာ အိပ်တဲ့နည်း တစ်နည်းပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပြောတာ သတိရတယ်။ သူ့အစ်ကိုတစ်ယောက်က နိုင်ငံခြား ကနေ ပြန်လာရင် သူ့အတွက် လက်ကိုင်အိတ်ရယ်၊ အင်္ကျီရယ် ဝယ်လာ မယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့။ ပြန်လာဖို့က (၂)လလောက် လိုသေးတယ်တဲ့။ အဲဒီနေ့ကစပြီး အားရင် သူ အိပ်တာပဲတဲ့ ခင်ဗျ။ ဒါမှ သူ့အစ်ကိုကို စောင့်ရတဲ့အချိန် မြန်မှာတဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...အဲဒီအတွေးကို ကျွန်တော် တော်တော်သဘောကျတယ်ဗျာ။

ကျွန်တော်ကတော့ အိပ်လို့ မရတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ခဲတံကို သေသပ်အောင် ပြန်ချွန်လိုက်၊ လမင်းကို ပေးမယ့် စာအိတ်ဒေါင့်ကလေး ခေါက်နေတာကို အကောင်းအတိုင်းရအောင် ပြန်ဆန့်လိုက်၊ မနက်ဖြန် ဘာမှမလွဲစေရဘူးလို့ ကတိပေးလိုက်၊ အမှောင်ထဲကို ငေးလိုက်နဲ့ တောင်စဉ်ရေမရတွေ လျှောက်လုပ်နေရတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ ဝယ်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘာစာမှ မဖတ်ချင်ဘူးဗျာ။ ဒီညတော့ ကိုယ့်စိတ်ကလေးနဲ့ ကိုယ်ပဲ နေချင်တယ်။ တစ်ခုခု စိတ်လှုပ်ရှားစရာရှိရင် ညဘက် အိပ်မရ တတ်တာက ကျွန်တော့်မှာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ။ မျိုးဆွေသန်းကတော့ တစ်ခါအကြံပေးဖူးတယ်။ အိပ်မရရင် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်လိုက်တဲ့။ ဇာတ်ထမ်းဇာတ်ကွက် သိပ်မပါတဲ့ အတွေးအခေါ်တို့ ဒဿနတို့လို ပျင်းဖို့ကောင်းတာမျိုးကို ဖတ်တဲ့။ အဲဒါ မျက်လုံးလေးပြီး အိပ်ပျော်သွား ရောတဲ့။

ဒီနည်းနဲ့တော့ စာရေးဆရာတွေ၊ အတွေးအခေါ်ပညာရှင်တွေကို မစော်ကားသင့်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကြည့်ပါဦး…ဘယ်လောက်ရှုပ်ထွေးမလဲလို့။ ကိုယ်က ခွေခေါက်ပြီး အိပ်ပျော်လို့ အဲဒီစာရေးဆရာနာမည်ပါတဲ့ စာအုပ်က ဘေးနားမှာ ဖွာလန်ကျဲကျပြီး ပွင့်လို့၊ ကိုယ့်ဆရာပဲ စဉ်းစားကြည့်တော့။

မနက်အာရုံတက်ချိန်ရောက်တော့မှ လေအေးကလေးတိုက်လာပြီး ကျွန်တော် အိပ်ချင်လာတယ်။ အိပ်ချင်တော့လဲ ခဏလေးပဲ ကိုယ့်ဆရာ ရေ…။

●

ရင်ထဲကို အသိစိတ် ပြန်ဝင်ဝင်လာချင်း ကျွန်တော် အပြင်ကို လှမ်းကြည့်တော့ နေရောင်က တော်တော့်ကို ရင့်နေပြီ။ ကျွန်တော် အိမ်ကထွက်တော့ (၈း၁၅)။ အမေပြင်ပေးထားတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးနဲ့

ထမင်းတောင် ကျွန်တော် မစားခဲ့ပါဘူးဗျာ။ ဘာတစ်ခုမှ မလွဲစေနဲ့ဆိုတဲ့ လမင်းရဲ့ စကားကို ပြန်ကြားရင်း ညက အိပ်မရတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အမှန်ဆို ကျွန်တော် အိပ်ဖို့ မကောင်းဘူး။ မိုးအလင်းကို ထိုင်ကို စောင့်နေသင့်တာ…။

မှတ်တိုင်ကိုရောက်တော့ ရုံးချိန်ဆိုတော့ လူတွေက ပြွတ်ခဲနေတာပေါ့…။ ကားတွေပေါ်မှာလဲ လူတွေကို တင်လာလိုက်တာဗျာ… တစ်စင်းကို လူတစ်သန်းလောက်များ တင်လာကြသလား မသိဘူး။ ကိုရွှေဒရိုင်ဘာတွေက မှတ်တိုင်မှာ ရပ်စောင့်နေတဲ့ လူအုပ်ကြီးကို ငဲ့တောင် မကြည့်ဘူးခင်ဗျ။ ရပ်ပေးဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ နေ့ခင်းဘက် လူချောင်ရင်တော့ မှတ်တိုင်မှာ အကြာကြီးရပ်ပြီး စပါယ်ယာက မှတ်တိုင်တွေကို တန်းစီရွတ်ပြနေပုံနဲ့ တခြားစီပဲ။

ကားရပ်တော့လဲ မှတ်တိုင် ကျော်ရပ်တာတို့၊ မှတ်တိုင်နား မရောက်ခင်မှာ ရပ်တာတို့နဲ့ ပညာပြသေးတယ် ခင်ဗျ။ လူအုပ်ကြီးက ဟိုဘက်ပြေးလိုက်၊ ဒီဘက်ပြေးလိုက်နဲ့ဗျာ…တော်တော်ကို စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ (၁၀)မိနစ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော် ချွေးတွေရွှဲလာတယ်။ စိတ်လည်း ပူလာတယ်၊ ဒေါလည်းကန်လာတယ်။ ဒီနေ့ ကျွန်တော် နောက်ကျမှရောက်လို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် လွဲလို့ မရဘူး။

ကျွန်တော် အံကိုကြိတ်ပြီး လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းပစ်လိုက်တယ်။ ရာမလို လျှင်မြန်မှုမျိုးနဲ့ ဒသဂီရိလို ခွန်အားမျိုးကို ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကားပေါ်ကို ပါသွားတော့ ဟနုမာန်လို ပါသွားတာဗျို့။ နောက်ဘက်က လူအုပ်တွေကြားထဲမှာ လက်တစ်ချောင်း ခြေတစ်ချောင်း ချိတ်မိယုံ တလွင့်လွင့်နဲ့ ပါသွားတာပါ။

အထဲက လူဆင်းဖို့ဆိုတာ စိတ်မကူးနဲ့၊ ဂိတ်ကနေ ပတ်စီးလာ

တဲ့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေချည်းပဲ။ ကားလေးက ဘယ်မှတ်တိုင်မှာမှ မရပ်ဘူး။ ကျောင်းကိုပဲ ရောက်အောင် မောင်းနေတယ်။ ကျောင်းရောက်မှ သူလည်း လူထပ်တင်ရမှာကိုး…။ ဟံသာဝတီအဝိုင်းကိုလည်းကျော့ရော တွယ်စီးနေတဲ့ လူတွေအားလုံး လွှင့်ခနဲ ယိမ်းအသွားမှာ ကျွန်တော့်ခြေတောက်ထဲက ဖိနပ်က တိုက်မိပြီး ကျသွားတယ်။

"ဟာ…ဖိနပ်ကျပြီ၊ ကျွန်တော့်ဖိနပ် ကျပြီ၊ ဖိနပ်ကျလို့ဗျို့"

ဒီလောက်ကြပ်နေတဲ့လူတွေကြားမှာ အော်တာတောင် ကျွန်တော့်အော်သံကို တစ်ယောက်မှ မတုန့်ပြန်ကြဘူး။ လူမရှိတဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာ အော်တာ ကျနေတာပဲ။

"ဟေ့လူ…ဖိနပ်ကျသွားတယ် အော်နေတယ် မဟုတ်လား"

"အဝိုင်းကွေ့ကြီးမှာ ဘယ်လိုလုပ် ရပ်လို့ ရမလဲကွ၊ အစကတည်းက ကိုယ့်ဘာသာ သတိထားပါလား။ အရေးထဲ ကြော်ငြာလာဝင်မနေနဲ့။ မောင်းထား ဆရာရေ…လှည်းတန်းကို ရောက်အောင်သာ…ကစ်၊ နောက်မှာ ကုလားကြီးတို့ကား ပါလာတယ်"

တံတားဖြူမှတ်တိုင်ရောက်တော့ ကျွန်တော် ဒေါသထွက်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကျွန်တော် တစ်ခွန်းလှမ်းဆဲလိုက်တယ်။ ကိုရွှေစပါယ်ယာက ကျွန်တော့်ကို Fly Kiss တောင်လုပ်ပြသွားသေးတယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ တစ်မိနစ်လောက်တော့ ကြောင်တက်တက် ဖြစ်နေသေးတယ်။ နောက်တော့မှ သတိရတာယ်၊ လှည်းတန်းဈေးမှာ သွားဝယ်ရင် ရတာပဲလို့…၊ ဟုတ်တယ် ကျွန်တော့်မှာလည်း ဖိနပ်တစ်ရံဖိုးတော့ ပါပါတယ်။

နာရီကို ငုံ့ကြည့်တော့ (၉)နာရီထိုးပြီးလို့ (၈)မိနစ်လောက်စွန်းနေပြီ။ ဒီကနေ လှည်းတန်းကိုသွားရင် အသွားအပြန် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တာပဲ။ လမင်းက ရောက်နေပြီလား…၊

ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက် ချပြီး လှေကားကနေ ကန်ဘောင်ပေါ် တက်လာခဲ့တယ်။ လမင်း ရောက် မရောက် သိချင်လို့ပါ။

ကိုယ့်ဆရာရေ ကိုယ့်မျက်စိတောင် ကိုယ်မယုံချင်စရာဘဲ၊ လမင်းက ရောက်နေပြီဗျို့။ ခုံကလေးမှာ ထိုင်လို့၊ ကန်ဘက်ကို ငေးလို့။ ပုံမှန်ဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာစရာကြီးပေါ့ဗျာ…။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မြို့သသနာ ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ သေချာတယ်…လမင်း (၉)နာရီကတည်းက ရောက်နေတာပဲ နေမှာ…။ ကျွန်တော် လှည်းတန်းကို အခုနေပြန်သွားလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် မလာဘူးဆိုပြီး လမင်း ပြန်သွားရင် သေပြီပေါ့ဗျာ။ ဖိနပ်တစ်ဖက်တည်းနဲ့လည်း မသွားရဲဘူး။ ကိုယ့်ကို အဖြေပေးမယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီ ဒီလိုသွားဖို့ဆိုတာ ဘယ်သူမှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာတစ်ခုမှ မလွဲစေနဲ့ဆိုတဲ့ လမင်းရဲ့ စကားက လည်း ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။

အဲဒီအချိန်မှာ လမင်းက လက်ကနာရီကလေးကို မြှောက်ကြည့်တာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ကို ဆူသွားတာပဲ။ ကျွန်တော် ထူပူကြောင်အန်းပြီး လှည့်ပတ်ကြည့်တော့ ကျွန်တော် တက်လာတဲ့ လှေကားအပေါ်ဆုံးထစ်မှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ထိုင်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး စွန့်စားရတော့ တာပဲ။

ကျွန်တော် သူ့အနားသွားရပ်တော့ သူက မော့ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် ပြုံးပြတော့ သူကလည်း ပြန်ပြုံးပြတယ်။ ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း။ ဒီကျောင်းသား ကြည့်ရတာ အူတူတူပုံစံပါ။ အသားဖြူဖြူ မျက်လုံးမှေးမှေး…။ ဆံပင်ကို ပါးပါးကလေး ညှပ်ပြီး ခေါင်းလိမ်းဆီနဲ့ ရအောင် ထောင်ထားတယ်။ ထောင်နေတဲ့ ဆံပင်အဖျားမှာ ခေါင်းလိမ်းဆီတွေ စွန်းနေလိုက်တာဗျာ…တစ်ဘူးလုံးများ လိမ်းလာသလား ထင်ရတယ်။

ဖိနပ်ကို ခိုးကြည့်တော့ ခပ်လတ်လတ်ဗျ။ ကျွန်တော်နဲ့တော့ နည်းနည်းကြီးမယ် ထင်တယ်။ ခြေသည်းတွေကတော့ ညှစ်ပတ်လိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။

"ဟို...အစ်ကို...ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ဒီလိုပါပဲ၊ ကိုယ့်ရည်းစားကို စောင့်နေတာလေ"

သူကြည့်ရတာ အကြွားသန်မယ့် ပုံစံပဲ။ ဒါပေမဲ့ သဘောတော့ ကောင်းပုံရပါတယ်။ တော်ရုံကျောင်းသားဆို မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ တွေ...ဘာတွေ လာမှာပေါ့။ ကျွန်တော် သနားအောင် နားလည်အောင် ပြောရင် ကူညီမယ့်ပုံစံ သူ့မှာ ရှိပါတယ်။

"ဒီလို...အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်လာလို့ပါ"

"ဟား...ဟား...ဒါမျိုးတော့ မရဘူး ကိုယ့်လူ၊ ဘာလဲ... နယ်ကနေ ရန်ကုန်ကို လာတာပါ၊ လူကွဲသွားလို့ အသိလည်း မရှိ၊ စားစရာလည်း မရှိလို့ လမ်းစရိတ် ကူညီပါ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ မရဘူးကိုယ့်လူ...ပိုက်ဆံ အပိုမပါဘူး။ ကိုယ့်ကောင်မလေးနဲ့ အပြင်သွားလည်ဖို့ပဲ ပါတာ၊ သွား...သွား"

"မဟုတ်ပါဘူး...အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းသားပါ၊ တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေ"

ကျွန်တော် အားလုံးရှင်းပြတော့ ကိုယ့်ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ငုံ့ကြည့်တယ်။

"အဲဒီတော့ ကိုယ် ဘာကူညီပေးရမှာလဲ"

"ဟို...ကျွန်တော့်ကို အစ်ကို့ဖိနပ်ကလေး ခဏငှားပါ"

"ဟေ...ဟ...ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုယ်ကလည်း ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထားတာ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ"

"လုပ်ပါအစ်ကိုရာ...ကျွန်တော် ခဏလေးပဲ စီးသွားမှာပါ၊

အစ်ကို့ကောင်မလေးကလည်း လာမှ မလာသေးတဲ့ဟာ၊ အဖြေရပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ပြန်လာပေးပါ့မယ်၊ ဟိုမှာထိုင်နေတာ ကျွန်တော့်ကောင်မလေး ပါ''

သူ့ကို လှမ်းပြတော့ လမင်းက နာရီကို မြှောက်ကြည့်တာ တွေ့ရတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ညာဘက်ကို လှည့်ပြီး တစ်ချက်နှစ်ချက် ရှုတယ်။ ကျွန်တော်လဲ အရမ်းကို စိုးရိမ်နေပြီ။

''ကျောင်းသားချင်း ကူညီပါ…အစ်ကိုရာ၊ အစ်ကို့ကျေးဇူးကို တစ်သက်မမေ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် အရမ်းအရေးကြီးနေတဲ့ အချိန်မို့ ပါ၊ ကူညီပါ အစ်ကိုရာ…နော်''

သူလည်း လမင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၊ ကျွန်တော့်ကို ကြည့် လိုက် စိတ်လှုပ်ရှားလို့ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်နဲ့၊ တော်တော်စဉ်းစားရ ကြပ်နေတယ်နဲ့ တူပါတယ်။

''ကဲ…ရော့ကွာ၊ ဟော့ကောင် မြန်မြန်လုပ်နော်၊ ကိုယ့် ကောင် မလေးက လာတော့မှာ''

''ဟုတ်ကဲ့…စိတ်ချပါ၊ ခဏလေးပါ''

''ငါ မင်းဘေးကခုံမှာ ရှိမယ်၊ သိလား…''

မောလိုက်တာ ကိုယ့်ဆရာရာ…။

●

ကျွန်တော် နံဘေးကို ဝင်ထိုင်တော့ လမင်းက တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ပြီး တစ်ဘက်ကို မဆိုသလောက်ကလေး ရွှေ့သွားတယ်။ လမင်းမျက်နှာမှာ ကျွန်တော့်ကို ကြိုဆိုဖို့ပြုံးတာ၊ ဒါမှမဟုတ် အရောက် နောက်ကျလို့ စိတ်တိုနေတာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိပါဘူး…။ ပုံမှန်ပါပဲ။

"လမင်း…"

"ဘာလဲ…"

ကျွန်တော့်ခေါ်သံမှာက တုန်လှုပ်မှုနဲ့ မျှော်လင့်ချက် ပါတယ်။ လမင်းပြန်ထူးသံမှာက အေးစက်မှု ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခေါ်သာ ခေါ်ရတာ ပြောစရာက ထွေထွေထူးထူး သိပ်ရှိတာ မဟုတ်တော့ ညက သေသေချာချာ ယူလာတဲ့စာကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

လမင်းက ခပ်ယဲ့ယဲ့ကလေးပြုံးရင်း စာကိုယူပြီး တစ်ချက်မှ မကြည့်ဘဲ လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်တယ်။

"မဟုတ်ဘူးလေ…၊ လမင်း စာကို မဖတ်ကြည့်တော့ဘူးလား"

"ဘာလို့ဖတ်ရမှာလဲ၊ ဒီစာက ငါဖတ်ပြီးသားပဲ…ဟုတ်တယ်"

လမင်းက ကျွန်တော့်ကို ပြန်မကြည့်ဘဲ ပြောတယ်။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲ တစ်ချက်ထင့်ပြီး ဘာမှန်းမသိတဲ့ ကြောက်စရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက် ရသလိုပဲ။

"မဟုတ်ဘူးလေ၊ နင်…နင် ငါ့ကို အဖြေ မပေးတော့ဘူးလား"

"အံမယ်…နင့်ကို ငါ အဖြေပေးမယ်လို့ ဘယ်တုန်းက ပြောခဲ့ဖူး

လို့လဲ၊ နင် ငါ့ကို စာတစ်စောင်ပေးတာ အလွဲလွဲအချော်ချော်နဲ့ ဟိုလူသိ ဒီလူသိ၊ ဟိုလူနဲ့ ရှင်းရ ဒီလူနဲ့ရှင်းရ…ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဘယ်လောက်သိက္ခာကျတယ် မှတ်သလဲ၊ အဲဒါကြောင့် စာပြန်ပေးဖို့ ပြောတာ၊ အဖြေပေးမယ်ဆိုတဲ့စကား တစ်ခွန်းမှ မပါဘူး"

ကျွန်တော့်ကမ္ဘာဟာ ပျောက်သွားတယ်။ မိန်းမတွေဟာ တော်တော်ကြောက်ဖို့ ကောင်းတာပဲဗျာ…။ ကျွန်တော့်မှာတော့ စိတ်ကူးတွေ ယဉ်လိုက်ရတာ ညက အိပ်လို့တောင် မရဘူး။ အခုတော့…ဒီစာကို ပြန်ပေးခိုင်းတာ ထိခိုက်သွားတဲ့ သူ့သိက္ခာကို ပြန်ဆယ်ဖို့သက်သက်ကိုး…။ မိန်းမတွေဟာ နတ်ခမ်းနီဆိုးထားတဲ့ ထောင်ချောက်တွေပဲ။ ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး…။

"စာကို ပြန်လက်ခံတာပဲ ကျေးဇူးတင်ဦး။ အားလုံးက ဝိုင်းပြောကြလို့ သိလား"

"ဒါ…ဒါဆို ငါ့ကို နင်…ဟား…လမင်းရာ…၊ နင် ငါ့ကို အဖြေမပေးတော့ဘူးလား"

လမင်းက ဟက်ခနဲ မဲ့ရယ်ရယ်တယ်။ ပြီးတော့…ကန်ရေပြင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း…

"ဒါတော့ ငါ စဉ်းစားဦးမယ်လေ"

ကျွန်တော့်ထောင်ချောက်တံခါးက ဂျိမ်းခနဲ မမြည်ဘဲ အဲဒီစကားသံတွေနဲ့ ပိတ်သွားတယ်။ အဲဒီ…စဉ်းစားမယ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလက ဘယ်လောက်အထိ ကြာမှာလဲ။ ပန်းပွင့်တွေ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်နှစ်ပွင့်ပွင့်ပြီးမှတဲ့လဲ။ HOTEL ကြီးတွေ ဘယ်နှလုံး ဆောက်ပြီးမှတဲ့လဲ။ ဘယ်မင်းသား မင်းသမီး အကယ်ဒမီရတဲ့ အထိလဲ။ ဘယ်မော်ဒယ်လေး ရုပ်ရှင်ကားကြီး ရိုက်ပြီးတဲ့အထိတဲ့လဲ…။

"မလုပ်ပါနဲ့ လမင်းရယ်၊ ငါ့ကို အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့"

"ကောင်းပြီလေ...၊ ဒါဆို အခု ပေးလိုက်ရမလား"

လမင်းက ထောင်ချောက်တံခါးကို ပြန်ဖွင့်ပေးပါတယ်။ 'မနေချင် သွားပေါ့ မတားပါဘူး'...ဆိုတဲ့ ပုံစံ။ ဒါတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လက်ခံရဲ ပါ့မလဲ။ ခုနေ...ပေးဆို အဖြေက 'No'ပဲ နေမှာပေါ့။

"မဟုတ်ဘူးဟာ...၊ ငါ ဘယ်လောက်အထိ စောင့်ရမှာလဲ"

"ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ ကဲ...ကဲ...ငါတို့ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီးပြီ၊ သူငယ်ချင်းတွေ ဟိုဘက်ပန်းခြံမှာ ထိုင်နေကြတယ်၊ သွားရ အောင်"

အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ပြဿနာ စတက်တယ်။ အဖြေ အခုမရတာ ကတော့ သေချာပြီ၊ ခက်တာက ဖိနပ်ကိစ္စလေ...။ ကျွန်တော် ထသွားရင် ဟိုလူက လိုက်တောင်းမှာပေါ့။

"သွားနှင့်ဟာ...ငါ ပြီးရင် လိုက်လာခဲ့မယ်"

လမင်း ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။

"ဘာလဲ...နင်က အခုကတည်းက ငါ့စကားကို နားမထောင်ချင် တဲ့ သဘောလား"

ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ စဉ်းစားဦးမယ် ပြောလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ သူ မဝယ်သေးပေမယ့် သူပိုင်တဲ့ ကျွန်တစ်ယောက်လို နေရတော့မယ် ဆိုတာကိုပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ပြဿနာနဲ့က အခုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ...၊ ငါ ဒီမှာ ခဏလေး ထိုင်နေချင်လို့ပါ၊ နင်သွားနှင့်"

"နင်ဟာ အလကားပဲ မိုးဆွေ"

လမင်းကပြောရင်း တစ်ဘက်လှည့်သွားတယ်။ အပေါင်းအသင်း တွေက ကျွန်တော်ဟာ သူ့စကားကို နားမထောင်ဘူးလို့ ထင်မှာ သူ

ကြောက်ဟန်တူတယ်။

"နင် လိုက်မလား…မလိုက်ဘူးလား"

ကျွန်တော်လည်း ဘာပြောရမှန်း မသိဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဟိုဘက်ခုံက အသံကြားတယ်။

"ဟဲ့…ကိုဝင်းနိုင် လာလေ…၊ သွားကြရအောင်"

"ဪ…အေး ခဏလေးကွာ၊ ဒီမှာ ခဏလောက် ထိုင်ရအောင်"

"ဟာ…ကိုဝင်းနိုင်ကလည်း (၁၀)နာရီခွဲပြီမှာ၊ အခု(၉း၂၀)နာရီ တောင်ရှိနေပြီ…လက်မှတ်က ဟိုကျမှ ဝယ်ရမှာ၊ ထိုင်နေလို့ ဖြစ်မလား"

"ရပါတယ်ကွာ…အပြင်က ဝယ်ပြီမှာပေါ့၊ မာမာကလည်း ခဏလေးပါ"

"ဒီမှာ ကိုဝင်းနိုင်…ရှင်က ပြောလိုက်ရင် မာမာ…မာမာနဲ့ ကျွန်မမှာ ဘာများ မာရတာ ရှိသလဲ၊ ရှင့်သူငယ်ချင်းတွေခေါ်ရင်တော့ ခေါက်ခနဲ ဖင်ပေါ့သလား မမေးနဲ့၊ ရှင် အခု ထမလား မထဘူးလား"

ရှေးလူကြီးသူမတွေ ထားခဲ့တဲ့ 'ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ နားရွက်ဆို မကာယ်နဲ့' ဆိုတဲ့ စကားပုံကို ဒီလူတော့ မေ့သွားပြီပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့် ဘက်ကို လှမ်းကြည့်နေတဲ့မျက်လုံးက ကြောက်စရာကြီး…။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ…။ ထသွားပြီး သူ့ဖိနပ်ကို ပြန်ပေးလိုက်ရမလား။

ဟင့်အင်း…လူဆိုတာက ကိုယ့်အတ္တကိုပဲ ကိုယ်ချစ်တတ်တဲ့ သတ္တဝါ မဟုတ်လား။

"ကဲ…မိုးဆွေ"

"ငါ ကတိပေးတယ်ဟာ…နင်ထွက်သွားပြီး ငါးမိနစ်ကြာတာနဲ့ ငါ လိုက်လာခဲ့မယ်…ကဲ"

"နေစမ်းပါဦး…နင်က ဘာတွေ မရိုးမသား လုပ်ထားလို့လဲ"

ကိုယ့်ဆရာရေ…ကျွန်တော်လဲ ဘာပြန်ပြောရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ မိန်းကလေးတွေဟာ ခက်တယ်ဗျာ…၊ သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့က မရိုးသားဘူးလို့ ထင်တတ်ကြတယ်။

"ဒီမှာ…ဖိနပ်ပြန်ပေးပါ"

လေသံက တော်တော့်ကို မာတယ်ဗျာ…သွားပြီပေါ့။ ကိုယ့်လူကလည်း မတတ်သာတဲ့အဆုံး သူ့အတ္တကိုပဲ သူ ချစ်လိုက်ဟန် တူပါရဲ့။ လမင်းက တအံ့တဩနဲ့ သူ့ခြေထောက်ကို သူ ငုံ့ကြည့်တယ်။

"ဘာဖိနပ်လဲ"

"ဘာ…ဖိနပ်ကမှာလဲ၊ ကျွန်မလူဆီက ယူထားတဲ့ဖိနပ် ပြန်ပေးပါ"

"ခက်ရချည်ရဲ့…ရှင့်လူဆီကဖိနပ်ကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရှင်စိတ်မှ နှံ့သေးရဲ့လား။ ဖိနပ်ဆိုတဲ့ပစ္စည်းကို အတောင်းခံရတာတောင်မှ တော်တော်ရှက်ဖို့ ကောင်းနေပြီနော်"

"ရှက်တတ်ရင် ငုတ်တုတ်သေသွားဖို့တောင် ကောင်းတာပေါ့၊ ရှင့်လူရှင် မေးကြည့်ပါလား"

လမင်းက ဝုန်းခနဲ ထရပ်တယ်။ ကိုယ့်လူကလည်း ပြေးလာရင်း မာမာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ဆွဲရှာပါတယ်။

"မာမာ…အဲဒီလို မပြောရဘူးလေ"

"မိုးဆွေ…နင်…နင် ဘာတွေ လုပ်ထားတာလဲ"

"မဟုတ်ဘူး လမင်း။ ဟိုလေ…ငါဟာ…ကဲ…ကဲဗျာ…ရော့ရော့…ခင်ဗျားဖိနပ်"

ကျွန်တော်တို့ ဖိနပ်တစ်ရံနဲ့ ဖိနပ်တစ်ဖက် လဲကြတဲ့အချိန်မှာ လမင်းကကြည့်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေတာပဲ။ မျက်နှာလည်း ရဲလို့…။ မာမာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတော့ ခပ်ထေ့ထေ့ပြုံးလို့

'ငှတ်တုတ်သေပါလား'ဆိုတဲ့ အပြုံးမျိုး။

"မဟုတ်ဘူး လမင်းရယ် ဒီလိုပါ…၊ ငါ ရှင်းပြမယ်၊ ငါဒီနေ့ ကျောင်းကိုလာတော့…"

"တော်ပြီ…မိုးဆွေ…နင်ဟာ အလကားကောင်ပဲ သိလား၊ ပြီးပြီ…နင်နဲ့ ငါနဲ့ ပြီးပြီ"

လမင်း ဒေါသတကြီး အော်ရင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံလိုက်ရတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်လို ဖွာလန်ကျဲ ကျန်ခဲ့တယ်။

သူငယ်ချင်းတွေရှိတဲ့ ပန်းခြံထဲကို ရောက်သွားတော့ လမင်းက ငိုနေပြီ။

သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာပြီး ဘာဖြစ်တာ လဲလို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းမေးကြတယ်။

ကျွန်တော်က မာမာတို့စုံတွဲကို လမင်းဆီ လွှတ်ပြီး ရှင်းပြခိုင်း ရတယ်။ သူတို့စုံတွဲလည်း ကျွန်တော် မျက်နှာငယ်ကလေးနဲ့ ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို နားလည်သွားဟန်တူပါတယ်။ ကျွန်တော်ဆို တဲ့ကောင်ကလည်း ဒီလိုပဲလေ…။ တစ်ခါတည်း ဘယ်တုန်းက ပြီးခဲ့ဘူး လို့လဲ။ ဟိုလူ့အကူအညီတောင်းရ၊ ဒီလူ့ရှင်းပြခိုင်းရနဲ့ ရှုံးနေပြီ မဟုတ် လား…။

ကျွန်တော် ရှင်းပြတော့ သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောကြတယ်။

"အင်း…ကိုမိုးဆွေ ကြုံရတာတွေက အထူးသဖြင့် တိုက်ဆိုင်ပြီး အထူးသဖြင့်ကို အံ့ဩဖို့ ကောင်းနေတယ်"

"ငါ ပြောခဲ့သားပဲ မောင်ရင့်ကို…၊ မောင်ရင်ဟာ ငတုံးပါလို့"

"ဂျာနယ်လစ်တစ်ယောက်အတွက် ဆိုရင်တော့ ဇာတ်လမ်း

ကောင်းတစ်ပုဒ်ပဲ...၊ တစ်ကော်လံစာ ရပြီ''

သင်းသင်းသာ စကားဆုံးတော့ မျိုးဆွေသန်းက ဝင်ပြောတယ်။

''မင်း ဖြစ်တာတွေက ပန်းချီသဘောနဲ့ဆို ကျူဗလစ်ဇင်နည်းနဲ့ ဆွဲရမှာကွ၊ သရီးဒိုင်မေးရှင်း မဖြစ်ဘူး။ ဖိုးဒိုင်မေးရှင်း ဖြစ်နေတယ်''

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ ဘာပဲပြောပြော ခေါင်းပဲ ညိတ်နေရတယ်။ သူတို့ ဘာပဲပြောပြော မှန်မှာပဲလို့လဲ တွေးနေမိတယ်။ မရမ်းပြားဆိုတဲ့ကောင်မလေးက မရမ်းပြားတစ်ခု ထုတ်စားရင်း...

''ဟေ့ကောင်တွေ လာ...ဟိုမှာ မမကို ဝိုင်းပြောပေးရအောင်၊ မမ တစ်ယောက်တည်းလား''

ကျွန်တော် နီးရာခုံတန်းမှာ ထိုင်မှန်းမသိကို ထိုင်ချလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်တွေဟာ ရှုတ်ထွေးနေတယ်။ နေရောင်ရှိရာဘက်ကို မျက်စေ့မှိတ်ပြီး မျက်လုံးထဲ ပေါ်လာတဲ့ အရောင်တွေ ဝါ၊ စိမ်း၊ နီ၊ ခရမ်း။ ပန်းရောင်တွေ အဆုပ်လိုက်...အဆုပ်လိုက် ရှုန်းကြွလှုပ်ရှားသလိုကို လှုပ်ရှားနေတာ။

နာရီဝက်အတွင်း ဆက်စပ်လို့မရတဲ့ အဖြစ်တွေကို ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအဖြစ်တွေကို ကျွန်တော် အစီအစဉ်အတိုင်းတောင် ပြန်မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို တော်တော်မျက်နှာပြောင်ပြီး တော်တော့်ကို ချောက်တွန်းတတ်တဲ့ နတ်ဒေဝါ တစ်ပါးပါးကများ လိုက်နှောင့်ယှက်နေသလားလို့ကို ထင်ရတယ်။ မျိုးဆွေသန်းနဲ့ ဝင်းအောင်ကလည်း ကျွန်တော့်နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။

မျိုးဆွေသန်းက ဝင်းအောင်ကို ပန်းချီဆရာကြီး ဦးလှတင် အကြောင်း ပြောပြနေတယ်။ ဝင်းအောင်ကလည်း 'ဟင်...ဟုတ်လား' 'ဩော်...''ကောင်းတယ်ကွာ'စတဲ့ စကားတွေနဲ့ လိုက်ညာနေတယ်။ ကျွန်တော် သိတာပေါ့။ ဝင်းအောင်ဆိုတဲ့လူက ပန်းချီအကြောင်း နကန်း

တစ်လုံးတောင် သိတာ မဟုတ်ဘူး။ လိမ္မော်နဲ့အစိမ်း ရောရင်တောင် ဘာအရောင်ထွက်သလဲ သိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှိုးခွေသန်းကတော့ တက်တက်ကြွကြွကို ပြောနေတာပဲ။ အေးလေ…သူပြောတဲ့အထဲမှာ လည်း ဘာတွေမှန်ပြီး ဘာတွေက ညာနေတာလည်းမှ မသိတာ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ…နှစ်ယောက် အံကိုက်နေပုံက အမြင်ကပ်ဖို့ အရမ်းကောင်းပဲ။

ကျွန်တော် ဒီလောက်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းတော့ ဂရုစိုက်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ အားပေးစကားဖြစ်ဖြစ်၊ အပြစ်တင်စကားဖြစ်ဖြစ် ပြောဖို့ကောင်းတာပေါ့။ အခု သူတို့လုပ်နေတဲ့ပုံက သတင်းစာထဲက ကိုယ့်နဲ့မသိတဲ့ နာရေးတစ်ခုကို အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်နေပုံမျိုး။ ကျွန်တော့်ဒုက္ခကို ဘယ်လိုမှကို မနေကြဘူး။

"အရောင်တွေထဲမှာ အရိပ်ဖမ်းတဲ့ နေရာမှာတော့ ဆရာကြီးရဲ့ ရေဆေးတွေကို ကိုယ်အကြိုက်ဆုံးပဲ"

"ကြည့်ချင်တယ်ကွာ"

"ဟော့ကောင်တွေ လမင်းက ဘာတဲ့လဲ"

"ဘယ်သိမလဲကွ၊ ဟိုမှာပြောနေကြတာပဲ…ကြည့်ချင်ရင် ကိုယ့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီမှာ လေးကားလောက်ရှိတယ်လေ၊ ကြည့်မလား"

"သိပ်ကြည့်တာပေါ့၊ တော်တော့်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ"

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။ ဆေးပေါ့လိပ်ပဲ ထုတ်ဖွာနေလိုက်တယ်။ ခဏကြာတော့ လမင်းတို့တစ်အုပ်စုကြီး ထလာ ကြတယ်။ လမင်းက အားလုံးရဲ့အလယ်မှာ ဝင်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လည်း မကြည့်ဘူး။ ကျွန်တော်က ထလည်း မရပ်ရဲဘူး။ အုပ်စုကြီး ကျွန်တော့်အနားက ဖြတ်သွားတော့ လမင်းက ခေါင်းငုံ့ရင်း…ဆံပင်တွေ အားလုံးကို ညာဘက်ကို ချပစ်လိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို ဖွက်ယူသွားတယ်။ ထူးခြားတာက ခုနက ရန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မာမာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက

လမင်းရဲ့လက်ကို ကိုင်လို့ခင်ဗျ။

ကျွန်တော်တို့ကို ကျော်သွားတဲ့ အုပ်စုထဲက ကိုဝင်းနိုင်ဆိုတဲ့ လူက ဖယ်နေခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်အနားကို လာရပ်တယ်။

"ကဲ...ကိုယ့်လူ...ကဲန်တင်းတဲ့...ကဲန်တင်း"

"ကျွန်တော် မိုးဆွေပါ"

"ကျွန်တော်က ဝင်းနိုင်ပါ"

ကျွန်တော် ထိုင်ရာက ထပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ကြတယ်။ သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရလို့လား မသိဘူး...၊ ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ အားရှိသွားတယ်။

ကဲန်တင်းရောက်တော့လည်း မထူးပါဘူးဗျာ...။

လောက်စပီကျယ်တို့ သုံးယောက်ရယ်...၊ သင်းသင်းသာတို့ နှစ်ယောက်ရယ်...၊ အခုမှ သိတဲ့ မာမာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရယ်...၊ လမင်းရယ်က Fancy နားစွဲတွေအကြောင်း၊ ပလက်တီနမ် ဆွဲကြိုးတွေ အကြောင်း ပြောနေကြတယ်။ အသစ်ဖွင့်မယ့် ရန်ကင်းစင်တာကို သွားကြည့်မယ် ဆိုတာတွေကိုပဲ ဖိပြောနေကြတယ်။

ကိုဝင်းနိုင်နဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကလည်း ဒီနှစ် အော်စကာရသွားတဲ့ Shakespere in love ကားထဲက( ) ဂွင်းနက်ပါးလ်ထရိုး အကြောင်းကို ပြောနေကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ လက်ဖက်ရည်ချိုကျတစ်ခွက်၊ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်နဲ့ ဘာပြောရမှန်းမသိ၊ ပြောဆိုရင်လည်း ဘာမှ ပြောချင်စိတ်တော့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့် အကြောင်းကို (ဖြစ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်ကို) နည်းနည်းတော့ ပြောဖို့ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ...။

အဆိုးဆုံးက လမင်းပဲ ခင်ဗျ။

ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်တဲ့အပြင် တစ်ချက်မှကို လှည့်မကြည့်

ဘူး။ ပြောနေတဲ့စကားထဲမှာ အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေအောင် လုပ်ထားတယ်။ ရယ်ရင်တောင် သူ့ရယ်သံက အကျယ်ဆုံးပဲ။ ကျွန်တော့်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူးပေါ့လေ…။ မိန်းကလေးတွေဟာ ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လို နှိပ်စက်ရမယ်ဆိုတာ သိပ်သိတာပဲ။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော့်အထီးကျန်မှုက တော်တော့်ကို ခါးသီးလာတယ်ဗျာ။ ထူးခြားတာဆိုလို့ သွန်းနှင်းအိမ်က ကျွန်တော့်ကို မျက်စိလှမ်းမှိတ်ပြတာပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါလည်း ဘာအဓိပ္ပါယ်ဆိုတာ…ကျွန်တော် မသိပါဘူး။

ကျွန်တော် မတ်တပ် ထရပ်လိုက်တယ်။

"မောင်ရင် ဘယ်တုံး"

"လှည်းတန်းဈေးမှာ ဖိနပ်သွားဝယ်ရဦးမယ်"

ကျွန်တော် ဒါပဲပြောပြီး အားလုံးကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီ့အပြင်ရော ကျွန်တော် ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ။

လမင်းရေ…

မင်းနဲ့ ငါ့ကမ္ဘာက မိုင်ပေါင်း ဘယ်လောက်ဝေးကွာသွားပြီတဲ့လဲ။

●

လမင်း အိမ်ထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်တော့ မေမေက V.D.O တွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို "ဟော…သမီးလေးတောင် ကျောင်းက ပြန်လာပြီလား"ဟု မပြောပါ။ ကျောက်တစ်ပွင့်ကို ကြည့်နေသော

မုန်ဘီလူးမှ မျက်နှာကိုပင် မခွာ။ ဒါပေမဲ့ မေမေဟာ သူ့ဆိုင်မှာရှိတဲ့ ကျောက်တွေရဲ့ အခြေအနေအားလုံးကို သိသလို လမင်းကိုလည်း သိပြီး သား။

ဒီနေ့ လမင်း တစ်ခုမှအဆင်မပြေ။ အတွေးထဲမှာ မိုးဆွေကို ခါးနဲ့ အကြိမ်တစ်သန်းလောက် နုတ်နုတ်စင်းပစ်နေတာ။ ထပ်အဆင် မပြေချင်တော့ ကားမှတ်တိုင်ကအဆင်း အိမ်နားအထိ ရည်းစားစကား လိုက်အပြောခံရတယ်။ ဒါလည်း လမင်းကတော့ ဟိုကောင် မိုးဆွေကြောင့် ပဲ။ လမင်း မောနေလျက်က တမင် မောချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်ရတယ်။ ခုထိ မေမေက မျက်လုံးတောင် လှန်မကြည့်ပါဘူး။ ကျောင်းက ပြန်ပြန်လာချင်း သူ့အနား လာကပ်ကာ သုံးစရာငွေပြတ်လို့ ဘာညာ မေမေထင်ချင်ရင်လည်း ထင်မှာပေါ့။

"မမလေး...ထမင်း စားတော့မလား"

အိမ်ဖော်ကောင်မလေးရဲ့ အမေးကို လမင်းက ခေါင်းခါပြလိုက် တယ်။ ဒီတော့မှ မေမေက မုန်ဘီလူးကို မျက်နှာက ခွာတယ်။

"ကျောင်းကအပြန် ဟိုကောင်တွေနဲ့ လှည်းတန်းမှာ နန်းပြား ဝင်တီးလိုက်တာ မိုက်ကို ကားရော မေမေရာ..."

"ဒါပေါ့...ကျောင်းသားဘဝဆိုတာ ပျော်စရာချည်းပဲ၊ တို့တုန်း ကရော ဒီလိုပဲ၊ ဟေးလိုက်...ဟားလိုက်ပေါ့၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ဘာသိတာ လိုက်လို့ တစ်နှစ်တစ်တန်းအောင်ရင် ကျေနပ်ဆုံးခန်းပြီပဲ ထင်နေကြတာ"

မေမေက သူ့ကျောက်စိမ်းကို ဘူးထဲထည့်ရင်း ပြောတယ်။ မေမေက အဲဒီလို လူစားမျိုး...။ လမင်းလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ခပ်ပေးတဲ့ရေကို အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ယူသောက် နေလိုက်တယ်။ ကိုယ့်မှာက မရိုးမသားစိတ် ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါမျိုးဆို မေမေနဲ့ သွားစကားမပြောလေနဲ့ ငါးမိနစ်အတွင်းကို မိတာ။

"ကဲ…မလှ ထမင်းဆာရင် ချပေးလိုက်၊ လမင်း မေမေ ဒီကိစ္စနဲ့ အပြင်ခဏ သွားဦးမယ်၊ ကားယူသွားမယ် ဟုတ်ပြီလား။ မေမေ ပြန်မလာမချင်း ဘယ်မှ မထွက်နဲ့…"

လမင်း အဝတ်အစားမလဲဘဲ ကုတင်ပေါ် ဒီအတိုင်းပဲ ဝင်လှဲချလိုက်တယ်။

စိတ်ကူးထဲမှာ မိုးဆွေဆိုတဲ့ကောင်ကို ရေခဲမုန့်ကို ကိုင်ပေါက်သလို ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ စိတ်ထဲ နည်းနည်းဘဝင်ကျသွားသလိုပဲ။ နည်းနည်းကလေးမှ အသုံးမကျတဲ့ကောင်လို့ မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့လည်း ပြောချလိုက်တယ်…ဟုတ်တယ်။

ရည်းစားစာ ပေးတုန်းကလည်း လူသိရှင်ကြား ဒုက္ခရောက်ပြီးပြီ။ တကယ်ဆို ရည်းစားစာဆိုတာ လူမသိသူမသိ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပြီးရမယ့် ကိစ္စ…။ ခုတော့ သူလုပ်ပုံက လမင်းနဲ့ သိတဲ့လူတွေရော မသိတဲ့လူတွေရောက ဝိုင်းတောင်းပန်ကြ၊ ဖြေရှင်းကြနဲ့ ဆောတော့…။

ဒီနေ့လုပ်ပုံက ပိုတောင်…ဆိုးသေး။

လူများဖိနပ်ငှားပြီး သူ့ဆီ လာသတဲ့။ ခက်တာက သူက လုပ်ပြီး လာတောင်းပန် ရှင်းကြတဲ့ လူတွေအားလုံးက သူစိမ်းတွေချည်းပဲ။ ဒီတော့ လမင်း ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ရှက်ပဲ ရှက်ရမလို၊ တောင်းပန်တာကိုပဲ ကျေနပ် ရမလို၊ ဒေါသပဲ ဖြစ်ရတော့မလိုလို…။ အမှန်ဆို ကဲနိုတင်းမှာ မိုးဆွေ လာကို တောင်းပန်ရမှာ…။ အခုတော့ သူက ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ခဲလို့။ သူပဲ ဘာမှမလုပ်သလိုလို စတိုင်လ်မျိုးနဲ့။

မိုးဆွေသာ လာတောင်းပန်ရင် လမင်းက ဟိုလူတွေကြောင့် ဘာကြောင့်ဆိုပြီး နားလည်ပေးလိုက်ဖို့ စဉ်းစားထားပြီးသား…။ အခုတော့ သူ လုပ်ချင်တာလုပ်၊ စော်ကားချင်တာ စော်ကားပြီး ပစ်ချထားခဲ့သည့်ပုံ။ ဒီတော့ လမင်းဘက်ကလည်း တစ်ခုံတစ်ခုတော့ ပြတ်သားရတော့မှာ

ပေါ့။ သူ့ကို လုံးဝ ဆက်ဆံစရာမလိုဟု သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောခဲ့သည်။

အမှန်တော့ လမင်းက သူ့ကို မုန်းနေတာ မဟုတ်။ ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေလို့ သိက္ခာဆည်နေရတာမျိုး။ သူဆုံးဖြတ်ချက်ကလည်း (၁၀)ရက်ထက် ပိုခံမည် မထင်။ ထို(၁၀)ရက်အတွင်းမှာတောင် ဘေးက သူငယ်ချင်းတွေဆီက နားငြီးလောက်အောင် ရှေ့ပြည်အေးစကားတွေ ကြားရဦးမှာ အသေအချာပေါ့။ ဒါပေမဲ့…ရှိပေ့စေ။ ဒီ(၁၀)ရက်အတွင်း တော့ မိုးဆွေဆိုတဲ့ အစုတ်ပလုပ်ကို စကားမပြော၊ အတွေ့မခံ၊ အရော မဝင်၊ ရှင်းပြခွင့်မပေး။ ဝေးဝေးကို နေလိုက်ဦးမယ်ဟု တွေးရင်း မှန်ရှေ့ ရပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြုံးပြလိုက်တယ်။

●

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က တစ်ခုခုစွဲကပ်တာတို့ လွှမ်းမိုးတာတို့ ကို တော်တော်လေး လွယ်လွယ်ကူကူ ခံရလေ့ရှိတဲ့ကောင်ပါ။ ငယ်ငယ် တုန်းက ရုပ်ရှင်သိပ်ဝါသနာပါတဲ့ အဖေနဲ့ သမ္မတရုံမှာ ချော(ခ)မိုးတို့ ကလင့်(စ)အိဝု(ဒ်)တို့ ပါတဲ့ ကောင်းဘွိုင်ကားတွေ ကြည့်ပြီး ပြန်လာရင် ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်က ဘေးကို အလိုလိုကားပြီး ခြေထောက်က ခပ်ခွင်ခွင် ဖြစ်လာတတ်တာ။ အကြာကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ခဏတော့ အဲဒီလိုဖြစ်တာ အမှန်ပဲ။

အခုလည်း ကျွန်တော် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်ထဲ ဝင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း စာဖတ်နေတာပါ။

ဟုတ်တယ်လေ…ကျောင်းခန်းထဲမှာရော၊ သစ်ရိပ်မှာ ထိုင်ကြတဲ့အခါမှာရော၊ ကဲင်တင်းမှာပါ လမင်းက ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်မှတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် နေရမလဲ။ မာမာတို့ ကိုဝင်းနိုင်တို့နဲ့လည်း လမင်းက တော်တော့်ကို ခင်နေပါပြီ။ တစ်ခုတော့ ဝမ်းသာရတာပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီးနောက် လမင်းကို အားလုံးက ဝိုင်းပြီး ပိုဂရုစိုက်နေကြတာကိုပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ စာကြည့်တိုက်ထဲ…ဝင်ပေါ့။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ လမင်းပြီးရင် ဒုတိယ ရင်အခုန်ခံဆုံးက စာအုပ်တွေပဲ။

စာအုပ်ဖတ်ရတာ တစ်ယောက်တည်း ရုပ်ရှင်ကြည့်နေရတာပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ မျက်စိက ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတဲ့ ဝေါဟာရတွေ စကားလုံးတွေဟာ ကျွန်တော့်အသိစိတ်ကို ဖြတ်သွားပြီး စိတ်ကူး ပိတ်ကားပေါ်မှာ ပုံရိပ်အဖြစ် သွားထင်ကြတာ။ ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ ကောင်းသလဲ။

ကျွန်တော် ဒီနေ့ဖတ်နေတာ ဒေါက်တာနိုင်ပန်းလှရဲ့ 'ရာဇဝိရာဇ် အရေးတော်ပုံ' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ပါ။ တော်တော်ဖတ်လို့ ကောင်းတယ်ဗျာ။ ကိုယ့်ဆရာ မျက်စိထဲမှာ မြင်ကြည့်စမ်းပါ။ ကုန်းတပ် ငါးရာရှစ်တပ်၊ တိုက်ဆင် ရှစ်ရာ၊ စစ်မြင်း ရှစ်ထောင်၊ သူရဲကောင်း ရှစ်သောင်း။ ရဲလှေကြီး တစ်ဆယ့်ရှစ်စင်း၊ ရဲလှေငယ် ငါးရာ၊ သံလှေ ရှစ်ရာ၊ ဗိုလ်ခြေ တစ်သိန်းသုံးသောင်းနဲ့ မင်းရဲကျော်စွာက ရာဇဝိရာဇ်ကို တိုက်ဖို့ထွက်တာတဲ့။

ရာဇဝိရာဇ်ကိုတော့ ကျွန်တော် တော်တော်လေး သဘောကျတယ်။ သူ့စရိုက်က ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းတယ်။ ဘာကိုမှ အကြောက်အလန့်မရှိဘူး။ သူ့ရဲ့ကောင်းကိုလည်း တော်တော်ချစ်တဲ့ ဘုရင်ခင်ဗျ။ သူ့သူရဲကောင်းတွေကလည်း ပေါမှ…ပေါ။ ဥပါကောင်း၊ သမိန်အဝမိုင်၊ ရဲသင်ရုံ၊ အမတ်ဒိန်၊ သမိန်ဗရမ်း၊ အဲမွန်ဒရာ…အများကြီးပါပဲ။ ကျွန်တော်

ကတော့ လက်ရုံးရည်ရော နှလုံးရည်ကော ကောင်းတဲ့ အမတ်ဒိန်ကို ပိုသဘောကျတယ်။

မြန်မာဘက်ကတော့ မင်းရဲကျော်စွာပေါ့ဗျာ…။

သတ္တိကတော့ စံပဲဗျို့။ သူ့ စီးတော်မြဲ ဆင်တော်ငချစ်ခိုင်နဲ့ ရာဇဝိရာဇ်တပ်ထဲကို ကျုံ့ဝင်သွားတာ…။ သူ့ဆင်ကြီးကိုယ်ပေါ်မှာတင် လှံချက် မြားချက် (၁၀၀)ကျော် ထိသတဲ့ဗျာ…။ သူ့ကို ဖမ်းမိတော့လည်း ရာဇဝိရာဇ်က အသက်ရှင်အောင်နေပါ၊ သူ့ရဲကောင်းမြောက်မယ်။ သူ့ရဲကောင်း မလုပ်ချင်လည်း ပြန်ပါဆိုတာ ဘာမှ လက်မခံဘဲ သတ်ပါချည်းပဲ ပြောနေလို့ သတ်ရတာတဲ့။

မွန်ဘက်က ပြုစုတဲ့ စာမို့လား မသိဘူး၊ မွန်တွေ ပိုတော်တာရေးထားပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ဖတ်ကောင်းလို့ ဒီစာအုပ်ကို တော်တော်လေး ကြိုက်တယ်ဗျား။ ကျွန်တော့်မှာ ရာဇဓိရာဇ် ဖြစ်လိုက်၊ ဥပါကောင်း ဖြစ်လိုက်၊ လဂွန်းအိမ် ဖြစ်လိုက်၊ အမတ်ဒိန် ဖြစ်လိုက်၊ မင်းရဲကျော်စွာ ဖြစ်လိုက်ပဲ…။ ကျွန်တော့်ရုပ်ရှင်က ကျွန်တော့်စိတ်ကူး ပိတ်ကားထဲမှာ ပြတာလေ။ ကျွန်တော် ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရှိတာပေါ့။ ကိုယ့်ဆရာလည်း အဲဒီလိုဖြစ်ချင်ရင် စာဖတ်ပေါ့…ဖြစ်တာပဲ။

အနှောင့်အယှက်ဆိုတာတော့ နေရာတိုင်းမှာကို ရှိတာပဲဗျို့။ ကျွန်တော့်ရှေ့က ခုံမှာ အတွဲတစ်တွဲရောက်နေတယ်ဗျာ။ သွားစရာနေရာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ထဲမှာ အများကြီးရှိရက်နဲ့ဗျာ…။ လူတွေဟာ တစ်ခါတလေ တော်တော်ခက်တယ်။ ကာလဒေသံကို မသိကြဘူး။

စာကြည့်တိုက်မှာ စာဖတ်တဲ့ခုံဆိုတာ အောက်သုံးပေလောက် လွတ်ပြီး အပေါ်ကလေး တင်ကာထားတာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ကောင်မလေးက သူ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို လွှဲပြီးရင်း လွှဲနေတယ်။ တစ်ဖက်က ခြေထောက်ကလည်း အဲဒီခြေထောက်ကို လိုက်ဖမ်းနေတယ်။

ဖမ်းမိရင် ခြေမချင်း ညှပ်ထားကြတယ်ခင်ဗျ။ တော်တော်ကြဲကြီးစည်ရာ အတွဲပါဗျာ…။ ချစ်သူနှစ်ဦး လက်ချင်းဆုပ်ထားတယ်ဆိုတာပဲ ကြားဖူးပါတယ်၊ ခြေမချင်း ညှပ်ထားတယ်လို့ တစ်ခါမှ မကြား မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး။

ပြီးတော့ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ စကားမပြောရဘူးဆိုတာကိုလည်း မလိုက်နာဘူးခင်ဗျ။ တဖိုးဖိုးတဖီဖီ၊ တအစ်အစ်၊ တခိခိနဲ့ လုပ်နေကြတယ်။ ဒါနဲ့…ကျွန်တော်လည်း မွန်မြန်မာစစ်ပွဲထဲကနေ ထွက်လိုက်တယ်။ စာမျက်နှာ အသေအချာမှတ်ပြီး စာအုပ်ကို ပြန်အပ်ပြီး ထွက်ခဲ့တယ်။

ရှေးခေတ်စစ်ပွဲထဲက ထွက်ကာစဆိုတော့ ကျောင်းသားတွေ အုပ်စုလိုက်ထိုင်နေတာ၊ ကောင်မလေးလေးတွေ ပြုံးပြီးလျှောက်သွားတာ…ရည်းစားနှစ်ယောက် ရှောက်ချိုသီးရေခဲစိမ်တွေ ခွံ့ကျွေးနေတာတွေနဲ့ ရုတ်တရက် ဆက်စပ်လို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်အာရုံ ပိတ်ကားထဲမှာက မင်းရဲကျော်စွာရဲ့ ဆင်တော်ချစ်ခိုင်ကြီးက ရန်သူမြား ချက်၊ လှံချက်တွေနဲ့ အော်မြည်ပြေးဝင်နေတုန်း…

"ဟေ့ကောင်…"

ကျွန်တော့်လက်ကို လှမ်းဆွဲတာ မျိုးဆွေသန်းပါ။

"အူတူတူလုပ်မနေနဲ့၊ ငါတို့ လှည်းတန်းဘက် ခဏသွားမလို့၊ မင်း မာလာထိပ်ကဆိုင်မှာ သွားစောင့်နေ"

သူ့စကားကြောင့် လှမ်းကြည့်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက အုပ်စုထဲမှာ လမင်းကို တွေ့ပါတယ်၊ အရင်ကလို ပုန်းတာ၊ ကွယ်တာ၊ မျက်နှာဖွက်တာ မလုပ်တော့ပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုတော့ မကြည့်ပါဘူး။ လုံမိန်နဲ့ စကား ပြောနေတယ်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"စကားမရှည်နဲ့ကွာ…စောင့်ဆို စောင့်ပေါ့၊ အဲဒါ မင်းကိစ္စကွ သိလား"

မျိုးဆွေသန်းက ဝန်စတန်ချာချီလို ဟောက်ပြီး မောင့်ဘက်တန်လို အိုက်တင်မျိုးနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ အတော် ဟားရတယ်ဗျာ။ ဒီကောင့်မှာ ဒီအိုက်တင်ရှိနေပြီဆိုရင် ဒီကောင် တစ်ယောက်ယောက်ကို ကြံနေပြီဆိုတာ သိပ်သိသာတယ်။ ကြက်ဖများ ကြက်မကို သဘောကျပြီဆို အတောင်ပံကြီး ဘေးဆွဲချပြီး ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နဲ့ ဒရွတ်ဆွဲသလိုပေါ့။

ဒီကောင်ပြောသွားတဲ့ မာလာထိပ်ကဆိုင်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဘုတ်ကလပ်နံဘေးက ခြံဝင်းကြီးထဲမှာ ဖွင့်ထားတာ။ ဆိုင်က အစားအသောက်စုံတယ်၊ သန့်ရှင်းတယ်၊ လမင်းစိတ်ကြိုက် ဆိုင်မျိုးပေါ့။ ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ ဆင်တော်ကြီးချစ်ခိုင် ပျောက်သွားပြီး ရင်ထဲ နွေးတေးတေး ဖြစ်လာတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လမင်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ဟာ မပြီးဆုံးသေးဘူးဆိုတဲ့ သဘောပဲ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်က ပြီးသွားပြီတောင် ထင်တာ။

ဒီလိုပါပဲလေ…

မိန်းမဆိုတာ မြန်မာ့အသံက လာလာနေတဲ့ Discovery ထဲက ပင်လယ်ရေအောက်နဲ့ လကမ္ဘာထက် နားလည်ရ ခက်တဲ့ သတ္တဝါ မဟုတ်လား။

●

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ဗိုက်ဆာတာနဲ့ ထမင်းကြော်တစ်ပွဲ မှာလိုက်တယ်။

ခုမှ သတိထားမိတာ…။ ကျွန်တော် ဘာမှ မစားရသေးဘူး။

စာကြည့်တိုက်ထဲက စုံတွဲသာ ကျွန်တော့်ကို မနှောင့်ယှက်ရင် ကျွန်တော် မှန်မြန်မှာ စစ်ပွဲထဲမှာပဲ ရှိဦးမှာ။ ရုတ်တရက် အဲဒီစုံတွဲရဲ့ ခြေတောက်တွေ ဖမ်းပြီး ဆုပ်ထားကြတာကို ကျွန်တော် သွားသတိရမိတယ်။ ခုနက တွေးတော့ စိတ်ပျက်စရာ၊ အခုတော့လည်း စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်သွား...။

အဲဒီအချိန်မှာ အဘွားကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ပခုံးကို လက်တို့ပြီး သူတို့ ဘာမှ မစားရသေးလို့...လို့ပြောတယ်။ အဘွားကြီး နံဘေးမှာလည်း ရှစ်နှစ်၊ ကိုးနှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်က အဘွားလက်က အင်္ကျီစကို ဆွဲထားရင်း ကျွန်တော့်ကို ကြောင်စီစီနဲ့ ကြည့်လို့...။

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောရသေးခင် ကျွန်တော်မှာထားတဲ့ အငွေ့တထောင်းထောင်းနဲ့ ထမင်းကြော်က ခုံပေါ် ရောက်လာတယ်။ အဘွားကြီးရော ကောင်လေးရောက အဲဒီထမင်းကြော်ကို လှမ်းငေး ကြတယ်ဗျာ...။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ရှက်သွားတယ်။ အားလည်း အားနာ သွားတယ်။ ကိုယ့်ဆရာတော့ ကြိုဖူးမလား မသိဘူးဗျာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် လည်း...

"ကဲ...အဘွား ရော့၊ ဒီထမင်းကြော်ပဲ စားလိုက်တော့"

ကျွန်တော်ထိုးပေးတဲ့ ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို ယူပြီး စားလိုက် ကြတာဗျာ...ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ အဘွားကြီးက ပိုစားတာ များတယ်၊ ကလေးက လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲမှ တစ်ဇွန်းခွံ့ တာ။ ကျွန်တော် လည်း နောက်တစ်ပွဲ ထပ်မှာရတာပေါ့။

အဘွားကြီးပန်းကန်ထဲက ထမင်းကြော် တစ်ဝက်ကျိုးတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ထမင်းကြော် ရောက်လာတယ်။ သူတို့စားတာလည်း အတော်ကျနေပြီ၊ အဘွားကြီးက သူ တစ်ဇွန်း၊ ကလေးတစ်ဇွန်း

တွေ ဘာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ပထမတော့ သူ့ခမျာ ဆာရှာလွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့လို့ တွေးရတယ်။

သူတို့ခါတ် ကူးသွားလို့လား မသိဘူးဗျို့…၊ ကျွန်တော်လည်း ထမင်းကြော် တော်တော်စားကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်စားတာ ပွဲဝက်လောက်ရှိတော့မှ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်လို့ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးရော၊ လမင်းရော ဆိုင်ရှေ့မှာ ခင်းထားတဲ့ စားပွဲပုကလေးမှာ ရောက်နေကြပြီ။ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်လို့ ခင်ဗျ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း စာပွဲထိုးကို ကမန်းကတမ်းခေါ်ပြီး ထမင်းကြော်နှစ်ပွဲဖိုး ရှင်းရတယ်။

"အဘွား…အေးအေးဆေးဆေး စားနော်၊ ကျွန်တော်ပေးခဲ့ပြီ"

ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်တော့ အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ ဝင်းအောင်က မဲ့တယ်။ သူ့ကောင်မလေး မွှေးမွှေးက ခေါင်းကို ခါတယ်။

"ကဲ…ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာတုန်း"

ကျွန်တော် ဘာကိုမေးမှန်း မသိဘူး။

"ဘာကိုလဲ…"

လမင်းက ကျွတ်ခနဲ စုတ်သတ်ပြီး မျက်နှာကို တစ်ဖက်လွှဲတယ်။

"မင်းကွာ…အသေအချာ မှာထားရဲ့သားနဲ့"

မျိုးဆွေသန်းက ကြက်ဖကြီးလေသံနဲ့ ဝင်ပြောတယ်။

"အေးလေ…မင်းမှာလို့ ငါ ဒီမှာ သေသေချာချာ စောင့်နေတာပဲ"

လမင်းက "တော်ပြီ…တော်ပြီ"လို့ ခပ်တိုးတိုးညည်းရင်း သူ့ဒူးခေါင်းကလေးပေါ်ကို လက်ထောက်ပြီး မျက်နှာကို တစ်ခြားဘက်

လှည့်တယ်။

"မိုးဆွေရာ…စောင့်တာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီဝိုင်းမှာမှ သွားထိုင်စားနေရတာလဲ…၊ အဲဒါကို ပြောတာ"

"ဒါလား…ငါ ထမင်းကြော်မှာနေတုန်း သူတို့က ရောက်လာပြီး ထမင်းဆာတယ် ပြောတာနဲ့ ငါလည်း ကျွေးလိုက်တာ၊ တော်တော်ဆာနေတယ်နဲ့ တူပါတယ်ဟာ…"

"အင်း…ထင်ထားတာထက်ကို အထူးသဖြင့် ကိုမိုးဆွေက လွဲပါတယ်"

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း လမင်း ဘာကို စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိသွားတယ်။

"မဟုတ်ဘူးလေ လမင်းရာ…ငါ ဝင်ထိုင်ပြီးမှာတော့ သူတို့က…"

"ကဲ…မောင်ရင် ဘာမှလေကြောရှည်မနေနဲ့ တော်ပြီ၊ ကဲ…နင်တို့ ဘာစားမှာလဲ၊ မွေးရော…လောက်စပီကျယ်တို့ သုံးယောက် ကဲ…စားမှာ…မှာကြ"

ဝင်းအောင်က စကားဝင်ဖြတ်ပြီး စားပွဲထိုးကို ခေါ်တယ်။ အလုအယက် မှာကြတာ ဆူညံသွားတာပဲ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိတယ်၊ ဒီအဘွားကြီးနဲ့ ကလေးကို ထမင်းကြော်တစ်ပွဲ ကျွေးတာ ဘာမှားသွားသလဲ…။ ကျွန်တော်ဟာ အကောင်းမြင်ဝါဒသမားလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါနအမှုကို ပြုနေတဲ့ သူတော်ကောင်းလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်းရဲသားဘက်ကမှ ရပ်တည်ရမယ်ဆိုတဲ့ Reallisim သမားလည်း လုံးဝမဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော် ပြုမူခဲ့တာ သာမန်လူတစ်ယောက်မှာ ရှိတဲ့ သာမန်စိတ်ကလေး တစ်ခုပါ။ အဲဒါကို ဘာ့ကြောင့် ဒီလိုတွေးကြတာလဲ…။

လူတွေဟာ တော်တော်ခက်တယ်ဗျာ။ အဲဒီအဘွားကြီးနဲ့ကျွန်တော်သာ ထမင်းကြော်တစ်ပွဲကို နှစ်ယောက်အတူတူ စားနေတာမြင်ရင် သူတို့ ဦးနှောက်သွေးကြောတွေ ပြတ်ထွက်ကုန်မလားတောင် မသိဘူး။ အဲဒီ အတွေးနဲ့ လမင်းကို လှမ်းငေးတော့ လမင်းဟာ မလှတော့သလိုပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မသိဘူး…။ ထမင်းကြော်ကလည်း စားလို့ မကောင်း တော့ပါဘူးဗျာ…။

"အဲဒီလိုတွေ လုပ်လွန်းလို့လည်း (၁၀)ရက်လောက် ကော့ နေအောင် ခံခဲ့ရပြီးပြီ…၊ ဒါကိုလည်း မမှတ်သေးဘူးလား"

"အမလေး…သူလား…မှတ်မှာ၊ သူထင်ရာ သူလုပ်နေတာ၊ ပြောလည်း ခဏပဲ၊ ခွေးမြီးကောက် ဝါးကျည်တောက်စွပ်ပဲ…ဟုတ်တယ်"

လမင်းက မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့နဲ့ ဝင်ပြောတယ်။

"ကျည်တောက်စွပ်ပါ လမင်းရာ…ဝါး မပါပါဘူး"

ဝင်းအောင်က ဝင်ပြောတော့ အားလုံး လမင်းကို ဝိုင်းရယ်ကြ တယ်။ လမင်းလည်း ရယ်တယ်။

"ကျည်တောက်ဆိုတာ ဝါးကပဲ လုပ်တာလေ၊ ဝါးပါတော့ ကော ဘာဖြစ်လဲ…ပါတယ်"

ထုံးစံအတိုင်း လမင်းက အလျှော့မပေးဘဲ ထပ်ပြောနေတယ်။ အစားအစာတွေ ရောက်လာလို့ ဘာမှ မငြင်းကြတော့ပါဘူး။ အခုမှ ကျွန်တော်သိတယ်။ (၁၀)ရက်လုံးလုံး သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုနဲ့ အပြစ်ပေးထားကြတာကိုး…။ ကျွန်တော်က လမင်းနဲ့ကျွန်တော် ပြတ်ပြီလို့ ထင်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့လို့ စာကြည့်တိုက်မှာ စာတွေ သွားဖွတ်ဖတ်နေတာ။

ဒီလိုမှန်းသိရင် စောစောစီးစီး ကြွေပြလိုက်ရင်…ဒီထက်မြန်မြန် လမင်းနဲ့အတူ ပြန်နေရမှာ…လို့တွေးပြီးမှ…ဒီလို ရိုးရိုးသားသားဖြစ်သွာ

တာကိုပဲ ကျွန်တော် ပိုသဘောကျနေမိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ…ကိုယ်က တကယ်မခံစားရဘဲနဲ့ ဟန်ဆောင်တာ ချစ်တဲ့လူကို ဘယ်လုပ်ပြသင့်မလဲ။

အဲဒီလိုပြောလို့ လမင်းကို ကျွန်တော် မချစ်ဘူး မထင်နဲ့နော်။ ချစ်တာကတော့ တကယ်ချစ်တာ။ မနက်မိုးလင်းလို့ အမေ သနပ်ခါးလိမ်းဖို့ သနပ်ခါးသွေးရင်တောင် ဂျုလီ…ဂျုလီအသံကို လမင်း…လမင်းလို့ကို ကြားတာ။ ကျွန်တော်က ဟန်မဆောင်ချင်တာ တစ်ခုပါပဲ။

ခဏနေတော့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ဆူညံအော်ဟစ်ပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ လမင်းနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ။ လမင်းက ဒူးခေါင်းပေါ်မှာ လက်မောင်းကလေးတွေယှက်တင်ပြီး အဲဒီ လက်မောင်းသားကလေးပေါ်မှာ သူ့မေးစေ့ကလေးကို တင်ထားတယ်။ နေရောင်ထဲမှာ ဝင်းနေတဲ့ သူ့နှာသီးဖျားကလေးကို ကျွန်တော် ခွဲ့ကြည့်နေမိ လိုက်တာ တအား…။

"ကိုဝင်းနိုင်တို့အတွဲ မပါဘူးနော်…"

"အေး…သူတို့က ဒီနေ့ လက်တွေ့ရှိတယ်တဲ့ဟ…"

"နင်နဲ့ တော်တော်ခင်နေပြီပေါ့…ဟုတ်လား"

"ဒါပေါ့…ကဲ…အဲဒါတွေ နင်ရှင်းလိုက်"

စားပွဲပေါ်ကို လှမ်းကြည့်တော့ စားထားတာတွေက အများကြီး။ ခေါက်ဆွဲကြော်တွေရော…၊ အအေးပုလင်းတွေရော…၊ ပေါက်စီတွေရော၊ စီးကရက်တွေရော…၊ အံမယ် ကြေးအိုးတစ်ပွဲတောင် ပါသေး…။ ကိုယ့်ဆရာလည်း သိတဲ့အတိုင်း။ ကျွန်တော်က ခပ်ထောထောထဲက ကောင်မှ မဟုတ်တာ။

"ဟာ…ငါ့မှာ အဲဒီလောက် ပိုက်ဆံ မပါဘူးဟ"

"ဒါ…နင် ရှင်းရမယ့် ပွဲပဲဟာ…"

"ဟုတ်ပါတယ်...၊ ဒါပေမဲ့ နောက်မှ ကျွေးပါရစေဟာ"

လမင်းက မျက်စောင်းထိုးရင်း သူ့လွယ်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို ထုတ်ပေးပါတယ်။ ရှင်းပြီးတော့ ကျွန်တော်က လမ်းစရိတ်ချန်ပြီး ကျွန်တော့်အိတ်ထဲကပိုက်ဆံ ထပ်ပေါင်းပေးမယ်လုပ်တော့ လမင်းက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲလုယူသွားတယ်။ မိန်းကလေးတွေဟာ တစ်ခါတလေ တော်တော်ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ...။

"လမင်း...နှင်နဲ့ငါ့ကိစ္စ ပြီးသွားပြီနော်"

"ထားပါတော့...အားလုံးဝိုင်းတောင်းပန်ပေးလို့...သိလား"

မိန်းကလေးတွေ လိုချင်တာ ဒါပါပဲ။ မိန်းကလေးဟာ ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက မီဒီယာ သိပ်အားကိုးတာ ခင်ဗျ။ တစ်ခါတလေ သူတို့က စိတ်ကောက်ပြေချင် ပြန်ချစ်ချင်နေပြီ၊ ကြားက ဖြေပေးမယ့် မီဒီယာမရှိလို့ ဝေးသွားရတဲ့လူတွေ တစ်ပုံကြီး။ အဲ...ကြားထဲက တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကသာ နားဝင်အောင်ပြောလိုက်...ချက်ချင်း OK တာပဲ။ ကြားမီဒီယာ ကောင်းရင် မိန်းမကောင်း ရတတ်တယ်။ လူပျိုကြီး အပျိုကြီးတွေကို လေ့လာကြည့်ရင် အများစုက အဲဒီ ကြားမီဒီယာ မရှိကြလို့ ဖြစ်တာ များတယ် ကိုယ့်ဆရာရေ့။

"ဒါဆို...အရင်လိုပဲ ပြန်နေရတော့မှာပေါ့။ ငါ့ကို အဖြေကရော..."

"တစ်ပါတ်လောက် နင့်ကို ထပ်လေ့လာဦးမယ်၊ မလွဲစေနဲ့ပေါ့"

●

လမင်းအချိန်ပေးတဲ့ရက်တွေမှာတော့ ကျွန်တော့်ကို ကသိကအောင့်ဖြစ်အောင် လုပ်နေကျ နတ်က အပျော်ပဲ တစ်နေရာရာမှာ ကျုံနေသလား။ နတ်မင်းကြီးတွေဆီပဲ ကျွန်တော့်ဖြစ်ရပ်အခန်းစဉ်တွေ သွားတင်နေသလား မသိဘူး။ ကျွန်တော် တစ်ခုမှ မလွဲဘဲ အားလုံး အဆင်ပြေနေတယ် ကိုယ့်ဆရာရေ…။

နောက်ခင်ရတဲ့ ကိုဝင်းနိုင်နဲ့ မာမာဆိုတဲ့ စုံတွဲကလည်း တော်တော်လေးကို ခင်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကိုဝင်းနိုင်က သိပ်အားနာတတ်ကြောင်း ကျွန်တော်အခုမှ သိရတာ…။ ကိုဝင်းနိုင် အားနာတတ်တာကို မာမာက ပြောပြတယ်။

"ဘယ်လောက်အားနာတတ်သလဲဆိုရင်လေ…သိလား၊ ပြီးခဲ့တဲ့အပါတ်က သူ ကျောင်းကအပြန် လမ်းအကွေ့တစ်ခုမှာ သူညီမလေးကို ရည်းစားစာလိုက်ပေးတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘွားခနဲ သွားဆုံတယ်တဲ့…။ အဲဒါကို သူက အားနာလို့တဲ့…။ ဟိုက မမြင်ခင် သူက အရင် လမ်းဘေးခြုံထဲ ဝင်ကွယ်နေတာတဲ့"

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။လောက်စပီကျယ်အသံက အကျယ်ဆုံး…။

"အေးလေဟာ…ရည်းစားစာပေးတာ ဘာဆန်းလဲ၊မိန်းကလေးမှာ ငြင်းခွင့်၊ လက်ခံခွင့် ရှိတာပဲ…။ သူနဲ့ငါ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီးတန်းတိုးတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ မျက်နှာပူစရာကြီး၊ အားနာတာပေါ့

ရွှေကြည်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဟ…''

''နာနာ…များများအားနာ သိလား၊ ရှင် ယောက်ျားဖြစ်တာ ကံကောင်းတယ်မှတ်၊ မိန်းကလေးဖြစ်ရင် ဟိုလူ့အားနာ၊ ဒီလူ့အားနာနဲ့ ရှင် ဒက်ဖရင်ကတောင် ဆင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး''

ရယ်လိုက်ကြတာ မပြောနဲ့တော့…၊ လမင်းလည်း ရယ်တာပေါ့ လေ။ ခေါင်းကလေး ငုံ့ရယ်ရင်း ကျွန်တော့်ပခုံးစွန်းနံဘေးမှာ မျက်နှာ ဝှက်ပြီး ခပ်ကြာကြာကလေး ရယ်တယ်။ လမင်းနဖူးကလေးနဲ့ ကျွန်တော့် ပခုံးထိတာ ရင်ထဲကို နွေးသွားတာပဲ။

''နောက်အားနာတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်…''

''ပြောစမ်းပါဦး''

''ဟာ…အဲဒါတော့ မပြောပါနဲ့ကွာ…''

ကိုဝင်းနိုင်က တားတော့မှ ပိုဆိုးသွားတယ်။ တစ်ဝိုင်းလုံးက ပြောရမယ် ဘာညာ ဝိုင်းလုပ်ကြတာပေါ့။ မင်းပြောရင် ငါ မထိုင်တော့ဘူး ကွာ…ဆိုပြီး ထပြေးလို့ ဝင်းအောင်က မနည်းထဆွဲထားရတယ်။ အရမ်းသိချင်နေတဲ့ လမင်းက မနေနိုင်တော့ဘဲ မေးတယ်။

''ပြောပါမာမာရာ…ဘာတဲ့တုန်း…''

''မနေ့က မာ့ကို သူက လာပြောတယ်…ဒီဝိုင်းမှာ သူထိုင်ရတာ အရမ်းအားနာတာပဲတဲ့…''

''ဟယ်တော့၊ ဘာဖြစ်လို့တုန်း''

ထပြေးဖို့ပြင်နေတဲ့ ကိုဝင်းနိုင်ကို ဝင်းအောင်က လက်အတင်း ကိုင်ထားတယ်။

''သူ ကိုဝင်းအောင်ကို အားနာလို့တဲ့''

''ဟောတော့…ကိုဝင်းအောင်ကြီးကို…ဟုတ်လား''

''ဟုတ်ပ…တစ်ဝိုင်းလုံးမှာ ကိုဝင်းအောင်တစ်ယောက်ပဲ ဝက်ခြံ

တွေ အရမ်းများနေတာကို အားနာတာတဲ့…။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူလည်း ဝက်ခြံပေါက်ရင် ကောင်းမှာပဲတဲ့''

ရယ်လိုက်ကြတာဗျာ…သုံးမိနစ်လောက် မရပ်နိုင်ကြတော့။ ကိုဝင်းနိုင်နဲ့ ဝင်းအောင်ကတော့ ခေါင်းကြီးတွေ ငုံ့လို့ပေါ့။ အထူးသဖြင့်ဆို… တံတွေးတွေ ဘာတွေ သီးပြီး ကျို့တွေဘာတွေတောင် ထိုးလို့။ ကျွန်တော်ကတော့ ရယ်စရာ များများပြောပါစေပဲ ဆုတောင်းတာ…။ ဟုတ်တယ်လေ…လမင်းက ရယ်ရင် ကျွန်တော့်ပခုံးဦးစွန်းကလေးနဲ့ နဖူးကလေး ထိထိသွားတာကိုး…။

အဲဒီရက်တွေက အဲဒီလို ပျော်စရာကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်ဆရာလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ…၊ မဟာဇနက ဇာတ်တော်မှာတောင် မုန်တိုင်းဆိုတာ ခထာပါ။

အရှုံသိတာ တစ်ခုပြောရဦးမယ်ဗျို့…။ မျိုးဆွေသန်းက အထူးသဖြင့်ကို ကြိုက်နေတာခင်ဗျ။ သူတို့ထဲမှာ အထူးသဖြင့်က အလှဆုံးဆိုတော့ ငြင်းလို့ မရဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်အထင်တော့ ဒီကောင် မရမ်းပြားကို ကြိုးစားရင် ပိုလွယ်မယ် ထင်တာပဲ။ မရမ်းပြားက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားပုံ ပိုရတယ်။ အင်းပေါ့လေ…ဒီကောင် အထူးသဖြင့် မရမ်းပြားလည်း စားသွားနိုင်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ လမင်းပြောတဲ့ တစ်ပါတ်ပြည့်တဲ့နေ့ကို ရောက်လာတယ်။

လမင်း…အဲဒီနေ့က လှလိုက်တာဗျာ…၊ ဘာတွေဝတ်ထားတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကျွန်တော်က မိန်းကလေးတွေရဲ့ အဝတ်အစားကို မှတ်တဲ့နေရာမှာ ညံ့မှညံ့။ ဒါပေမဲ့ အဝါရောင် ခေါင်းစီးကြိုးကလေးနဲ့ ရှေ့ကဆံပင်တွေကို အကုန် အလုန် သိမ်းထားတယ်ဆိုတာတော့ မှတ်မိတယ်။

အကုန်ဆိုပေမယ့်…ဆံပင်လေးငါးဆယ်ပင်တော့ ခေါင်းစည်း

ကြိုးကလေးနဲ့ လွတ်ပြီး ထောင်နေတာပေါ့ဗျာ…။ ဒါ…ကိစ္စမရှိဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဆံပင်ဟာ ပော်တယ်ကြီးတစ်ခုရဲ့ရှေ့က မြက်ခင်းပြင်လို ညီနေစရာ မလိုဘူး မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်ငေးနေတာကို သိတော့ လမင်းက မျက်လွှာကလေး ချပြီး တိတ်တိတ်ကလေး ပြုံးနေတယ်။

"လမင်း…"

"ဘာလဲ…ဟုတ်တယ်…"

"ဒီနေ့ တစ်ပါတ်ပြည့်ပြီနော်…"

"အင်း…"

"ငါ…နင့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ လမင်းရယ်…"

ပြောရတာ အရသာရှိလိုက်တာ ကိုယ့်ဆရာရယ်။ ပြီးတော့… ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်သွားကြတယ်။ ဘာစကားမှ ထပ် မပြောဖြစ်ကြဘူး။ သူနဲ့ကျွန်တော့်အကြားမှာ ဘာစကားမှလည်း ထပ် ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါဟာ…အပြည့်စုံဆုံးသော စကားဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ချင်း သိကြတယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်ခြင်းထဲမှာ အကြာကြီး မြောနေကြတယ်။

ပထမဦးဆုံး စအသိဝင်တာက လမင်းပါ။

"နင့်ကိုငါက…မနက်ဖြန်မှ…အဖြေပေးမှာ…"

"ဟင်…ဘာဖြစ်လို့လဲ…"

"ဒီနေ့မှ တစ်ပတ်ပြည့်တာလေ…ဟုတ်တယ်…"

ကျွန်တော် ရင်နည်းနည်းတော့ မောသွားတယ်။ အများကြီး တော့ မမောပါဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ…ခုနေအတိုင်းဆို ကျွန်တော်က စာမေးပွဲ အောင်နေပြီပဲ။ သူ…တမင်ညစ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ပတ်က ဒီနေ့မှ ပြည့်တယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ဗျာ အချစ်ဆိုတာ မြန်မြန်ရလေ ကောင်းလေပဲ မဟုတ်လား။ အေးအေး ဆေးဆေးမှ ယူမယ်ဆိုတဲ့လူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ မရနိုင်လို့ ဖွဲခတ်စောင့် တာကတော့ တစ်မျိုးပေါ့။

"မနက်ဖြန် တစ်ကယ်နော်…"

"အင်းပေါ့…ကိုးနာရီ ကဲန်တင်းမှာ စောင့်မယ်…"

"ဟာ…ကဲန်တင်းတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ ဆူညံနေတာဟ၊ အပြေပေးလို့ကောင်းတဲ့ နေရာမျိုး မဟုတ်ဘူး…အေးဆေးတဲ့ တစ်နေရာ ရွေးဟာ…"

"အံမာ…နှစ်ယောက်တည်း အရင်တွေ့ရမယ်များ အောင်းမေ့ လို့လား။ အကုန်ပါတယ် သိလား…၊ ဟိုတစ်ခါ နင်မကျွေးရသေးဘူး လေ…၊ အဲဒီနေ့ နင်ကျွေးရမှာ…ဟုတ်တယ်"

လမင်းက နှုတ်ခမ်းကို ချွန်နေအောင် ရန်တွေ့ပြီး ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ရန်တွေ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကျွေးရမှာဆိုတော့ သူ့စကားထဲမှာ အဖြေက ပါနေပြီမို့ တော်တော်ပျော်သွားတယ်။

"ဒါဆို…OK ဟာ…ဒါပေမဲ့ ဆယ်နာရီတော့ လုပ်"

"သဘော…သဘော…ဘာတစ်ခုမှတော့ မလွဲစေနဲ့နော်… ဆယ်နာရီဆို ဆယ်နာရီပဲ"

ကျွန်တော် တမင် တစ်နာရီတိုးတောင်းတာပါ။ ကျွန်တော်က စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်တယ်လေ…။ ညဘက်ဆို တော်ရုံနဲ့ အိပ်မပျော်မှာ ကိုယ့်ဆရာလည်း သိသားနဲ့။

●

ဧဝဝ မှာ...ကျွန်တော်က အားလုံးအဆင်သင့် OK ဖြစ်နေပြီ။ ဖြစ်နေပြီဆို ညက အိပ်ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်တာကိုး...။ ဒါတောင် တစ်နာရီခွဲလောက်အထိ အိပ်မပျော်ဘူးဗျာ။ အတွေးတွေက စုံနေတာပဲ။ နောက်တော့လည်း ဘယ်လိုအိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိပါဘူး။ ကံကောင်းလို့...အမေ့ကို ခုနစ်နာရီနှိုးပါ...ပြောထားလို့ နှိုးမှဆို ဘယ်အထိ ဆက်အိပ်နေဦးမလဲ မသိဘူး။

အမေ မနိုးလည်း အရေးတော့ မကြီးပါဘူး။ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ဟိုနှစ်ကောင်ကို ခေါ်ထားတယ်။ သူတို့လာရင် နိုးကြမှာပဲ။ ဒီတစ်ခါ မလွဲရအောင် ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာလေ...။

(ဧဒုဝ)မှာ ဝင်းအောင်နဲ့ မျိုးသွေသန်း အိမ်ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော် အဆင်သင့်ဆိုတော့ ချက်ချင်းပဲ ထလိုက်လာခဲ့ရတယ်။

"ဟေ့ကောင်...ကျွေးဖို့ပိုက်ဆံရော ပါရဲ့လား"

"ပါပါတယ်ကွ"

မျိုးသွေသန်းရဲ့အမေးကို ကျွန်တော် ခပ်တင်းတင်းပြေရင်း လွယ်အိတ်ကို ပုတ်ပြလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံ သုံးထောင် ပါတယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံအကြောင်းတော့ ကျွန်တော် မပြော ချင်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်အမေဆီက လိမ်ပြီး တောင်းလာခဲ့တာပါ။ တွေးရင် တကယ်ခံစားရတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က ကြွယ်ပိုးကြွယ်ဝလည်း မဟုတ်တော့ ပိုက်ဆံသုံးထောင်ဆိုတာ အမေ့အတွက် အတော်ခက်ခဲ

မှာပါ။ ကျွန်တော်တောင်းတော့ အမေက ပေးရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ… ငါးရာတန်တစ်အုပ်မှာ ဆယ်တန်တွေရော ငါးကျပ်တန်တွေရော ပါတော့ ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်။

ဒါနဲ့…အဲဒီငါးရာကို ပြန်ပေးတော့ အမေက မယူတော့ခင်ဗျ။

"သုံးပါသားရယ်၊ သားက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပဲ…လိုအပ်တာ ကုန်ရမှာပေါ့။ သားက လိုမှတောင်းတာ…ယူပါ"တဲ့။

ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်နဲ့ အမေ့မေတ္တာက တော်တော်လေး ကွာပါတယ်။ တော်တော့်ကို မကောင်းတာပါ။ အဲဒီမှာ မိဘမေတ္တာဆိုတာကို ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲ နားလည်လိုက်တယ်။ ကျောင်းကဲန်တင်းမှာ လူဆယ်ယောက်စားတာ သုံးထောင်မကုန်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က လိုလိုပိုပို တောင်းလာတာပါ။ ပိုရင် အမေ့ကိုပဲ ပြန်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။

ကားပေါ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ စကားမပြောတဲ့ ကားစီးလာကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဝင်းအောင်က စ စကားပြောတယ်။

"ပော့ကောင်မိုးအေး…မင်းကို ပြောစရာတစ်ခု ရှိတယ်ကွာ…"

"အင်း…ပြော…"

"မင်း…ဟိုလူကို ကိုဝင်းနိုင်လို့ခေါ်ရင်…ငါ့ကိုလည်း ကိုဝင်းအောင်လို့ ပြောင်းခေါ်ကွာ…"

"ဟာ…ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ… ခင်ဗျားကလည်း…ကားကြပ်ရတဲ့ကြားထဲ"

"ဆိုင်တာပေါ့ကွ၊ ဟိုလူက ငါ့ထက် အသက်လည်းငယ်တယ်၊ မင်းနဲ့မှ ရွယ်တူ၊ မင်းက သူ့ကိုကျတော့ ကိုတပ်ခေါ်ပြီး ငါ့ကို နာမည်တပ်ခေါ်တော့ ငါကျတ်တာပေါ့"

"ဟ…သူက အခုမှ ပေါင်းတာကိုးဗျ၊ ခင်ဗျားနဲ့က ပထမနှစ်

ကတည်းက တွဲလာတာ နှုတ်ကျိုးနေပြီ…''

''အရင်ကဆို ငါမပြောဘူးကွာ…အခုဟာက ငါတို့အုပ်စုထဲကို ကလေးတွေပါ ရောက်လာတာကွ၊ လူတွေရှေ့မှာ ဟိရိဩတ္တပ္ပတရား တော့ မင်း ထားသင့်တယ်''

ကျွန်တော် တော်တော်လေး စိတ်ညစ်သွားတယ်။ ကားကြပ် ကြပ်ထဲမှာ စိတ်ကို လမင်းစောင့်နေမယ့် ကဲန်တင်းကို ပို့ထားရတဲ့ ကြားထဲ ဒီလူက တစ်မျောင့်…။ ပြီးတော့ ဟားရတယ်ဗျာ…ဟိရိဩတ္တပ္ပ တရားတဲ့။

''ဘာဆိုင်လို့တုန်းဗျ။ ဟိရိဩတ္တပ္ပတရားဆိုတာ…အရှက် အကြောက်ကို ပြောတာပဲ''

''အေး…ကျွတ်၊ ဟို…ရှိသေတာကွာ…ရှိသေတာ…''

''ဂါရဝေါစ နိဝါတောစ…''

စိတ်မရှည်တဲ့ မျိုးဆွေသန်းက ဝင်ထောက်ပေးတယ်။

''အေး…အဲဒါကွာ…''

''သူက အခု နောက်ဆုံးနှစ်ကျမှ သိလို့ လူမှုရေးအရ ခေါ်တာ ပါဗျာ…သူ့ကို နာမည်ရှေ့မှာ ကိုတပ်ခေါ်လို့ အရမ်းရှိသေတာ မဟုတ် သလို…နာမည်အတိုင်းခေါ်လို့လည်း စော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရင်ထဲ က ခင်မင်မှုဆိုတာ နာမ်တွေ ပညတ်တွေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူးဗျာ…''

လုံးလည်လိုက်ရင်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ လှည်းတန်းမှတ်တိုင် ရောက်တော့ ဆင်းကြတယ်။ Air Con. ကားကြပ်ကြပ်ကြီးထဲက ထွက်လိုက်ရတာ Air Con. အခန်းထဲ ဝင်လိုက်ရသလို အေးသွား တာပဲ။ နာရီကို ငုံ့ကြည့်တော့ ကိုးနာရီ ရှစ်မိနစ်။ အေးဆေးပေါ့။

ကျောင်းထဲဝင်ခါနီးတော့မှ ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်ရင်း လွှဲနေတဲ့ ညာဘက်လက်က အမှတ်တမဲ့ လွယ်အိတ်နံဘေးကို စမ်းမိတယ်။

ကျွန်တော် ထိပ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်၊ ပိုက်ဆံအိတ်…။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ရပ်ပြီး စိုးရိမ်တကြီး ရှာတယ်။ မရှိဘူး…သွားပြီ။

"ပါသွားပြီလား ဟေ့ကောင်"

"ဟုတ်တယ်…ပါသွားပြီ…"

ကျွန်တော် မှန်ထူတစ်ဝက် သတိလစ်ရက်ကြီးကို ဖြစ်သွားတာ။ ဒေါသဖြစ်လိုက်တာဗျာ…မပြောပါနဲ့တော့။ ရင်ထဲမှာ ဟာပြီး ဘာကို နှမြောရမှန်း၊ ယူကြုံးမရ ရမှန်း မသိတော့ဘူး။

"အဲဒါ…ခင်ဗျား နာမည်ကိစ္စတွေ အလကားလာပြောနေလို့… အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ကိစ္စတွေ လျှောက်ပြောနေလို့ ဖြစ်တာ…"

"ဘာဆိုင်လို့လဲကွ၊ ကိုယ့်အိတ်ကို ဂရုစိုက်မှပေါ့၊ မင်းဘာမင်း ပေါ့လျော့တာပဲ…ငါ့ လာအော်မနေနဲ့"

အမှန်တော့ ကျွန်တော် လျှောက်မဲတာပါ။ဒေါသက ရုတ်တရက် ပါးစပ်ထဲမှာ ခုန်နေတော့ သူ့ကို တွေ့ကရာ စကားလုံးနဲ့ ထွေးထုတ်ပစ် လိုက်တာပါ။ ဝင်းအောင်က ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်လို့…။

"ကဲ…အော်မနေကြနဲ့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ မင်းကတော့ကွာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုပဲ"

"ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ လမင်းကို အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြလိုက် ပေါ့ကွ၊ ဒါပဲရှိတာ"

"ဟာ…ဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပထမကတည်းက ငါ ကျွေးရမှာ လမင်းက ငါ့ကို ကျွေးဖို့ ကတိတောင်းထားတာ ဖျက်လို့ မရဘူး"

"ကဲ…ဒါဆိုရင်…မင်းကို အဲဒီပိုက်ဆံသုံးထောင် ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ၊ မင်း ဘယ်ကရမလဲ၊ ပြော…"

ဖြစ်နိုင်ရင် တွေ့ရာ အသေးစား ငွေချေးဘဏ်တစ်ခုကိုသာ

အနုကြမ်းဝင်စီးပစ်လိုက်ချင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က လမ်းမှာ ပိုက်ဆံတစ်ဆယ်လောက် ကောက်ရရင်တောင် နောက်ကျော သိပ်လုံတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ရုတ်တစ်ရက် ပေါင်စရာ၊ နှံစရာကလည်း ဘယ်သူ့မှာ ဘာမှမပါ။ ရွှေမရှိလို့သာ လူပြည့်က ချက်ချင်းဆင်းဆို ချက်ချင်းလက်ငင်း တီကောင်ဖြစ်မယ့်ကောင်တွေ...။ လက်မှာပတ်ထား တဲ့ နာရီတွေကလည်း ဘယ်စတိုးဆိုင်မှာ ဝင်ဝယ်ဝယ် ရတဲ့ စက်ဘုမိတ် ၃ ၆ ၃ တွေ။ တစ်လုံးမှ တစ်ထောင်တန်တာ။ ရောင်းလို့က တစ်ရာအပြင် မပိုဘူး။ ပေါင်ရင် အပေါင်တောင် ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။

ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့်စိတ်က ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ပြေးနေတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့မှ ဝမ်းသာအားရ ရပ်သွားတယ်။

အန်တီလေး...။

နာရီကို ငုံ့ကြည့်တော့ ကိုးနာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်...။

"ဟုတ်တယ်...အန်တီလေး... မော့ကောင်တွေ...လှည်းတန်း ဈေးနောက်ဘက်က ရပ်ကွက်မှာ ငါ့အန်တီလေး ရှိတယ်။ သူ့ဆီက သွားချေးမယ်ကွာ...။ အခုမှ ကိုးနာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲ ရှိသေးတာ။ ဘယ်လိုလဲ...သူက ငါ့ကိုလည်း အရမ်းချစ်တယ်"

ဒီကောင်တွေ ကျွန်တော် ဝမ်းသာအားရပြောနေပေမယ့် နည်းနည်း တွေသွားတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ညာတာ နည်းနည်းတော့ ပါတာပေါ့။ အန်တီလေးရှိတယ်ဆိုတာကတော့ အမှန်ပါ...။ ကျွန်တော့်ကို အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ ပြောတာ...။ အမှန်တော့ သူတို့ကို ညာတာထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးတာက ပိုပါတယ်။

"မင်းနဲ့ဝင်းအောင် သွားနှင့်ကွာ...။ ငါက လမင်းတို့ဆီပဲ သွားနှင့်မယ်"

မျိုးဆွေသန်းက ရှောင်ချင်သလို ခပ်တန်တန်ပြောတယ်။

ဒီကောင်က ဒီလို ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုရင် အမြဲလစ်နေကျ။ ပြီးတော့ ပါးစပ်လုံတာလည်း မဟုတ်ဘူး။

"မလိုတူးဟော့ကောင် သုံးယောက်စလုံးဖြစ်တာ…မင်းပါ လိုက်ခဲ့ ဒါပဲ"

ဒါမျိုးကျတော့ ဝင်းအောင်ကမှ အားကိုးရသေး။ သူ့ကို ကိုဝင်းအောင်တောင် ခေါ်ချင်စိတ်တွေ ဘာတွေ ပေါက်လာတယ်။

အန့်တီလေးတို့က နည်းနည်းတော့ ချောင်လည်ပါတယ်။သူ့ယောက်ျား ကိုမွှေးကလည်း သဘောအရမ်းကောင်းတယ်။ ကလေးသုံးယောက်ရှိတယ်။ ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ကလေးလေးတွေက အရမ်းဆော့တာပဲဗျာ။ အိမ်ကို လာလည်တုန်းက ဆော့လိုက်တာ မျောက်ကိုရှုံးရော…။ ကျွန်တော်လည်း လူကြီးတွေ လစ်တုန်း အငယ်မကလေးကို ပိတ်ခေါက်ပစ်လိုက်တာ…မမွှေးချောက ထငိုလို့ဗျို့၊ ချော့လိုက်ရတာ မနည်းပဲ။ အရင်တုန်းက အဖေ့ကျေးဇူး မကင်းဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိထားတယ်။ ဒါလေးပဲ အားကိုးပြီး လာရတာလေ…။

သူတို့ကိုပြောပြသလိုနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အားပေးရင်း အိမ်ကိုလိုက်ရှာရတယ်။ လမ်းတွေက ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ကတ္တရာလမ်းတွေဖြစ်ကုန်တာရယ်၊ ကန့်ထရိုက်တိုက်တွေ ဆောက်တာရယ်နဲ့ ကျွန်တော်လည်း မျက်စိတွေ လည်နေပြီး ဟိုမေးဒီမေးနဲ့မှ ရောက်သွားတယ်။ ရောက်တော့ ကိုးနာရီခွဲနေပြီ။

ကျွန်တော် အမောတကောရှင်းပြတော့ အန့်တီလေးက သဘောပေါက်ရှာပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ကို လိမ်သလိုပဲ ကျောင်းကိုသွင်းဖို့ ပိုက်ဆံလို့တော့ လိမ်ရတာပေါ့။ ဟိုကောင်တွေကိုလည်း အလီဘိုင် ပြရတာပေါ့…။

"ဖြစ်ရလေ မိုးဆွေရယ်...ပိုက်ဆံသုံးထောင်ဆိုတာ နည်းသလား၊ ကဲ...ကဲ...အိမ်ကိုလည်း ပြန်ပြောမနေနဲ့ဦး၊ နင့်အမေ စိတ်ဆင်းရဲပြီး နမြောနေဦးမယ်၊ ဟဲ့...မျိုးကြီး...မျိုးကြီး လာစမ်း"

ကလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာတယ်။ ကလေးတွေတောင် အတော်ကြီးနေမှကိုး...ဘာညာ ကျွန်တော်လျှောက်ပြောရသေးတယ်။ အန်တီလေးကူညီမယ်ဆိုတော့မှ ဟိုနှစ်ကောင်မျက်နှာလည်း ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အပူလုံးကြီး ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး။

"သွား...အခန်းထဲကသော့...သွားယူစမ်း"

ကလေးက အခန်းထဲ လှစ်ခနဲပြေးဝင်တာတောင် ရှိုးရှိုးမဝင်ဘူးခင်ဗျ၊ ကျွမ်းထိုးသွားသေးတယ်။ အန်တီလေးကတော့ နင့်အမေ နေကောင်းရဲ့လား မရောက်တာကြာပြီ...လာလည်ဦးမယ်...အစရှိသည် ဖြင့်တွေ ပြောနေတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဖြေရတာပေါ့။

"ဩော်...အန်တီလေး...အိမ်လာရင် ဒီကိစ္စသွားမပြောနဲ့ဦး နော်...တော်ကြာ"

"ငါသိပါတယ် မိုးဆွေရယ်...ဟဲ့ မျိုးကြီး ကြာလှချည်လား"

"သော့က ဒီမှာမရှိဘူး မေမေ..."

"တယ်...ဒီကလေး...ခိုင်းလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှမရဘူး၊ ဆော့ဖို့ဆို မျှောက်ရှုံး"

ဟုတ်ပါ့...အန်တီလေးက ပြောရင်းဆိုရင်း...အခန်းထဲ လိုက်ဝင်သွားတယ်။ နားရင်းတစ်ချက်လောက်တော့ အုပ်လိုက်ပါစေဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အန်တီလေးလည်း တော်တော်နဲ့ ပြန်ထွက်မလာဘူးခင်ဗျ၊ ခဏနေတော့ ထဘီတစ်ချက်ဝတ်ရင်း ထွက်လာတယ်။

"ဩော်...ဒီသော့ကလည်း အရေးထဲမှာမှ..."

အန်တီလေး အိမ်ရှေ့မှာရှာတယ်။ အံဆွဲတွေဘာတွေလည်း ဖွင့်ရှာတယ်။ ကျွန်တော် နည်းနည်းစိတ်ပြန်ပူလာတယ်။ အန်တီလေးက ဘုရားစင်ပေါ် ရှာတယ်။ စားပွဲတွေပေါ်က သတင်းစာတွေ၊ စာစောင်တွေ လှန်ရှာတယ်။

"ဘယ်လိုသော့လဲ အန်တီလေး၊ သားလည်း ကူရှာပေးမယ် လေ…"

"ကြေးသော့ လေးချောင်းတွဲ ချောင်းသာကီးချိန်းကလေးနဲ့"

ကျွန်တော်လည်း နီးရာက စရှာရတော့တာပဲ။ ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ပေါ့…။ ဟိုနှစ်ကောင်လည်း ယောင်ပြီးလိုက်ရှာကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်အကြားချင်ဆုံးအသံက "တွေ့ပြီ" ဒါမှမဟုတ် "ဒီဟာလား အန်တီ"

"ရွှေထူး၊ မျိုးကြီး၊ မေသကြိန်…လာကြစမ်း ဒီကို…"

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရိုက်ရင်းပုတ်ရင်းနဲ့ ကလေးတွေ ပြေးထွက်လာကြပြန်တယ်။

"သော့ ဘယ်မှာတွေ့သလဲ၊ သော့…"

"မသိဘူးမေမေ"

"မသိလို့ ရမလား၊ ငါ မနက်ပဲ ဒီခုံပေါ်တင်ထားတာ…ပြောစမ်း င်တို့ ယူဆော့သလား"

"သမီးမဆော့ဘူး မေမေ"

"သားလည်းမဆော့ဘူး…"

ကျွန်တော့်ရင်ထဲကို အပူလုံးကြီး ပြန်ခုန်ဝင်လာတယ်။ လျှောက် နေရင်း နဖူးမှာ ချွေးတွေ စီးလာတယ်။

"ခုနကတော့ သော့တွဲကို ဖေဖေ့ခါးမှာ ထိုးထားတာ တွေ့တယ် မေ"

"ဘာ…နင့်အဖေက ဘာကိစ္စ သော့တွဲခါးကြားထိုးရတာတုန်း၊ ဘယ်မတုန်း နင့်အဖေ၊ သွားခေါ်စမ်း…"

"ဖေဖေမရှိဘူး မေမေ၊ ဟိုတက်လမ်းက အသုဘတဲ့၊ သတင်းမေး သွားတယ်"

"အံမာ…ရာရာစစ အသုဘသတင်းမေးသွားတာများ သော့တွဲခါးကြားထိုးရတယ်လို့…၊ ကိုဌေး ကိုဌေး…ဟန်ကလေးနဲ့ သိပ်နေချင်တာ…"

အန်စတီလေးက လိုက်ဖို့ပြင်တော့ ကျွန်တော်က တားရတယ်။

"ရတယ် အန်တီလေး၊ ကျွန်တော် ဦးဌေးကို သွားခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်၊ သိနေတာပဲ"

"ရတယ်မိုးဆွေ၊ အသုဘအိမ်ကို နင်သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါကိုယ်တိုင်မှ ဖြစ်မှာ…"

အန်တီလေးဆင်းသွားတဲ့နောက်ကို ကျွန်တော်တို့ပါ ဆင်းလိုက်လာမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မသိဘူး၊ အရှိန်ပဲနေမှာပေါ့။ သိပ်အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ လူဟာ ရပ်နေရတာထက် ရွေ့ရှားနေရတာက ပိုစိတ်သက်သာတယ် မဟုတ်လား။

အန်တီလေးက ရှေ့ကနေ ကျိုန်းရင်း မောင်းရင်း လျှောက်နေတယ်။ ကျွန်တော့်အန်တီလေးက ဇတ်ဇတ်ကျဲပါ။ သူ့ယောက်ျားကိုလည်း အရမ်းနိုင်တယ်။ လျှောက်လာရင်း လမ်းကွေ့တစ်ခုမှ ပြုံးပြုံး…ပြုံးပြုံးနဲ့ လျှောက်လာတဲ့ ကိုဌေးနဲ့ ဖြုန်းဆိုတွေ့ရော…

"ကိုဌေး…အိမ်က ဘီဒိုသော့ ရှင်ယူသွားတယ်ဆို…"

"ဟေ…အေးလေ ဘာဖြစ်လို့တုန်း…"

"အံမာ…ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ဒီသော့ကို ရှင်က ကိုင်ရအောင် ရှင် ရှာထားတာ ဘယ်နှပြားရှိလို့လဲ၊ လူရှေ့သူရှေ့သွားမယ်ဆို သော့

ကလေး ခါးကြားချိတ်လို့၊ ဒါ…ဘာအချိုးလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး မှတ်နေလား''

''တော်ပါတော့ အန်တီလေးရာ…လူတွေကြားထဲ မကောင်းပါဘူး''

''မင်းမသိဘူး မိုးဆွေ…ဒင်းအချိုးက လွယ်တာမှတ်လို့…ပေး သော့''

ဦးငွေးလည်း မကျေမနပ်နဲ့ ခါးက သော့ကို စမ်းတယ်။

''ဟာ…သော့…သော့ မရှိတော့ဘူးကွ''

''ဗျာ…''

''ဘာပြောတယ်၊ ဘာပြောလိုက်တယ်…သော့မရှိရအောင် ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ''

''ငါလည်း…ခါးကြားမှာ ချိတ်ထားတာပဲကွ…''

အပူလုံးကြီးက ရင်ထဲမှာ ဖောင်းအစ်လာပြီး ဝုန်းခနဲ ထပေါက် သလားတောင် ထင်ရတာ…။ ကျွန်တော် တစ်ချက်တောင် တွေးမိသေး တယ်၊ ဒါ ရိုးမှရိုးရဲ့လားလို့ပါ။ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးတဲ့ စာတွေ…ဟာသ ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို ညအိပ်တည်းမယ့် ဧည့်သည်လာမှ လင်မယား နှစ်ယောက် ဟန်ဆောင်ရန်ဖြစ်ကြတာတို့ ဘာတို့ပေ့ါ။ အန်တီလေးဟာ ကျွန်တော့်ကို ငွေပေးပါ့မယ် ပြောပြီးမှ…တမင် သော့ပျောက်ချင်ယောင် များ ဆောင်တာလား။ လူ့စိတ်များ ပြောပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်အဲဒီအတွေးကို ချက်ချင်းမောင်းထုတ်ပစ် လိုက်တယ်။ ပထမတစ်ချက်က ကျွန်တော် အန်တီလေးဆီကိုရောက် တော့ ဦးငွေးမှ မရှိဘဲ။ ဒုတိယက ဦးငွေးက မျက်စိ မျက်နှာပျက်နဲ့ သူ လျှောက်လာတဲ့လမ်းဘေးမှာ ရှာနေပြီ။

''အဲဒီသော့ မတွေ့လို့ကတော့လား။ တော်…ဒီနေ့ အိမ်ပေါ်ပြန်

တက်လာဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့ သိလား။ ကိုယ့်အရာမဟုတ်တာကို သိပ်ဟန် ရေးပြချင်တဲ့လူ…"

"အန်တီလေး…သော့…သော့က အပိုမရှိဘူးလားဟင်"

"မရှိဘူး မိုးဆွေ…၊ အန်တီ တမင်သော့အပိုတွေ အိမ်သာထဲ ချပစ်လိုက်တာ…၊ နှိုမို…အဲဒီသော့တွဲပြပြီး ဖဲကြေးယူယူရိုက်တတ်လွန်းလို့"

ဇာတ်က ဆုံးပြီ…။

ဒီသော့ကို တွေ့အောင်ရှာဖို့ကလွဲပြီး တစ်ခြားဘာမှ မရှိတော့။ ဦးငွေးက လမ်းပေါ်နဲ့ လမ်းနံဘေးတွေမှာ ရှာနေသလို…ဟိုနှစ်ကောင် လည်း ယောင်ကန်းကန်းနဲ့ ခါတ်ကူးပြီး လိုက်ရှာနေကြတယ်။ ကျွန်တော် လည်း ဘာထူးမလဲ ရှာပေါ့။ နာရီကြည့်တော့ အချိန်က ၉း၄၀…။

"ဦးငွေး…ပုဆိုးတွေ ဘာတွေများ ပြင်ဝတ်သေးသလား"

ဦးငွေးက ဒုတ်တုတ်ကလေး တစ်ချက်စဉ်းစားတယ်။ ကြာလိုက်တာဗျာ…ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်စက္ကန့်ဟာ ကြာချင်ရင် အရမ်းကြာပြီး မြန်ချင်ရင် အရမ်းမြန်နေတယ်။ အချိန်ကာလဆိုတာ တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ မတူဘူးလို့ အိုင်စတိုင်းပြောတာကို ကျွန်တော် လက်ခံသွားတယ်။ ဒီနေရာလေးမှာတင်ကို မတူဘူး။

"အေး…ခုနတုန်းကတော့ ဟိုဘက်နားမှာ ဝတ်မိတယ် ထင်တယ်ကွ"

ကျွန်တော်တို့ သူညွှန်ရာဘက် ပြေးရှာရပြန်တယ်။ ကျွန်တော့် ဘဝ တစ်သက်သာမှာ မြေကြီးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ဖူးတာ ဒါပါနဲ့ဆို ဒုတိယအကြိမ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရွှေတူးသမားတွေ ရွှေရှာသလို ပိုက်စိတ်တိုက် ရှာကြတယ်။ လုံးဝမတွေ့ဘူး။ အချိန်က ၉း၅၀။

ကျွန်တော် လုံးဝဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

"အနိတ်တီလေး ခဏလေး၊ ဟော့ကောင် မျိုးဆွေသန်း မင်း ဆက်ရှာထားနှင့်၊ ဝင်းအောင် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ဗျာ"

ကျွန်တော် လှည်းတန်းဈေးဘက် ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ဝင်းအောင်လည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ လိုက်လာတယ်။ ဟော့ကောင်…ဘာလဲ လမင်းကို ပြေးပြောထားမှင့် မလို့လား…တဲ့။ နောက်က အော်ရင်းလိုက်လာတာ…ကျွန်တော် ပြန် မဖြေဖြစ်ဘူး။ ပြန်ဖြေရင်…ကျွန်တော်အပြေးလာတဲ့အရှိန် လျော့သွားမှာ စိုးလို့။

"ခင်ဗျား…သော့ပြင်တတ်လား"

"အားကို့…ယူနွတ်နော်…နာမယ်တစ်လုံးနဲ့ နေတယ်၊ ကောင်မ လေးတွေရဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်သေးသေးကလေးက သော့က စပြီး သေတ်ဒီ က သူဌေးမီးခံသေတ္တာအထိကို ပြင်နိုင်၊ ဖွင့်နိုင်တယ်"

"ကဲ…ကြော်ငြာဝင်မနေနဲ့ ကိုယ့်ဆရာ ကားပေါ်တက်"

ကျွန်တော် ကားနဲ့ပြန်လာတော့…ဦးဌေးရော…မျိုးဆွေသန်း ရော ရှာလို့ကောင်းတုန်း။ ကျွန်တော်က ကားပေါ်ခေါ်တင်တော့ သူတို့ လည်း ကုလားကို ကြည့်ပြီး သဘောပေါက်သွားပုံ ရတယ်။ တက်လိုက် လာကြတယ်။ ၁၀နာရီကို ၅မိနစ် စွန်းသွားပါပြီ။

ကိုရွှေယူနွတ်က တစ်သန်းလောက်ရှိတဲ့ သူ့သော့တွဲထဲက သော့တွေကို ရွေးလိုက် သော့ပေါက်ကို အသေအချာကြည့်လိုက်၊ သော့ပေါက်ဝကို လက်နဲ့ပွတ်သပ်လိုက်နဲ့ လုပ်နေလိုက်တာဗျာ မပြီးတော့ ဘူး။

"ဟော့လူ…မြန်မြန်လုပ်ဗျာ…အရေးကြီးတယ်ဗျ၊ အရေးထဲ ကဗျာဆန်မနေနဲ့"

"ဒီမှာ အားကို့…အခုရေတွင်းကို တူးတယ်နော်…အားကို့

အခု…''

''သဘောပေါက်တယ်ကွာ သဘောပေါက်တယ်၊ ငါလိုချင်တာ မြန်မြန်ဖွင့် ဒါပဲ''

ကျွန်တော့်ရင်ဟာ နာမည်ကြီး ဘဏ်ကြီးတစ်ခုကို ဖောက်နေရသလိုပဲ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေတယ်။ နာရီလက်တံတွေကလည်း မြန်လိုက်တာဗျာ။ ၁၀း၁၅၊ ၁၀း၂၀။ အန်တီလေးကတော့ ဘီဒိုနားကို မလာဘဲ ဦးဌေးနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတယ်။ မျက်နှာတော့ ပူတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

၁၀း၅၀ကျမှ…ဖွင့်လို့ရတဲ့သော့ကို ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အန်တီလေးကို ပြေးပြော…အန်တီလေးက သူ့ယောကျ်ားနဲ့ ရန်ဖြစ်လျက်က ကျွန်တော့်ကို ငွေယူပေး။ ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပြောတာလည်း မကြားတော့ပါဘူး။

''အကို သုံးရာကျတယ်အကို…''

''ပေးမယ်ကွာ…ဒါပေမဲ့ မင်းအလုပ် မပြီးသေးဘူး။ ကားနဲ့ ထပ်လိုက်ခဲ့ဦး''

''ဗျာ…နောက်သော့တစ်ချောင်းလား အကို''

''အေး ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီသော့က မင်းပါမှ ငါ ဖွင့်လို့ရမှာ…''

●

မကြာခင်ကမှ ဆူညံအော်ဟစ်ခဲ့ကြတဲ့ ဝိုင်းဟာ တိတ်နေတယ်။

အဲဒီဝိုင်းမှာ ထိုင်နေတဲ့လူတွေထဲမှာ လမင်းကလွဲလို့ တစ်ယောက်မှ ဂဏှာမငြိမ်ကြဘူး။ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့၊ လမင်းကတော့ သူ့ရှေ့မှာရှိတဲ့ မြေကြီးကိုပဲ ပထဝီ ကသိုင်းရှုသလို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လမင်း ဘာကိုမှ မမြင်ပါဘူး။ တဖြည်းဖြည်း သူကြည့်နေတဲ့ ခဲလုံးလို ဟာကလေးက ဝါးလာတယ်၊ လက်သီးကလေးတွေ နှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်တယ်။

''တော်ပြီ…လမင်း ပြန်တော့မယ်…''

လမင်းကို သွန်းနှင်းအိမ်က ဖမ်းဆွဲထားတယ်။

''နေပါဦး လမင်းရယ်…သူတို့ ဘာဖြစ်နေသလဲမှ မသိတာ၊ သူ လာကို လာမှာပါ''

''တော်ပြီ သွန်းနှင်း၊ ရည်းစားစာပေးတော့ လွဲတယ်၊ ထပ်ပေးတော့ ပြဿနာတက်တယ်၊ အဖြေပေးမယ်ဆိုတော့ ရောက်မလာဘူး၊ ဒီလူမျိုးကို လက်တွဲနေလို့ အပိုပဲ''

''မဟုတ်သေးဘူး လမင်း၊ အခုဟာက မိုးဆွေတစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ…၊ ဝင်းအောင်လည်း ပါတာပဲ…၊ သူတို့ ကား Accident တွေ ဘာတွေများ…ဘုရား…ဘုရား''

မွှေးမွှေးစကားကြောင့် လမင်း နည်းနည်းငြိမ်သွားတယ်။

ဟုတ်တယ်…၊ ဒီတစ်ခါက မိုးဆွေတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်၊ သုံးယောက်စလုံး ပေါ်မလာတာဆိုတော့…ဟု တွေးကာ ပြန်ထိုင်ချရသည်။ မွေးမွေးပြောသလိုများ…။ အခု ၁၁နာရီထိုးပြီးပြီ။ တကယ်ပဲ သူတို့တစ်ခုခု…။

"ဟော…ဟိုမှာ…လာနေပြီ…လာပြီ…လာပြီ"

လောက်စပီကျယ့် အော်သံကြောင့် လှမ်းကြည့်တော့…ကုလားတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲကာ လာနေသော မိုးဆွေ…။ ဘာဖြစ်တာလဲ လမင်း အံ့ဩစိတ်နဲ့ အူတူတူဖြစ်သွားတာ အမှန်ပဲ။ တစ်ဝိုင်းလုံးက လူတွေလည်း တစ်ယောက်မှ ဂူးမလည်နိုင်ကြဘူး။

"လမင်း…လမင်း…ဟား…မောလိုက်တာဟာ…ရှိပါဦး မလေးလို့"

"မိုးကို ဘာစကားမပြောနဲ့ မိုးဆွေ၊ နင်နဲ့ငါ ပြောစရာမရှိတော့ဘူး"

"ငါ…မဟုတ်ဘူး လမင်းရယ်…ငါနောက်ကျတာ…သူ့ကြောင့်ပါ၊ သူ့ကိုသာ မေးကြည့်ပါတော့…"

"ဘာကွ၊ မင်းကြောင့် ငါ့သူငယ်ချင်း နောက်ကျတာ ဟုတ်လား…၊ မင်းက ဘာကောင်လဲ…ဘာသဘောနဲ့နှောင့်ယှက်ရတာလဲ"

အမြဲတမ်း အေးအေးနေတတ်၊ အားနာတတ်တဲ့ ကိုဝင်းနိုင်က မိုးဆွေဘေးက ကုလားလည်ပင်းကို ဆွဲကိုင်တယ်။ အော်သံတွေ…ဆွဲသံတွေ ရှုတ်ကုန်တာပေါ့။

"မဟုတ်သေးဘူး ကိုဝင်းနိုင်…မဟုတ်သေးဘူး…"

"မလုပ်ပါနဲ့…အားကိုတို့…ကျွန်နော်နော်… လူကောင်းပါ၊ သော့ပြင်စားတာပါ၊ ဒီအကိုနော်…အတင်းခေါ်လို့ လိုက်လာရတာ… ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူး"

ကိုရွှေယုန္ဓတ်စကားဆုံးတော့ လမင်းက ဝုန်းဆို ထရပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်းက မျက်ရည်တွေဝဲ စီးတက်လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လန့်ပြီး လမင်းလို့ ခေါ်မိတယ် ထင်တာပဲ။

"တော်ပြီမိုးဆွေ…တော်လောက်ပြီ ပထမရည်းစားစာ ပေးတုန်းက နင်…လောက်စပီကျယ်တို့ကို ခေါ်လာတယ်၊ ဒုတိယအကြိမ် စာပေးတော့…ကိုဝင်းနိုင်နဲ့ မာမာ့ကို ခေါ်လာတယ်၊ အခုတစ်ခါကျတော့ ဒီကုလားကို ခေါ်လာတယ်၊ နင့်မှာ နင့်ဘာသာ အဆင်ပြေတာ ဘာတစ်ခုမှကို မရှိဘူး။ အေး…နင့်အတွက် ငါပေးမယ့်အဖြေက တစ်ခွန်းတည်းပဲ နင့်ကိုငါ…သိပ်မုန်းတယ်…ဒါပဲ"

"မဟုတ်ဘူး…လမင်း…လမင်း"

လမင်းက လုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ဒေါသနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေက သွားပြီပေါ့။ ကျွန်တော်ဟာ အမြင်မရှိ၊ အတွေးမရှိ၊ အသိမရှိနဲ့ တော်တော်ကြာ ရပ်နေမိတယ်။

"မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော် ဘာမှမသိဘူးလို့ ပြောရတာလဲ"

"ဟုတ်တယ်လေ…အားကို…ကျွန်တော်ကသော့ပြင်တဲ့ကုလား။ အကိုတို့က တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား။ မိုးနဲ့မြေကွာတယ် အကို၊ ကျွန်တော်နော် ဘာသိမလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီအကိုနော်…ကျွန်တော့်ကို ထိုးဖို့လုပ်တယ်၊ ကျွန်တော်လန့်ပြီးတော့ ပြောမိပါတယ်…တကယ်လည်း ဘာမှမသိပါဘူး"

ဝင်းအောင်လည်း စိတ်ညစ်သွားတယ်။

"ငါတို့ မင်းကို ခေါ်လာတာက…မင်း ဟိုအိမ်မှာ သော့ဖွင့်တာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာတယ်ဆိုတာကို ဒီကအစ်မတွေ သိစေချင်လို့ ခေါ်လာတာကွ"

"အကိုတို့နော် လမ်းမှာ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်၊

ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းနားလည်ပေးတယ်''

ကျွန်တော် စိတ်ခါတ်ကျလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ကုလား ကိုပဲ ဖက်ငိုရမလို…ဝင်းအောင်ကိုပဲ ဖက်ငိုရမလို ဖြစ်နေတယ်။ မျိုးဆွေ သန်းက အဖြစ်အပျက်တွေကို အတိုချုံးပြီး ရှင်းပြနေတယ်။ နားလည်စ ပြုသွားတဲ့ ကိုဝင်းနိုင်က ယူနွတ်ကို တော်တော်လေး အားနာသွားတယ်။

"ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ယူနွတ်ရာ…၊ ကိုယ်ကလည်း မင်း ကြောင့် နောက်ကျတာဆိုတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အဝင်အထွက်ကောင်း အောင် မင်းကို ထပ်ပြဲကြမ်းကြည့်တာပါ၊ တကယ်မဟုတ်ပါဘူး''

''ရပါတယ် အားကို…မတောင်းပန်ပါနဲ့၊ အားကိုတို့ကိုနော် ကျွန်တော် အမြဲပဲ လေးစားပါတယ်''

''ကဲ…ယူနွတ်…မင်းလည်း ငါ့မိတ်ဆွေပါပဲကွာ…မင်းကိုလည်း ငါခင်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်၊ နောက်ဆုံကြသေးတာပေါ့''

ယူနွတ်က သူ့သော့တွဲတွေ ကောက်ထမ်းပြီး ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်လိုနေရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ ငါ့ကို တစ်ပတ်လုံး အကြောပေးထားပြီး နောက်ဆုံးကျမှ ခြေထိုးခံတဲ့ ကံကြမ္မာစောင့်နတ်ကို မုန်းနေမိတယ်။

"ကဲ…ဒါဆို အားလုံးရှင်းနေတာပဲ…လွဲတော့လွဲတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယုတ်မာတာ တစ်ခုမှမှ မပါတာ…၊ မိုးဆွေ…သွား လမင်းနောက် လိုက်ရှင်းလိုက်၊ မြန်မြန်သွား…''

''မရတော့ပါဘူး သင်းသင်းသာရယ်…၊ သူက မုန်းတယ်အဖြေ ပေးပြီးပြီပဲ''

''နင် ရူးနေလား၊ အဲဒါ…ဒီကိစ္စကြောင့် ပြောသွားတာဟဲ့… နင် လိုက်ရှင်းလိုက်…''

''ရပ့်မလားဟာ…''

"ဘာလို့ မရရမှာလဲ၊ ပထမကတည်းက လမင်းက နင်ချောတာဆို သိပ်ခံချင်တာ...၊ ငါတို့ကချည်း အရင်ဝင်ဝင်ရှင်းနေရလို့၊ အခုကိစ္စကတော့ နင် အရင်ပြောမှုကို ရမှာ...၊ ငါတို့နောက်က...ဝင်ပေးမယ် သိလား။ သွား...လိုက်သွား"

ကျွန်တော်...ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားတယ်။ လမင်းနောက် မလိုက်ရဲတာလည်း အမှန်ပဲ။ အားနာတာရယ်၊ ရှက်တာရယ်၊ ကြောက်တာရယ်နဲ့။ ပြီးတော့ လမင်းက မုန်းတယ်...လို့ ပြောသွားပြီးပြီ မဟုတ်လား။

"ယောကောင် မိုးဆွေ၊ သွား...အမြန်လိုက်...လမင်းကို ရအောင်သာ တောင်းပန်ကွာ...၊ ငါတို့သက်သေရှိတာပဲ...ကျန်တာ ငါတို့ ပြောပြမယ်"

ကျွန်တော် တအားထပြေးလာခဲ့တယ်။ သူတို့ပြောတာ ဟုတ်တာပဲ။ အမှန်ဆို...ခုနက ကတည်းက ထလိုက်ရမှာ...။ လမင်းက မုန်းတယ်ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ထူအူပြီး အသိဉာဏ်တွေ ထုံကုန်တာကို:...။

●

လူမြင်ကွင်းထဲမှာ ခပ်သွက်သွက်မာန်နဲ့ လျှောက်ခဲ့ပေမယ့် ကော်ရစ်တာကို ချိုးလိုက်တာနဲ့...လမင်း အရှိန်ကို လျှော့ပစ်လိုက်တယ်။ လမင်းရင်ထဲမှာ တနုံ့နုံ့နဲ့ ခုချိန်ထိ ခံစားနေရတုန်း...။ ပြောရင် ပြောသလို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်တဲ့လူ...။ ရင်ခုန်ရမယ့်ကိစ္စဆို အမြဲတမ်း

ပြဿနာတက်တဲ့လူ…။ အမှန်ဆို ဒီနေ့ဟာ ဘယ်လောက်ပျော်ရွှင်ရင်ခုန်ရမယ့် နေ့မျိုးတဲ့လဲ။

အခု…ရောက်လာတော့ ဆယ့်တစ်နာရီကျော်နေပြီ။ ပြီးတော့ ဘယ်က သော့ပြင်ကုလားမုန့်မသိ ခေါ်လာသေး။ ပြီးတော့…ကုလားက ဘာမှ မသိဘူးတဲ့။ မုန့်တယ်…မုန့်တယ်…ဒီလိုအရှက်ခဏခဏခွဲနေတဲ့ လူမျိုးကိုမှ ချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးရင်…နင်ဟာ ရူးနေလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ် လမင်း…။

ဒါပေမဲ့…ကော်ရစ်တာမှာ လမင်း ဖြေးဖြေးပဲ လျှောက်လာတာ သူနောက်က လိုက်ရှင်းမှာပဲဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်မျိုးနဲ့တဲ့လား…။

"မဟုတ်ဘူး…"

လမင်း အသံထွက်အောင် ငြင်းရင်း…ခေါင်းငုံ့လျှောက်လို့ မျက်နှာရှေ့ကို ဖုံးနေတဲ့ဆံပင်တွေကို ဖယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အနောက်က တရှုပ်ရှုပ်နဲ့ ခြေသံကို စကြားပါတယ်။ လမင်း ဖျပ်ခနဲ အသိစိတ်တွေ…လှုပ်သွားတာ ဝန်ခံရမယ်။ ဟုတ်တယ်လေ…သူလာရှင်းမှ သူ့ရင်ထဲမှာ အကြိတ်အခဲဖြစ်နေတာတွေကို ပြောပြလို့ ရမှာပေ့။ အော်မယ် ဟစ်မယ်၊ ထုမယ် ရိုက်မယ်။ ငိုချင်ရင်လည်း ငိုမှာပေ့။

ဒါပေမဲ့…လမင်းကို ကျော်တက်သွားတာ မျက်မှန်ထူထူနဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်…။ လမင်း သည်းမခံနိုင်တော့ပဲ နောက်ကို လှည့်ကြည့်ပစ်လိုက်တယ်…။

ကော်ရစ်တာက ရှင်းလို့…။

"ကောင်းပြီ…"

လမင်းက ခပ်ထေ့ထေ့ပြုံးရင်း လွယ်အိတ်ထဲက စာကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ဒါ…မိုးဆွေကို အဖြေပေးဖို့ လမင်း ရေးထားတဲ့ စာပါ။

"ဒီစာကို နင်တစ်သက်လုံး မဖတ်စေရဘူး မိုးဆွေ…။ နင်

ကြောင်နက်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဘယ်တော့မှ မဖတ်စေရဘူး''

လမင်းတစ်ယောက်တည်း အော်ပြောပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စာကိုဖြဲဖို့ ဟန်ပြင်ပြီးမှ ငါပူလောင်သလို နင်လည်း ပူလောင်စေရမယ်။ လို့…တွေးပြီး လမင်း စာကိုကိုင်ရင်း လျှောက်လာတယ်။ ကော်ရစ်တာ တစ်ခုကိုထပ်ချိုးတော့ ဆေးလိပ်သောက်နေတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ကို တွေ့တယ်။ လမင်း ခပ်တည်တည် ကျောင်းသားရှေ့မှာ ရပ်လိုက် တယ်။

''ဒီမှာ…မီးခြစ် ခဏငှားစမ်းပါ''

''ခင်ဗျာ''

''မီးခြစ်ကို ပြောတာ…မီးခြစ်''

လမင်း လက်မကိုကွေးချည်ဆန့်ချည်လုပ်ပြတာကို ကျောင်းသား က ငေးနေတယ်။ အင်းပေါ့လေ…ကျောင်းသူတစ်ယောက်က မီးခြစ် လာတောင်းတာဆိုတော့ သူလည်း ကြောင်သွားမှာပေါ့။ ပြီးတော့ လမင်း ပုံစံကလည်း ဒေါသကြောင့် မျက်နှာထားက မာနေတာ မဟုတ်လား။ ကျောင်းသားက နှုတ်ခမ်းက စီးကရက်ကို ဆွဲဖယ်ရင်း…

''ကျွန်တော့်မှာ…မီးခြစ်မပါဘူး ခင်ဗျ၊ လူများဆီကနေ တို့ထား တာ''

လမင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒေါသက ရင်ထဲမှာ ပိုကြီးလာသလိုပဲ ခံစားရတယ်။ ရှေ့မှာ ကျောင်းသာတစ်ယောက်ကို ထပ်တွေ့တယ်။ ဆေးလိပ်တော့ သောက်မနေဘူး။ ဒါပေမဲ့ မီးခြစ်ကို ကိုင်လို့…တွေ့ကြသေးတာပေါ့။

''မီးခြစ်…ခဏလောက် ငှားပါလား''

''ဗျာ…''

ဒီကျောင်းသားလည်း ခုနက ကျောင်းသားလို ...ဆွဲညသွား

ပုံရတယ်။

"ရှင့်လက်ထဲက မီးခြစ်ကို ပြောတာ..."

"ဩော်..."

သူ့လက်ထဲက မီးခြစ်ကို သူပြန်ငုံ့ကြည့်နေတဲ့ ကျောင်းသားကို စိတ်မရှည်တော့တာနဲ့ လမင်း မီးခြစ်ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ကျောင်းသား က တအံ့တသြ မော့ကြည့်တယ်။ လမင်းက ကျောင်းသားကို ပြုံးပြ ရင်း...လက်ထဲကစာကို ထောင်ပြီး မီးခြစ်ကို ခြစ်တယ်။ မီးပဲ ပွင့်တယ်၊ မီးမတောက်ဘူး။ ဒေါသနဲ့ ထပ်ခြစ်တယ်၊ မီးတောက်က မရဘူး။ သုံးခါ...လေးခါ...ငါးခါ...ခြောက်ခါ...။

"ဟို...ကျွန်တော့်မီးခြစ်က Gas ကုန်နေတာခင်ဗျ။ အဲဒါ ကြောင့် ကျွန်တော်တောင် ဆေးလိပ်မသောက်..."

"အာ Gas မရှိဘူး ဟုတ်လား။ ဒီလောက်စုတ်နေတဲ့ မီးခြစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကိုင်နေသေးလဲ။ လွှင့်ပစ်လိုက်ပါလား။ ဟုတ်တယ်"

စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ကြောင်နေတဲ့ ကျောင်းသားနံဘေးက ကော်ရစ်တာမှာ မီးခြစ်ကို ဂွပ်ခနဲမြည်အောင် ဆောင့်တင်ပြီး လမင်း ထွက်ခဲ့တယ်။ လူပုံစံကြည့်တော့ Style ဘောင်းဘီနဲ့ ဘာနဲ့၊ မီးခြစ်ကို ကျတော့ Gas မရှိဘူးတဲ့။ လူတွေဟာ အလကားပဲ။

လမင်း ဒေါသနဲ့ လျှောက်လာရင်း စိတ်ထဲမှာ တော်တော့ကို ခံပြင်းလာတယ်။ ဒီစာကို မီးရှို့ရဖို့ ဒီလောက်ခက်ခဲသလား။ ရတယ် ဒါဆိုလည်း ရတယ်။ ဟောဒီစာ အပိုင်းပိုင်းပြဲသလို နင့်ဘဝလည်း အပိုင်းပိုင်းပြဲစေတော့ မိုးဆွေ...ကဲ...ကဲ...ကဲ...။

လမင်း စာတွေကို လမ်းလျှောက်ရင်း ဖြဲချပစ်လိုက်တယ်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရင်ထဲမှာ...တစ်ခုခုဟာသွားသလို ပါပဲ။

"ဟော့…တပည့်၊ စာရွက်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ ကော်ရစ်တာမှာ ဒီလိုပွစာကြဲအောင် ဖြုပစ်ရတာလဲ"

လမင်းလှမ်းကြည့်တော့ အသက် (၅၀)ခန့် မျက်နှာခပ်ထန်ထန်နဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်၊

"ဟိုလေ…တီချယ်…သမီးက…"

"အေး… Keep your campus clean…ဆိုတာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လား။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဒီလို စည်းကမ်းမဲ့တာ တီချယ်မကြိုက်ဘူး၊ ဟိုမှာ အမှိုက်ပုံး ရှိသားနဲ့…။ ကဲ…မင်းဖြုထားတာတွေ အကုန်ကောက်ပြီး အမှိုက်ပုံးထဲထည့်…၊ ကြားလား"

"ဟုတ်…ဟုတ်ကဲ့…တီချယ်…"

တီချယ်က နံဘေးနားက ဆင်ခြေရွက်တံခါးကလေးကို တွန်းဖွင့်ကာ ဝင်သွားပါတယ်။ လမင်း ဒေါသထွက်နေရာက ချက်ချင်း ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည်ဝဲရင်း…လောကကြီးမှာ သူ့ကို နားလည်တဲ့လူ မရှိတော့ဘူးတဲ့လား။ ဒီလောက်မုန်းဖို့ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပေးဖို့ ရေးထားတဲ့စာကို သူဖျက်စီးခွင့် မရတော့ဘူးတဲ့လား။

ကျွန်တော် အားလုံးမြင်ပါတယ်။

လမင်းက သူဖြုထားတဲ့ စာရွက်တွေနားလေးမှာ ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ပြီး ခေါင်းငုံ့ချထားတယ်။ ကျွန်တော် လမင်းကို အခုမှ မိလာတာပါ။ ကော်ရစ်တာအကွေ့မှာ ဆရာမ စကားပြောသံကြားလို့ ရပ်နေတော့မှ လမင်းကို ပြောမှန်း သိရတာ။

လမင်းဟာ ခဏတော့ ငြိမ်နေသေးတယ်ခင်ဗျ။

နောက်တော့မှ ရှေ့ကဖြုထားတဲ့ စာရွက်ကလေးတွေကို ငုတ်တုတ်ရွှေ့ရင်း ရွှေ့ရင်း ကောက်တယ်။ ကျွန်တော်အနားကို ရောက်လာတာ လမင်း မမြင်ပါဘူး။ သူ့ဆံပင်ရှည်တွေက သူ့မျက်နှာကို

ဖုံးနေတာကို ကျွန်တော် အသာလျှောက်လာရင်း လမင်းဖြဲထားတဲ့ စက္ကူစတွေ စတွေ့တဲ့နေရာမှာ ငုတ်တုတ် ထိုင်ချပြီး စက္ကူစတွေကို လှမ်းကောက်လိုက်တယ်။

စက္ကူစက ခေါက်ရက်ကလေး အဖြဲခံထားရတာပါ။ ကျွန်တော် လက်ညှိုး လက်မနဲ့ အသာပွတ်ပြီး ကြည့်တော့...''ချစ်တယ်'' ဆိုတဲ့ စကားလုံးကလေး...။ ''ချစ်''ဆိုတဲ့ စာလုံးရဲ့ ခကွေးထိပ်စကလေး ကတော့ ပြတ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါ...ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးဆိုတာ သေချာပါတယ်။

ကျွန်တော် အရမ်းပျော်သွားတယ်။ ပြီးတော့...အရမ်းလည်း ဝမ်းနည်းသွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး...၊ ကျွန်တော် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာတယ်။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို တစ်စုံတစ်ခု ထိခိုက်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ စာရွက်အပိုင်းအစတွေ တိတ်တဆိတ် ကောက်ကြရင်း နောက်ဆုံး သွားဆုံကြတယ်။ လမင်းက လန့်ပြီး မော့ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်တွေ ဝဲလို့...။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငုတ်တုတ်ပဲ ငေးနေကြတယ်။

''လမင်း...''

ကျွန်တော့်အသံက ဆို့နင့်ပြီး ထွက်လာတယ်။

လမင်းက တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို လှမ်းဆုပ်ရင်း...ရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုးဝင်တယ်။

''လမင်း''

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် ကြောက်လန့်တကြား အော်တာပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရုတ်တရက်ကြီး အရှိန်နဲ့ တိုးဝင်လာတဲ့ လမင်းခန္ဓာကိုယ်ကို ငုတ်တုတ်ထိုင်ထားတဲ့ကျွန်တော်က ဘယ်ထိန်းနိုင်

ပါ့မလဲ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကော်ရစ်တာမှာ လဲတာပေါ့။ ပိုးလိုးပက်လက်ကို လန်…လို့။

●

ချစ်သူရည်းစားဘဝဆိုတာတော့ ပျော်စရာတွေချည်းပဲပေါ့ဗျား။

ပျော်စရာဆိုလို့လည်း ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်လှပါဘူး။ ဝတ္ထုတွေ…ရုပ်ရှင်တွေနဲ့ ရှေးက ချစ်သူသမီးရည်းစားတွေ လုပ်ခဲ့သလို လိုက်လုပ်ကြတာပါပဲ။ ကန်ရေရိပ်မှာ ထိုင်တာတို့၊ လက်ကလေးကိုင်ပြီး အဓိပတိလမ်းမှာ လျှောက်တာတို့…၊ အုပ်စုလိုက်ကြီး လျှောက်သွား သောင်းကျန်းကြတာတို့…စိတ်ကောက်တာတို့၊ မွေးနေ့တွေ ဘာတွေမှာ လက်ဆောင်တွေ ပေးတာတို့ တစ်ခါတစ်လေ အာပွားကလေး ဘာလေး ပေးတာတို့ပေါ့ဗျာ…။

သူ့ကို ငါက ပိုင်တယ်၊ သူက ငါ့ကို ပိုင်တယ်။ သူနဲ့ငါနဲ့က ချစ်သူ…အစရှိတဲ့ စိတ်ခံစားချက်ကသာ ထူးခြားတာပါ။ နေ့တော်တော် များများက သာမန်သူငယ်ချင်းဘဝ နေ့တွေလိုပါပဲ။

ဒီလိုနဲ့ စာမေးပွဲရက်နီးလာတော့ အုပ်စုတွေလည်း ကွဲကုန် တယ်။

စာမေးပွဲဆိုတာ ကျောင်းသားတွေကို အလုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်စမြဲပဲ မဟုတ်လား။

ကိုဝင်းနိုင်နဲ့ မာမာကလည်း သူတို့မေဂျာနဲ့ သူတို့ အလုပ်ရှုပ်ကြ၊ Honours ပထမနှစ်က လောက်စပီကျယ်တို့လည်း သူတို့ဘာသာ အရှုပ်မီးပိုင်း ဖြစ်နေကြနဲ့။ မေဂျာတူတဲ့ ကျွန်တော်တို့မူလအုပ်စုပဲ ကျန်ခဲ့တာ။

သြော်…မျိုးဆွေသန်းအဖြစ်ကို ပြောရဦးမယ်။

ဒီကောင် အထူးသဖြင့် မရမ်းပြား…မစားလိုက်ရဘူးခင်ဗျ။

သူက ငါးစိမ်းမြင် ငါးကင်ပစ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုနှစ်ကောင်က ငါးစိမ်းဆိုလည်းအတူတူဖြစ်၊ ငါးကင်ဆိုလည်း မြိုင်တူဆိုတော့ ဒီကောင် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း အတန်းချည်း ဖိတက်နေရတာ။ စာမေးပွဲဆိုတာကလည်း နီးလာလေလေ ကြောက်စရာကောင်းလေလေပါပဲဗျာ။ ချစ်သူချင်းတောင် အေးအေးဆေးဆေး မတွေ့ရဘူး။ တစ်ခါတစ်လေ…လက်တွေ့ခန်းမှာ နှုတ်ဆက်လို့ ဆက်ရ…၊ ကျောင်းဆင်းမှ ခဏဆုံလို့ ဆုံရ။ ခဏထိုင်ပါဦးဆိုလည်း လမင်းက စာတွေမရသေးလို့ဆိုပြီး ပြန်လစ်တာပဲ ခင်ဗျ။

ကျွန်တော်ကရော ဘာထူးလို့လဲ…။ အခုမှ နပန်း စလုံးကာစပဲ ရှိသေးတာ။

ဒီနှစ် နောက်ဆုံးနှစ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့လမင်း ကျောင်းပြီးရင် လက်ထပ်မယ် ဘာညာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်က ရည်းစားသက်ကို ရှည်စေချင်တယ်ဗျာ…။ တစ်ဘဝလုံးလက်တွဲရမယ့် အဖော်ကို ချစ်သူဘဝမှာ သံယောဇဉ်အကြီးအကျယ်ထားချင် ဖြစ်ချင်သေးတယ်။ ဒါကို လမင်းကလည်း သဘောတူပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ စာမေးပွဲတွေ စဖြေကြတယ်။

Major ဘာသာတွေ မဆိုးပါဘူး။ အောင်မှတ်ရအောင် ဖြေနိုင်ကြပါတယ်။ ဝင်းအောင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ သူရမှတ်ကို သူတွက်တာ အဖြေက တစ်သန်းလောက် ထွက်နေတယ်။ နောက်ဆုံး ဘာသာဖြေမယ့်ရက်ကို ရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး စုံနေတာကို တွေ့ရတယ်။ လောက်စပီကျယ်တို့ရော၊ ကိုဝင်းနိုင်တို့ရောပဲ၊ ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့…စာမေးပွဲပြီးရင် စုပြီး တစ်နေရာ သွားကြမယ်ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ လမင်းကြည့်ရတာ မျက်နှာ သိပ်မရွှင်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ကမေးတော့…

"ပြောစရာရှိတယ်၊ အရေးလည်းကြီးတယ်၊ သူ စောစောပြီးရင် ဂျပ်စင်အောက်ကို လာခဲ့နော်…လမင်းလည်း ပြီးတာနဲ့ ထွက်ခဲ့မယ်"

"ဟာ…ပြောစရာရှိရင် ခုပြောကွာ…စာမေးပွဲဖြေတဲ့လူကို စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့"

"ပြီးမှပြောတာ ပိုကောင်းပါတယ်၊ သူ စိတ်အေးအေးထားဖြေ ပြီးတာနဲ့ လာခဲ့နော်…သွားမယ်"

လမင်းက သူဖြေရမယ့် အခန်းဘက် ထွက်သွားတယ်။ အချိန် နီးနေလို့ ကျွန်တော်လည်း ထွက်ခဲ့ရတာပေါ့။ နောက်ဆုံးဘာသာက Minor ဆိုတော့ ဖြေရတာ လွယ်ပါတယ်။ လက်တွေ့ရက်လည်း မှန်ထားတော့ ခြောက်ဆယ်ဖိုးလောက်ဖြေရင်ပဲ အောင်ဖို့က သေချာနေပြီ၊ စာမေးပွဲဖြေရင်း လမင်းပြောမှာ ဘာလဲလို့တော့ တစ်ခါ နှစ်ခါ တွေးမိ သေးတယ်။ ပြီးတော့လည်း…စာဖေနဲ့ မေ့သွားတာပါပဲ။

အဖြေလွှာအပ်လို့ ရပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် အခန်းထဲက ထွက် တာပဲ။ စာမေးပွဲဖြေပြီးတဲ့အချိန်ဟာ တော်တော့်ကို အရသာရှိတယ်ဗျာ။ ကယ်သစ်သီးဝလံနဲ့ ဘယ်အစားအစာမှာမှ အဲဒီလိုအရသာမျိုး မရှိဘူး။

ကျွန်တော် ဂျပ်စင်အောက်ရောက်တော့ စာမေးပွဲအချိန်စေ့ဖို့

မိနစ်လေးဆယ်လောက် လိုပါသေးတယ်။ လမင်းကိုလည်း မတွေ့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် လမင်းပြောမှာ ဘာလဲလို့ တွေးကြည့်ပါသေးတယ်။ နောက်တော့လည်း တွေးမရတာနဲ့ ဆက်မတွေးမတော့ပါဘူး။ စာမေးပွဲပြီးရင် ဘယ်သွားမလဲလို့ တစ်ခါတွေးကြည့်တယ်။ ဒါကလည်း မရေရာပါဘူး။ လူစုံရင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ ရောက်ချင်ရာ ရောက်သွားမှာပါပဲ။ နောက်ပြီး ဘယ်ပဲရောက်ရောက်ပါ…၊ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး။

ဒါနဲ့ပဲ ဆေးပေါ့လိပ်ကလေး ထုတ်ဖွာနေလိုက်တယ်။

ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ အပြင်ထွက်လာတဲ့ ကျောင်းသားတွေ နည်းနည်းများလာပြီ။ လမင်းကတော့ မလာသေးဘူးခင်ဗျ။ ဖြေမှမြေနိုင်ရဲ့လားလို့တောင် ကျွန်တော်တွေးမိသေးတာ…။ ဒါပေမဲ့ လမင်းက စာတော်ပါတယ်။ အောင်ရုံတော်တယ် ပြောတာနော်…။ အရမ်းတော်ရင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ ဘယ်လာတွေ့ပါ့မလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ခုထိ ထွက်မလာသေးတာလဲတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။

"သားရေ…သား…ရုက္ခဗေဒကျောင်းသားတွေ ဘယ်အဆောင်မှာ ဖြေတာလဲကွဲ့"

မော့ကြည့်တော့ အသက်ငါးဆယ်အရွယ် မိန်းမကြီးခင်ဗျ။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖီးလိမ်းပြီး ဆံပင်ကိုလည်း ထုံးထားတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ တွေ့နေကျ အဖွားကြီးတွေလိုပဲပေါ့ဗျာ။ လည်မှာ ဆွဲထားတဲ့ ဘတ်ကြိုးကြီးကို ရင်ဘတ်ရှေ့ ချထားတယ်။ ကြိုးကြီးက ကြီးသလား မမေးနဲ့…တစ်ပိဿာလောက်များ ရှိမလား မသိဘူး။ ဥပဓိရုပ်ကတော့ တော်တော် ခန့်ခန့်ချောချောကြီးပါ။

"ရုက္ခဗေဒ…ဆိုရင် ပထဝီဆောင်မှာ အန်တီ…"

"ပထဝီဆောင်၊ အေးကွယ်…အန်တီတို့တုန်းကတော့ ပထဝီ

ဆောင်က ဟိုးဘက်မှာပဲ…၊ အဲဒီမှာလား''

''အာ…မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ…၊ ဒီဂျပ်စင်လမ်းကလေးကသွားပြီး ညာချိုးရင်…ပြီးတော့…မထူးပါဘူးအန်တီ၊ ပြောရင် ရှုပ်ကုန်မယ်၊ လာ…ကျွန်တော်လိုက်ပြမယ်''

ကျွန်တော်လည်း အားနေတာနဲ့ ထပြီး…သူ့ကို ပထဝီဆောင်ကို လှမ်းမြင်တဲ့အထိ ပြလိုက်ပါတယ်။ အန်တီကြီးက မင်းရော ဖြေနိုင်ရဲ့လား တွေ ဘာတွေ မေးသေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဂုဏ်ထူးမှတ်တော့ ရမယ် ထင်တာပဲတွေ ဘာတွေ ရှီးရတာပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ…၊ လူကြီးဆိုတာက လူငယ်တွေ တွေ့ရင် စကြိုးစားမှ ကြိုက်တာမဟုတ် လား။

''ဟောဒီအဆောင် အပေါ်ထပ် လေးခန်းစလုံးက ရုက္ခဗေဒ အခန်းတွေချည်းပဲ အန်တီ၊ အန်တီ ကံကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ရုက္ခဗေဒကမို့ သိနေတာ…''

''ဩော်…အေးအေး…ကျေးဇူးပါပဲ သားရယ်''

အမှန်ဆို ကျွန်တော် အန်တီကြီးကို အခန်းရှေ့အထိ လိုက်ပို့ ချင်တာပါ။ လမင်းနဲ့ချိန်းထားတာရှိလို့သာ ပြန်ခဲ့ရတာ။ ကျွန်တော် ရောက်ပြီး ခဏကြာတော့ လမင်းရောက်လာတယ်။ လမင်းက တွေ့တာနဲ့ ဖြေနိုင်လား ဘာလားတောင် အရင်မမေးတော့ဘူး ကျွန်တော့်လက်မောင်း ကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်ပြီး ဂျပ်စင်လှေကားမှာ ထိုင်တယ်။

''မိုးဆွေ…အိမ်က လမင်းကို ယောက်ျားပေးစားနေပြီ''

''ဟင်…ဟုတ်လား''

''ဟုတ်တယ်မိုးဆွေ၊ ကျောင်းစာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ စေ့စပ်မှာတဲ့''

''ဟာ…မြန်လှချည်လား၊ အရိပ်မပေး အကောင်မထင်နဲ့ မြုန်းစားကြီးပါလား''

"ဟုတ်တယ်...မေမေက ကြိုပြီးကြံစည်ထားတာ...မနေ့က အဲဒီလူကြီးလာရင်း ပြောနေတာ လမင်းသိသွားတယ်ဆိုတော့မှ မေမေက တရားဝင် အသိပေးတာ..."

"ဘယ်ကလူတဲ့လဲ...ဘယ်သူလဲ"

"ပီတာတဲ့...၊ မိုးကုတ်ကဆိုလား ကျောက်မဲကဆိုလား သူဌေး တဲ့၊ လူပုံက ပုပုကွကွ ဂင်တိုတိုနဲ့ မျက်နှာက လူလည်ပုံပါ၊ ပြီးတော့ အသက်က မေမေ့ထက် နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ငယ်တာ..."

"ဟာ...မယူဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ပေါ့ လမင်းရဲ့"

လမင်းက ကျွန်တော့်ကို တအံ့တသြမော့ကြည့်တယ်။

"ဒီလောက်လွယ်မှတော့ နင့်ကို ပြောပါတော့မလား။ မေမေက သူစီစဉ်တာကို လွန်ဆန်လို့ လွယ်လွယ်ရတဲ့ မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ စီစဉ်ထားရင် ဖြစ်အောင်လုပ်တာ"

"ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

"နင် ငါ့ကို ဒီနေ့ပဲခိုးတော့ မိုးဆွေ"

လမင်းစကားကြောင့် ကျွန်တော် တော်တော်အံ့သြသွားတယ်။ ဒါ...ကျွန်တော် လုံးဝထင်မှတ်မထားတဲ့ကိစ္စ၊ ကျွန်တော်တို့က ပြည့်စုံ ချမ်းသာနေတဲ့ မိသားစုလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါ...ထားတော့၊ လောလော ဆယ်ကို ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံတစ်ထောင်ပြည့်အောင် မပါဘူး။

"မိုးဆွေရယ်...ငါ နင့်ကို မခွဲနိုင်ဘူးဟယ်...၊ ငါ...နင့်ကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်"

အဲဒီစကားနဲ့အတူ လမင်းက ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ ပုံကျလာ တယ်။ ကိုယ့်ဆရာပဲ စဉ်းစားကြည့်ဗျာ...ဘယ်ပုတုဇဉ်မှ မခံနိုင်တဲ့ စကားနဲ့ အပြုအမူမျိုးပါ။ ကျွန်တော် လမင်းကို ပြန်ဖက်ထားတယ်၊ ကျွန်တော့်နှလုံးသား ကျင်ပြီး ခံစားမှုက အိနေတာပဲ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဟုတ်တယ်…လမင်းကို ကျွန်တော်ခိုးရမယ်။ ကျွန်တော် အခု ဖက်ထားသလို ကျွန်တော့်ချစ်သူကို တစ်ခြားတစ်ယောက်က တစ်သက်လုံး ဖက်သွားမှာ ခင်ဗျားခံနိုင်လား။ ဒါနဲ့တင် ကျွန်တော် ခိုးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

"စိတ်ချ လမင်း…နင့်ကို ငါ ခိုးမယ်"

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပီတိနဲ့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တင်းတင်းကြီးကို ဖက်ထားကြမိတယ်။

"သမီး ကြည့်စမ်း…ကြည့်စမ်း။ အမိုက်မ…လာစမ်း ဒီကိုလာစမ်း"

"ဟင်…မေမေ…မေမေ…"

"ဘာမေမေလဲ၊ လာစမ်း…လာ…"

လန့်ဖြန့်ပြီး ထတိုင်တဲ့ လမင်းကို အတင်းဆွဲသွားတယ်။ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်တော့ ခုနက ကျွန်တော် အတန်းလိုက်ပြပေးတဲ့ အန်တီကြီး။

"ဪ…မင်းကိုး…"

"ဟုတ်…ဟုတ်ကဲ့အန်တီ…အန်တီက…"

"အေး…ငါ လမင်းရဲ့ အမေပဲ၊ ဒီမယ်သူငယ်…မင်းဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ကစပြီး မင်း လမင်းနဲ့ မပတ်သက်အောင် နေပါ၊ ငါတို့ လမင်းကို အားလုံးစီစဉ်ပြီးသား…"

"မေမေရယ်…သမီးကို မတရားမလုပ်ပါနဲ့…၊ မိုးဆွေ…ငါ့ကို ကယ်ပါဦး"

"တိတ်စမ်း မိလမင်း။ ဟေ့သူငယ် ပြောတာကြားတယ်နော်၊ တစ်စုံတစ်ခု ကြိုးစားလို့ ပြဿနာတက်လာရင် ငါ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ထောက်မှာမဟုတ်ဘူး…ဒါပဲ"

လမင်းဟာ သူ့အမေနောက်ကို ရှန်းရင်းကန်ရင်း ပါသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာတက်နေကတည်းက ရောက်နေတဲ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဒီမြင်ကွင်းကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ငေးနေကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ အခြေအနေပြောင်းတာက မြန်လွန်းတော့ ဘာကိုခံစားရမှန်း မသိဘူးဖြစ်နေတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းမေးတော့မှ ဖြေရင်း ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းလာတယ်။

မျိုးဆွေသန်းက မှတ်ချက်ချပါတယ်။

“မိုးဆွေကွာ…မင်းအဖြစ်က ယောက်ဖကို မြောက်တာထက်တောင် ပိုဆိုးသေးတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ…ငါတော့ လမင်းကို ရအောင်ယူမယ်”

“ယူလို့ရမလားကွ…ဟိုက မပေးစားပါဘူးဆိုတဲ့ဟာ”

“မပေးတော့ရင်…ရအောင် ခိုးမယ်ကွာ…”

●

ကျွန်တော်တို့ လမင်းရဲ့အိမ်ရှေ့မှာ ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြတ်လျှောက်ရင်း ချောင်းတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ လမင်းကို အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရပါဘူး။ အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ဘူးဆိုတာတော့ စကားပိုရာ ကျတာပေါ့လေ…။ ကျွန်တော် လမင်းတို့ လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထိုင်တုန်း သူတို့ကားပေါ်မှာ ပါသွားတဲ့ လမင်းကိုတော့ လှစ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။

လမင်းကလည်း မြင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေ ပါတော့ မခေါ်ဘူးပေါ့ဗျာ…။ ကျွန်တော်တို့ရှိနေတာကို လှမ်းကြည့်လို့တော့ သိသွားတယ်။ လောက်စပီကျယ်တို့အုပ်စုရယ် သွန်းနှင်းအိမ်နဲ့ သင်းသင်းသာတို့ရယ်နဲ့လည်း ကြိုးစားပြီးပါပြီ။ လမင်းအမေကြီးက အိမ်ထဲခေါ့ ခေါ်သွင်းပြီး လမင်းနဲ့ တွေ့ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့…

"အန်တီလည်း ငယ်ရာကကြီး…ကြီးရာကမှ အိုစပြုလာတာပါကွယ်၊ အန်တီက သမီးလေးကို အားလုံးစီစဉ်ပြီးနေပါပြီ၊ မင်းတို့ကိုလည်း အားနာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခါတော့ အန်တို့အိမ်ကိုလုံးဝမလာပါနဲ့တော့။ လာလည်း အန်တီက တံခါးဖွင့်ပေးတော့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားပါ"လို့ ပြောလွှတ်လိုက်တယ်ဗျာ။

လမင်းလည်း ငိုတာပဲတဲ့။ သူငယ်ချင်းတွေ အပြောခံရတာကိုလည်း အားနာလိုက်တာဗျာ…။ ဒါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လမင်းအမေ ဒေါ်တင်တင်မင်းဟာ လမင်းအတွက် ပြတ်သားတယ်၊ ဘာလူမှုရေးမှ မရှိဘူး၊ သူ့အစီအစဉ်ကို အပျက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် လှုပ်ရှားတာပါ။ ခုထိတော့ ကိုယ့်ဆရာရေ…ဘာတစ်ခုမှကို မရသေးဘူး။

"ငါသာ လမင်းနဲ့ ညားလိုက်တော့ကွာ…သူ့အမေကြီးကို စကားမပြောဘဲ ခြောက်လလောက် ပစ်ထားလိုက်ဦးမယ်…၊ မြေးဦးတွေဘာတွေ ရမှ…၊ သူ သဲသဲလှုပ်ဖြစ်လောက်မှ အထက်စီးကနေ စကားပြောမှာကွ"

"လောလောဆယ်တော့ လျှောက်ပြန်သံပေး၊ ခြေအေးဝမ်းရောင်…ဘယ်နေ့ ပတ်တရောင် လှည့်ကင်းက ဖမ်းမလဲတော့ မသိဘူး"

"ဟာ…မိုးဆွေ၊ ဟိုမှာ…လမင်းကွ၊ လမင်း"

ဝင်းအောင်ပြောလို့ လှမ်းကြည့်တော့ လမင်းကို အိမ်ရဲ့ ဘယ်

ဘက်ပြူတင်းပေါက်မှာ တွေ့တယ်။ လက်လှမ်းပြတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့လည်း အုတ်နံရံနား ပြေးကပ်ရတာပေါ့။ လမင်းတို့အိမ်က ထောင့်အိမ်ဗျ၊ ဘယ်ဘက်မှာ လူရှင်းတဲ့ လမ်းသွယ်ကလေး ရှိတယ်။

"ထူးခြားပြီပေါ့…ထူးခြားပြီ"

"လမင်းက တစ်ခါတည်းများ ခိုးရာလိုက်မလား မသိဘူး"

"မင်းကြီးဒေါ်…ဒီလောက်အမြင့်ကြီးကို သူ ဘယ်လိုလုပ်ဆင်းမလဲ၊ ပြီးတော့…နေ့ခင်းကြီး"

ကျွန်တော်တို့ ငြင်းခုန်နေတုန်းမှာပဲ…ခြံထဲကအသံကို ကြားရတယ်။

"ဒေါ်တင်တင်မင်း…ဒေါ်တင်တင်မင်းရေ…"

ကျွန်တော်တို့လည်း လန့်ဖြန့်ပြီး ခေါင်းတွေ ငုံ့ရတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့လို့များ…

"ကျွန်တော်ပါ ကိုလေးဝင်းကြူပါ၊ ရပ်ကွက် သာရေးနာရေးအတွက် အလှူခံတာပါ"

"ဪ…ကြွပါရှင်…ကြွပါ…"

"ကျွန်တော်တို့မှာလဲ ဒေါ်တင်တင်မင်းပဲ တစ်ပတ် တစ်ပတ်စိတ်ကူးနေကြရတာ…"

"ရှင်…"

"ဪ…စကားပြော လောလို့ပါ၊ ဒေါ်တင်တင်မင်းက အလှူဒါန ရက်ရောတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကို ရည်ရွယ်တာပါ ခင်ဗျာ…"

"ရပါတယ်ရှင်…စေတနာဆိုတာ တူသောအကျိုးကို ပေးစမြဲမဟုတ်လား၊ ကျွန်မ နှစ်ထောင် ကုသိုလ်ဝင်ပါတယ်"

အဲဒီအသံတွေ နားထောင်နေချိန်မှာ လမင်းက ပြူတင်းပေါက်က ပြန်ပေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့ လက်ထဲကစာကို ပြပြီး လေးငါးခေါက်

ကျစ်နေအောင်ခေါက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီ လှမ်းပစ်ပေးပါတယ်။ ကံများ မကောင်းချင်တော့ဗျာ…လမင်းပစ်ပေးတဲ့စာက ခြစည်းရိုးမှာ ပေါက်နေတဲ့ အုန်းပင်က ကိုင်းနေတဲ့ အုန်းလက်အဖျားနဲ့ထိပြီး အိမ်ရှေ့ဘက်ကို လွင့်သွားတယ်။

လမင်းလည်း လန့်ပြီး ပြူတင်းပေါက်ကနေ ကိုယ်ကို တစ်ဝက် ထွက်ကိုင်းကြည့်ကာ…ပြီးတော့ "ဟိုလူကြီးတွေ ဖလားထဲမှာ ဟိုလူကြီး တွေ ဖလားထဲမှာ"လို့ အလန့်တကြားအော်တာပဲ။ ပြီးတော့ ပြူတင်း ပေါက်ပိတ်ပြီး ဝင်သွားရော…။ ကျွန်တော်တို့လည်း ပထမတော့ ကြောင် နေပြီး နောက်မှ သတိရလို့…လမ်းသွယ်ထိပ်ကလေးက ဖြတ်ပြီး ထွက် သွားတဲ့ လူကြီးတွေနောက် အပြေးလိုက်ရတာပေါ့။

"ဦးလေး…အန်ကယ်…ဘကြီး…ခဏ…ခဏနေပါဦး"

ကျွန်တော်တို့ အော်ဟစ်ပြီးလိုက်တော့ ဦးလေးကြီးတွေလည်း လန့်ဖြန့်ပြီး လှည့်ကြည့်ကြတယ်။ အနားရောက်တော့ မောနေတာရယ် စိတ်စောနေတာရယ်ကြောင့် ဘာမှပြောလို့ မထွက်ဘူး။

"ဟေ့ကောင်တွေ ဘာလဲ၊ မင်းတို့ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်တာလဲ"

"ဖလား…ဖလား…ငွေဖလား"

"ဘာကွ…မင်းတို့ နွေခင်းကြီး အတင့်ရဲလှချည်လား"

ငွေဖလားကိုင်ထားတဲ့ ဦးလေးကြီးက ဖလားကို တင်းနေအောင် ပိုက်ထားရင်း အော်တယ်။ ကျန်တဲ့လူတွေကလည်း ထိတ်လန့်ပြီးအော် တော့မှာ…။ အရေးထဲ ဝင်းအောင်က စကားကို ထပ်မဆက်ဘူး။ ကျွန်တော် အမောတကော ပြောရတယ်။

"မဟုတ်ဘူး အန်ကယ်…၊ ကျွန်…ကျွန်တော်တို့က… ဖလား ထဲကို အလှူငွေ…အဲဒါ ထည့်ချင်လို့ပါ"

"အလှူငွေထည့်တာ ဒီလောက်အပြေးအလွှား လိုက်ရသလား ကွ၊ အမိပွါယ်မရှိဘူး...မင်းတို့ ဘယ်ကကောင်တွေလဲ"

"ဒီရပ်ကွက်ထဲကပါ အန်ကယ်၊ အန်ကယ်က ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကိုမှ မဝင်တာ...၊ အိမ်က ထည့်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ"

အဖိုးကြီးတွေ နည်းနည်းတွေဝေသွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရမ်းညာတာပါ။ သူတို့မဝင်ခဲ့တဲ့အိမ် ရှိချင်ရှိမှာပဲဆိုပြီးပေါ့။

"ရပါတယ်...အန်ကယ်တို့ အလှူမခံလည်း၊ လာ...ဟော့ကောင် တွေ သွားမယ်..."

ကျွန်တော်က အိတ်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောပြီး လှည့်ထွက်တာ...။ စွန့်တော့ စွန့်စားရတာပေါ့လေ...။

"ဟော့ကောင်လေးတွေ...အလှူဒါနအတွက် ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ငွေကို မသုံးကောင်း မစွဲကောင်းဘူးကွ၊ သိရဲ့လား"

"အန်ကယ်တို့က လက်မခံဘဲ"

"မင်းကို လက်မခံဘူးလို့ ဘယ်သူက ပြောလဲ၊ ငါတို့လည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လန့်တာပေါ့ကွ၊ သာရေးနာရေးဟာ လှူကောင်း ပါတယ်ကွ၊ သိရဲ့လား..."

အန်ကယ်ကြီးက ပြုံးပြီး ငွေဖလား ထိုးခံတယ်။ ပိုက်ဆံတွေ ထိုးထောင်နေတဲ့ကြားမှာ လမင်းပေးလိုက်တဲ့ စာရွက်သေးသေးကျစ်ကျစ် ကလေးကို ကျွန်တော် တွေ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ထောင်တန်ကို အန်ကယ်ကြီးမြင်အောင် အသာထည့်လိုက်တယ်။

"တစ်ထောင်နော် အန်ကယ်ကြီး...၊ ကျွန်တော့်တာသာ ပြန်ယူ ပါ့မယ်"

"မင်းက ဘယ်လောက်လှူမှာလဲ၊ ငါ...အမ်းပေးမှာပေါ့"

"ကျွန်တော့်အမေက တစ်ရာ့ရှစ်ကျပ် လှူချင်တာ...၊ ကြိုပ်ကြီး

တစ်ရာ့ရှစ်လုံးဆိုလား ဘာလား မသိပါဘူး အန်ကယ်ကြီးရာ…၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်ရတဲ့ငွေကိုတော့ ကျွန်တော့်လက်နဲ့ ယူမှ ရမှာတဲ့''

ကျွန်တော် သူစဉ်းစားနေတုန်း ဖလားထဲလက်နှိုက်ပြီး လမင်းရဲ့ စာကို အရင်ရအောင် ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့…နှစ်ရာတန်တစ်ရွက် ယူတယ်။ ပြီးတော့ သဘာဝကျအောင် ပိုက်ဆံတွေကို လျှောက်လှန် ရတာပေါ့ဗျာ…။

''ငါ့တူ ရှာမနေနဲ့ကွ၊ ဒီထဲမှာ ကျပ်တန် တစ်ရွက်မှ မပါဘူး''

''ဟာ…ဒုက္ခပါပဲ ဦးလေးရာ…''

''စိတ်ချပါကွာ…ငါ့တူကြီးအိမ်က လှူချင်တဲ့ ရည်ရွယ်မှု မပျက်စေ ရပါဘူး။ ဦးလေးအိတ်ထဲမှာ ရှိတယ်…နှိုက်ယူလိုက်၊ မင်းလက်နဲ့ မင်းယူ…''

ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်စကားနဲ့ ကိုယ်ဆိုတော့ ဘာတတ်နိုင် မှာလဲ…ယူရတာပေါ့။ မျိုးဆွေသန်းနဲ့ ဝင်းအောင်ဆို ပါးစပ် အဟောင်း သားနဲ့ ငေးလို့။

ဒါပဲလေ…

အချစ်ဆိုတာက အရာရာကို သင်ပေးတာပဲ မဟုတ်လား။

●

စာကို ဖတ်ကြည့်တော့…လမင်းက သူ့ကို ခိုးဖို့ ချိန်းတဲ့စာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ချိန်းပုံက တစ်မျိုးခင်ဗျ။

သူ့အမေကြီးကြောင့် နိုးလို့လည်း မလွယ်၊ သူလည်း ထွက်လို့ မလွယ်မို့…သူက ကြာသပတေးနေ့မှာ ဆပ်ပြာအမွှေးတုံး တစ်တုံးပေါ်မှာ သူ့အိမ်ဝင်းတံခါးသော့ရယ်၊ အိမ်မကြီးသော့ရယ်ကို ပုံစံနှိပ်ပေးလိုက်မယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒါကို သော့အတုလုပ်ထားပြီး စနေနေ့ညမှာ သူ့ကို တံခါးတွေဖွင့်ပြီး လာခိုးရမှာ…။ သူ အဆင်သင့် စောင့်နေမယ်ပေါ့။ စနေနေ့ညကို ဘာကြောင့်ရွေးရသလဲဆိုတော့ သူ့အမေက စနေသမီး စနေနေ့ည (၁၀)နာရီကနေ စပြီး ပုတီး(၁၀၈)ပါတ် စိတ်လေ့ရှိတယ်တဲ့၊ အဲဒီအချိန်ဟာ အကောင်းဆုံးမို့ပါတဲ့။

အဲဒါတွေက အဆင်ပြေပါတယ် ထားဦး…။ သူ ဆပ်ပြာတုံးကို ပေးမယ့်ပုံစံက ဖော်ဖော်ခက်တယ်။ ကြာသပတေးနေ့ မနက်မှာ သူ့အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို အဲဒီဆပ်ပြာတုံး မကြိုက်ဘူး သွားလဲဆိုပြီး လမ်းထိပ်က Mellions Group Store ကို ခိုင်းလိုက်မှာတဲ့။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီအိမ်ဖော်ကောင်မလေး ထားခဲ့တဲ့ ဆပ်ပြာတုံးကို ဝယ်ပြီး သူနှိပ်ထားတဲ့ သော့ပုံစံကို အတုလုပ်ရမှာတဲ့။

နောက်ဆုံးမှာတဲ့ စကားကတော့…လုံးဝမလွှဲပါစေနဲ့။ လွှဲရင် ဝေးပြီနော်…တဲ့။

"ဆပ်ပြာတုံးက အဓိကပဲကွ"

"ဟုတ်တယ်၊ သော့တူက ယူနွတ်ရှိတယ်"

"မနက်ကတည်းက သွားစောင့်နေမယ်ကွာ…ငါတို့ထိုင်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကပဲ၊ သူပြောတဲ့ Mellions Group Store ဆိုတာ…"

ကျွန်တော်က တက်တက်ကြွကြွကို ပြောတယ်။

"သူ့ဘက်က အဆင်မပြေရင်ကော…"

"သူပိုင်လို့ သူစီစဉ်တာပေါ့၊ လမင်းဟာ ငါ့ကို ဘယ်လောက်

ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါသိတယ် မျိုးဆွေသန်း၊ ဒီနေ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ တို့မှာ ရွေးစရာ မရှိတော့ဘူး…''

''ကဲ…ဒါဆို ဘယ်အချိန်သွားမလဲ၊ ငါကတော့ Readyပဲ''

ဝင်းအောင်က တက်တက်ကြွကြွပြောတယ်။ ကျွန်တော် ဒီအချိန်မှာ တော်တော်လေးကို အားတက်သွားတယ်။ ငါနဲ့လမင်း လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုရင် သူ့ကို…ကိုဝင်းအောင်လို့ ခေါ်မယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ လုံးဝဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။

မနက်(၆)နာရီကတည်းက ကျွန်တော်တို့ 'မျိုးသိမ်းနှင့်သမီး' များဆိုတဲ့ ကဖီးကို ရောက်နေတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်တော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဂျုံနယ်တုန်း။ ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်နာမည်က ထူးဆန်းသလို…ဆိုင်က ဝန်ထမ်းတွေကလည်း ထူးဆန်းပါတယ်။ အကုန်လုံး မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ ခင်ဗျ။ စားပွဲထိုးတာ…လက်ဖက်ရည်ဖျော်တာ…နံပြားရိုက်တာ…အီကြာကွေးကြော်တာ…အကုန်လုံးမိန်းကလေးတွေချည်းပဲ။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ကိုမျိုးသိမ်းဆိုတဲ့ လူကြီးဟာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နဲ့ ကြီးပွားလာပေမယ့် သူ့မိန်းမက သားတစ်ယောက်မှ မမွေးတော့ မျိုးသိမ်းအင်ဆန်း ကဖီးတွေ ဘာတွေ နာမည်မပေးနိုင်လို့ လောကကြီးကို ရွဲ့ပြီး မျိုးသိမ်းနှင့်သမီးများကဖီးလို့ ပေးပုံရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်တော့ Store ဆိုင်က ဖွင့်တောင်မဖွင့်သေးဘူး။ (၉)နာရီကျော်မှ ဖွင့်တာ။ တော်တော် Mellioner ဖြစ်မယ့်လူတွေပဲ။ ဆိုင်ဖွင့်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့လည်း ဆပ်ပြာတုံးကိုင်လာမယ့် အိမ်ဖော်လို ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်ရတာပေါ့ခင်ဗျာ။ (၁၀)နာရီလောက်အထိ တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး။ Store ဆိုင်ဆိုတော့ မနက်ခင်း အရောင်းအဝယ်ကလည်း ပါးပါတယ်။

လာသမျှကလည်း ရွှေတွဲလဲ ငွေတွဲလဲတွေချည်းပဲ။

ကျွန်တော် နည်းနည်း စိုးရိမ်လာတယ်။

''ဟေ့ကောင်တွေ...ဟုတ်မှဟုတ်သေးရဲ့လားကွာ...(၁၀)နာရီ ထောင် ခွဲတော့မှာကွ''

''ဆန္ဒမပြင်းထန်ပါနဲ့ကွာ...၊ ငါတို့က (၆)နာရီကတည်းက ရောက်နေတာဆိုတော့ မင်းစိတ်ထဲမှာ ကြာလှပြီ ထင်နေတာပါ။ Store ဆိုတာ အခုမှ စည်တာကွ''

ကျွန်တော်လည်း ဒီကောင်တွေ စကားကြောင့် ငြိမ်နေလိုက်ရ တယ်။ စိတ်ကတော့ ဘယ်ငြိမ်မှာလဲ၊ ဒီတစ်ခါက လွဲလို့မှ မဖြစ်တာ ကိုး...။ ၁၀း၃၀။ ၁၁း၀၀။ ၁၁း၃၀။

''မဟုတ်တော့ဘူးကွာ...''

ကျွန်တော် သူတို့ကို ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ Store ဆိုင်ထဲ ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ အမှန်ဆို ကျွန်တော်တို့က Store ဆိုင်ထဲက စောင့်ဖို့ ကောင်းတာ...။ ဒါပေမဲ့ Store ဆိုင်ဆိုတာက အကြာကြီး နေလို့ မရလို့သာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရွေးရတာ...။

နောက်ဆုံး မထူးဘူးဆိုပြီး အလှကုန်ရောင်းတဲ့ ကောင်တာမှာ အရဲစွန့် မေးရတယ်၊ ရောင်းနေတာက ကောင်မလေးပါ။

''ညီမ...အမွှေးဆပ်ပြာတုံး''

''ဟုတ်ကဲ့ရှင့်...ဘယ်အမျိုးအစားထဲက ယူမလဲရှင့်''

''မဟုတ်ဘူးညီမ...ဒီလိုလေ...ဒီနေ့ ညီမဆီမှာ အမွှေးဆပ်ပြာ တုံးတွေ ဘာတွေ လာပြန်လဲတဲ့လူ မရှိဘူးလား''

ကောင်မလေးက တော်တော်အံ့ဩသွားပုံ ရတယ်။ ကျွန်တော် အလောတကြီးပုံစံကြောင့် ထိတ်လန့်သွားပုံလည်း ရပါတယ်။

''အ...အကိုတို့က...ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာသဘောလဲရှင့်''

''ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး...အမွှေးဆပ်ပြာတုံး ပြန်လဲတဲ့လူတွေ

ဘာတွေ လာလဲသွားပြီးလားလို့ပါ"

"ကျွန်…ကျွန်မ…မသိဘူး…မန်နေဂျာနဲ့…သွားတွေ့ပါ"

ကြောက်လန့်သွားတဲ့ ကောင်မလေးကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး။ တော်ပါသေးရဲ့ မျိုးခွေသန်းက ဝင်ကယ်လို့…။

"ဒီလို ညီမလေးရဲ့…ဒီကောင်က ဓါတ်သဘောနဲ့ လာတာပါ။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်…ဒီဆိုင်မှာ အဲဒီလို ဆပ်ပြာကို မကြိုက်ဘဲ လာလဲတဲ့ ဆပ်ပြာကို သူက ဝယ်ပြီးတိုက်မှ သူ့အညံ့က လွတ်မှာ…။ ဗေဒင်က ဟောထားလို့ ဒီကောင်က ဂေါ်မစွံလေ…။ အဲဒီဆပ်ပြာကို ယတြာနဲ့ တိုက်မှာ"

"သိပြီ…သိပြီ…"

ကောင်မလေးက အကြောက်ပြေသွားပြီး ကျွန်တော့်ကို လှည့်ပြီး ရင်း ပြောတယ်။

"ဆပ်ပြာက လာလဲသွားပြီရှင့်"

"ဟာ…တော်ပါသေးရဲ့၊ အဲဒီဆပ်ပြာ ကိုယ့်ကို ပြန်ရောင်း ပါကွာ…ဝယ်ပါ့မယ်"

"မရှိတော့ဘူးရှင့်"

"ဗျာ…"

"ဟုတ်တယ်…လာလဲတဲ့ဆပ်ပြာက ဘူးအခွံဖောက်ပြီးသားကြီး ပြန်ကပ်ထားတာလဲ သိသာနေတယ်၊ အဲဒါ သမီးလည်း စာရင်းပြန် မသွင်းရဲတာနဲ့…ခုနက လာဝယ်တဲ့လူကို ရောင်းလိုက်ပြီ"

ကျွန်တော့်မျက်စိတွေ ပြာဝေသွားသလိုပဲ။ လမင်းဘက်က သေချာပါလျက်နဲ့…ဘာကြောင့်များ…။ ကျွန်တော် ဘာမှမပြောနိုင်ဘူး။ ဝင်းအောင်က ဝင်ပြောရတယ်။

"ညီမလေး ဝယ်သွားတဲ့လူကို သိလား"

"အင်း...သိတယ်၊ ညီမကလည်း ဒီရပ်ကွက်ထဲကပဲလေ...၊ သစ္စာပန်းခင်းလမ်းက ဒေါ်နိုင်နိုင်ဝင်း ဝယ်သွားတာ"

"သစ္စာပန်းခင်းလမ်းဆိုတာ..."

"ဒီလမ်းက...လေးလမ်းမြောက်လမ်းကိုကွေ့...ပြီးရင် လမ်းသွယ်ကလေးတွေ တွေ့မယ်၊ အဲဒီမှာ သစ္စာရန့်...သစ္စာလွင်ပြင်၊ ပြီးရင် သစ္စာပန်းခင်းလမ်းပဲ"

"နာမည်ဘယ်သူ..."

"ဒေါ်နိုင်နိုင်ဝင်း"

သစ္စာပန်းခင်းလမ်းကိုရောက်တော့ ဒေါ်နိုင်နိုင်ဝင်းအိမ်ကို မေးရသေးသည်။ အိမ်ကိုတွေ့တော့ အော်ခေါ်ရ၏။ တော်တော်နှင့်ထွက်မလာ။ ထွက်လာတော့...လူက လူပမာပုံ။ တရုတ်ဘောင်းဘီနှင့် တံခါးဖွင့်စဉ် ချောင်းက အခါတစ်သန်းလောက် ဆိုးနေလိုက်သေးသည်။ ချောင်းဆိုးရင်းသီးကာ တံခါးကို မဖွင့်သေးဘဲ လက်ပြကာ ပြန်ဝင်သွားပြန်၏။ ကျွန်တော် အသည်းက ယားလှပြီ။ ပြီးမှ...ပြန်ထွက်လာ၏။ လမ်းလျှောက်တာကလည်း နှေးလိုက်တာ...။

"ဒေါ်နိုင်နိုင်ဝင်းလား"

"ဟုတ်ကဲ့...မှာစရာရှိတာသာ မှာခဲ့ပါရှင်၊ သူကတော့ ခုနကပဲ ကိုအောင်မင်းသိမ်းနဲ့ ကိုပေါလ်တို့ ခေါ်လို့ ပါသွားပါတယ်"

"ဟာ...ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော် အဲဒါပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆပ်ပြာ...ဆပ်ပြာ"

"ရှင်...ဆပ်ပြာ"

"ဟော့ကောင်...မိုးဆွေ အသာနေစမ်း၊ ဒီလိုအစ်မ...အစ်မ လမ်းထိပ်စတိုးဆိုင်က ဆပ်ပြာဝယ်လာတယ် မဟုတ်လား"

"အင်း…ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အဲဒီဆပ်ပြာကို ကျွန်တော်တို့ လိုချင်လို့ပါ"

"ဆပ်ပြာလိုချင်ရင်…ကြိုက်တဲ့ဆိုင်မှာ သွားဝယ်ပေါ့၊ ဘာတွေ လာကြောင်နေတာလဲ၊ ဝတ်ဝန်းကျင်နဲ့ နေတာနော်၊ အော်လိုက်မယ်… ဘာမှတ်သလဲ"

နောက်ဆုံးတော့ မျိုးဆွေသန်းက ယကြာတွေ ဘာတွေနှင့် ဝင်ကာပြီးတော့မှ ဒေါ်နိုင်နိုင်ဝင်းက နည်းနည်းစိတ်လျှော့ကာသွားပုံရပြီး

"အဲဒါ…ဘယ်ဆရာက ပေးတာလဲဟင်၊ ကျွန်မလည်း ယောကျ်ားက သိပ်ဂရုမစိုက်လို့ ယကြာလိုချင်နေတာ…စွမ်းရော စွမ်းရဲ့ လား"

"ဆပ်ပြာသာ မြန်မြန်ပေးပါ အစ်မရယ်၊ ဆပ်ပြာရရင် အားလုံး အဆင်ပြေစေရမယ်"

ဒေါ်နိုင်နိုင်ဝင်း ငိုင်သွားပြီး သက်ပြင်းချပါတယ်။

"ဆပ်ပြာက မရှိတော့ဘူးရှင့်"

"ခင်ဗျာ…ဘယ်…ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ"

"ကျွန်မသား ရန်နောင်က သူ့ဆရာ ဦးပြည့်ဝကို သွားကန်တော့ မယ်ဆိုလို့ ကျွန်မလည်း ဆပ်ပြာတစ်တုံးနဲ့ သဘက်နှစ်ထည် ဝယ်ပေး လိုက်တာ…၊ ခုနကပဲ ထွက်သွားပြီ"

"ဗျာ…အဲဒီဆရာရဲ့ လိပ်စာကို သိလားဟင်"

"သိတော့ သိတယ်…၊ ခဏနေဦး သူကလည်း အိမ်လေးငါး အိမ်လောက် ပြောင်းနေတာဆိုတော့ စာအုပ်ထဲ ကြည့်ပေးမယ်နော်… ခဏစောင့်"

ရွှေတောင်ကြားထဲမှာ ရသည့်လိပ်စာနှင့် မူးနောက်နေအောင် ရှာပြီးမှ နောက်ဆုံး ဆရာဦးပြည့်ဝဆိုသော အိမ်နံပါတ်ကို တွေ့ရတယ်။

ခြံက အကျယ်ကြီး…၊ အိမ်က ခမ်းခမ်းနားနား။ တံခါးဖွင့်ပေးသူချည်း ကျွန်တော့်စိတ်အထင် (၁၀)ယောက်လောက် ရှိမည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်တော့ (၁၀)မိနစ်လောက်အထိ ဘယ်သူမှ ပေါ်မလာ…။ ခဏကြာမှ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက အအေးသုံးခွက် လာကာ ချပေးပါတယ်။

ဟိုကောင်တွေက တဂွတ်ဂွတ်သောက်ကြသော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှကို မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်…။ ထိုခဏ၏ နောက်ခဏကြာမှ ဆရာပြည့်ဝဆိုသူ ဆင်းလာတာတွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော် မိတ်ပင်မဆက်နိုင်၊ ဖြစ်သမျှကြုံးပြောကာ…နားလည်သွားလောက်တော့ ဆပ်ပြာခဲကို တောင်းပါတယ်။

"အင်း…လူ့ဘဝ…လူ့ဘဝ တော်တော့်ကို ဆန်းကျယ်ပါလား။ ဆရာ့တပည့် မောင်ရန်နောင် လာကန်တော့သွားတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ် မောင်မိုးဆွေရေ…ဖြစ်ချင်တော့ ဆရာကလည်း ဒီနေ့ပဲ ရွှေတောင်ကိုပြန်မယ့် ဆရာ့အဖေကို တပည့်ကလာကန်တော့တဲ့လက်ဆောင်နဲ့ ထပ်ကန်တော့လိုက်လို့…အဖေ့ဆီ ပါသွားပြီ"

"ခင်ဗျာ…ဆရာ့အဖေ…ဆရာ့အဖေက…ဘယ်အချိန်ပြန်တာလဲဆရာ…"

"ညနေခင်း (၁)နာရီခွဲကားနဲ့ မောင်မိုးဆွေ…၊ ခုဆို ကားက လက်ပံတန်းနားနီးနေလောက်ပြီ"

ကျွန်တော် အရှပ်ကျိုးပြတ် လဲမကျသွားအောင် တော်တော်ကလေး ထိန်းလိုက်ရပါတယ်။ အမြင်တွေ မှုန်ဝါးသွားတာတော့ အမှန်ပဲ။

လမင်း…။

လမင်းရေ…။

■ သူမရဲ့နောက်…
ရွှေလျားနေတဲ့လမင်းဆီ…
ရှည်လျားတဲ့ရေစပ်က တံတားတစ်ခုဆီ…
ရှို့မီးနဲ့ထိန်ညီးနေတဲ့ တောင်ကြားဆီ…
မေတ္တာကြေးမုံပြင်တစ်ခုထဲက ပန်းပွင့်သေတွေဆီ…
ကောင်းကင်ဘုံ လေဟာနယ်ထဲက ဆော့ကစားနေတဲ့ လက်တွေဆီ..
နာရီတစ်လုံးရဲ့မိနစ်ရိုင်းများကို ဝါးမျိုနေသူတွေဆီ…
ရဲတိုက်တစ်ခုရဲ့ မှောင်မဲမဲ အခန်းစွယ်ဆီ…
ငါ…
လိုက်လို့နေ…။

■ နေထွက်လာတဲ့အခါ
စာကလေးတွေရဲ့ သွေးတွေ လွှမ်းနေတဲ့
ကောင်းကင်ယံအောက်မှာ
ဆုံးရှုံးမှုဝတ်ရုံကို ခြုံလို့
သူမ…
အိပ်ပျော်နေလိမ့်မယ်…။

■ ဒါပေမဲ့
အခု… လမင်းဆီ ငါလာလို့
ငါ့ဦးနှောက်ထဲက လက်နက်တွေ
လ…ရေကန်ထဲ သွန်ချသလို ကျွမ်းမြိုက်
ဟားတိုက်ရယ်မောခြင်းရဲ့ ည
သံစုံကြူးတဲ့ ည
သူမ…
လမင်းထဲမှာ ရှိလိမ့်။

(ဆုန်မဂ္ဂင်းအဖွဲ့မှ ပြန်ဆိုသည်)

ကြောင်နစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရန်ကုန်–ပြည် အမြန် Express ကားကြီးပေါ်ကနေ ကျွန်တော် လမင်းကို ငေးနေမိတယ်။ လမင်းက ကျွန်တော့်နံဘေးကနေ အပြေးကလေး လိုက်လာနေတယ်။ ကားရပ်ရင် ရပ်လို့၊ ကားရွေ့ရင် ရွေ့လို့…။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း လမ်းနံဘေးက သစ်ပင်အုပ်တွေကြားထဲမှာ လမင်းက ပျောက်သွားတတ်တယ်။ လယ်ကွင်းတွေဆီကို ရောက်ရင်တော့ လမင်းက ကင်းကင်းရှင်းရှင်းကလေးကို ထွန်းလင်းပြီး ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ပြန်တယ်။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းချပြီး ကားပြတင်းကနေ လမင်းကို မလွှတ်တမ်း ငေးလာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့… စိတ်ထဲမှာ ကြုံးဝါးနေမိတာက 'စိတ်ချ လမင်းရေ…။ ငါ မင်းနောက်ကို မမောမပန်း အပြေးလိုက်လာနေတယ်'…လို့။

ကြုံးဝါးသံကို စိတ်ထဲက ပြောပြီး သက်ပြင်းချလိုက်တော့မှ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးဟာ မလှုပ်ချင်လောက်အောင် နွမ်းနေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အိပ်ချင်စိတ်ကတော့ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးဆဲလ်တစ်ခုရဲ့ အသေးဆုံး Proton ထဲမှာတောင် မရှိပါဘူး။ အဲဒီ Proton တွေဟာ ကျွန်တော်စီးလာတဲ့ကားကို နိုင်အောင်ပြေးပြီး ရွှေတောင်မြို့ကို ရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့အတူ သွက်လက်နေကြတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ…။ ကျွန်တော်အခုသွားနေရတဲ့ ရွှေတောင်မြို့ဆိုတာကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်စီးလာတဲ့ Express ကားကြီးကို ကျော်အောင်ပြေးနေတဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်

တွေက အုကြောင်ကြောင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ရောက်လာကြတယ်။ Express ကားကြီးထက် အသပေါင်းများစွာ စောပြီး ထွက်သွားကြတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ဟာ ဘာတစ်ခုမှ အဆင်မပြေဘဲ၊ တွေ့ခွင့်မရလိုက်ဘဲ ကျွန်တော့်ဆီကို ပြန်ရောက်လာကြတယ်။ အဲဒီတော့...ကျွန်တော် မချင့်မရဲဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဒီထက်မြန်တဲ့အလျှင်နဲ့ ထပ်လွှတ်ပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကိုမှ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ မတွေ့ခဲ့ရဘူး။

ကျွန်တော် အရင်က ရွှေတောင်မြို့ဆိုတာကို ရောက်ခဲ့ဖူးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ...။ ဦးပြည့်ဝဆိုတဲ့လူရဲ့အဖေ နေတဲ့အိမ်ကို သိဖူးရင် လည်း သိပ်ကောင်းမှာပဲ...။ ကားကြီးထက် မြန်နေတဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ ရွှေတောင်မြို့ထဲကိုရောက်၊ ဦးပြည့်ဝရဲ့အဖေနဲ့တွေ့၊ ကြုံရသမျှ ရှင်းပြ၊ အဲဒီ ဘကြီးက နားလည်သွားပြီး ဝမ်းသာအားရနဲ့ ဆပ်ပြာခဲကို ထုတ်ပေး၊ ကျွန်တော်က ဆပ်ပြာခဲကို ယူပြီးပြန်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး လမင်းကို ခိုးပြေး၊ လမင်းနဲ့ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိဖတွေကတော့ မကျေနပ်ဘူးပေါ့ခင်ဗျာ...။ အမွေတွေ ဘာတွေ ဖြတ်ထားပြီးမှ လမင်းနဲ့ကျွန်တော်က အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကလေးလေးတစ်ယောက် မွေးတဲ့အခါကျတော့ အဖွားကြီးလည်း ဘယ်နေနိုင်တော့မလဲ...။ မဟုတ်ဘူးလား...။

စိတ်ကူးထဲမှာတော့ အရာရာက အဆင်ပြေပြီး ချောမွေ့နေတာပဲ။ စိတ်ကူးဆိုတာကတော့ ဒီလိုပါပဲ...။ သဘာဝကျအောင် ဖြစ်နိုင်ချေရှိတဲ့ အခက်အခဲကို ထည့်ပေးရင်တောင် နောက်ဆုံးမှာ အဲဒီအခက်အခဲကို မူလစိတ်ကူးယဉ်သူက အမြဲ အောင်နိုင်လေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့လဲ လူတွေဟာ မနက်ဖြန်ဆိုတဲ့ အနာဂတ်ကို အမြဲတမ်း မျှော်လင့်နေကြတာပေါ့။ စိတ်ကူးနဲ့အနာဂတ်ကြားမှာတော့ မနက်ဖြန်မှန်သမျှဟာ လှပနေကြတာပဲ။ ဒါ...သာမန်လူတွေ ရနေကျ သုခပါ။ အခုတော့...

ကျွန်တော့်မှာ ရွှေတောင်မြို့ဆိုတာကို မရောက်ဘူးလေတော့ သာမန်လူတွေ ရနေကျ သုခကလေးကိုတောင် မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်တော့်အတွေးဟာ ရွှေတောင်မြို့ကို ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ပျက်တော့တာပဲ။ အဲဒီတော့ ဟိုဘက်က ခံစားမှုတွေအားလုံးဟာ ဘာမှကို ဆက်တွေးလို့ကို မရတော့ဘူး ကိုယ့်ဆရာရေ…။

ကျွန်တော်နဲ့အတူ Express ကားကြီးပေါ်မှာ စီးလာတဲ့ ခရီးသည်တွေအားလုံးဟာ သူတို့ ဘယ်နေရာကို သွားမယ်ဆိုတာ သိကြတယ်။ အဲဒီနေရာမှာရှိတဲ့ လူတွေကိုလည်း သိကြတယ်။ ဒီတော့ သူတို့အတွက် မနက်ဖြန်ဆိုတဲ့ အနာဂတ်က အေးအေးဆေးဆေးပေါ့…။ စိတ်ကူးကလေး ယဉ်လိုက်ရုံနဲ့ အိုကေပဲ။ ကျွန်တော့်မှာသာ ဘာမှန်းမသိတာ။ ဒီကားကြီးပေါ်မှာ အနာဂတ် မသေချာသူဆိုလို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဒုက္ခအရောက်ဆုံးတစ်ခုကို ပြောရဦးမယ်ဗျာ…။

Express ကားကြီးပေါ်က TV ပါ။ TV က မြန်မာကားတစ်ကားကို ဖွင့်ထားတယ်ခင်ဗျ။ ဘယ်ပညာရှိကများ စတင်တီထွင်လိုက်တဲ့ နည်းလည်းတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ တော်တော်ဒုက္ခရောက်တယ်ခင်ဗျာ…။ ထွက်ပြေးလို့လည်း မရ၊ ငြင်းဆန်လို့လည်း မရနဲ့။ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ စိတ်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုခု ဒါမှမဟုတ်ရင် စိတ်ရဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုခုကြောင့်သာ ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စပါ။ အဲဒီလို သွားနေရတဲ့ အချိန်မှာ ကိုယ့်ကိစ္စကလွဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်တဲ့ အခြေအနေပါ။ ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ…။ ဒီကြားထဲ ကိုရွှေမြန်မာကားက တုန်လိုက်၊ မှုန်လိုက်၊ Tracking တွေက ငြိလိုက်နဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ဟစ်ပြီး ဟစ်ပြီးလို့သာ အော်ပစ်လိုက်ချင်တာပါပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကို တော်တော်မွတ်မွတ်ကို သတိရမိတာ အမှန်ပဲခင်ဗျာ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်သာ ပါလာခဲ့ရင် ဦးပြည့်ဝဆိုတဲ့လူရဲ့ အဖေ့အိမ်ကို မသိနိုင်ဦး…၊ ဟိုရောက်ရင် ဘာလုပ်မယ်၊ ညာလုပ်မယ် စသည်ဖြင့်တော့ ပြောလို့ရမယ် မဟုတ်လား…။ အဲဒီ သူငယ်ချင်းဟာ ဝင်းအောင်ဖြစ်နေပေ့စေဦး…၊ သူ့ဝက်ခြံတွေကို တဖျင်းဖျင်းနဲ့ ညှစ်နေပေ့စေဦး…၊ ကျွန်တော် လမင်းကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာကို ပြောပြလို့ ရမယ်။ သူ့ဆီကလည်း "စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုယ့်ညီရာ… အဆင်ပြေသွားမှာပါ" ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းလောက်တော့ ပြန်ကြားရမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို အစ်ကိုကြီးဝင်းအောင်လို့ ခေါ်ရပါစေဦး ဗျာ…ကျွန်တော် ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ခေါ်ပေးမှာ သေချာတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ တစ်ယောက်တည်းခင်ဗျာ။

မျိုးခွေသန်း ပါလာဦးမလား…၊ ရသေးတယ်ခင်ဗျ။

ဒီကောင်က မန္တလေးမှာတုန်းက ရည်းစားတစ်ယောက် ရခဲ့ဖူးတယ်။ နာမည်က ငွေးငွေးတဲ့။ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ သူ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် အိမ်မှာ ချိန်းတွေ့တာကို ဒီကောင်က မကြာခဏ ဂုဏ်ယူပြီး ပြောတတ် လေ့ရှိတယ်။ သူ့အညာလေနဲ့ပြောရရင်… "ငါက မိငွေးရဲ့လက်ကို စကိုင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ သူက ငါ့လက်ကို စကိုင်တာရယ်…" တဲ့။ သူ အဲဒီစကားကို မကြာခဏပြောလွန်းလို့ ကျွန်တော်တို့က အမြင်ကပ်ပြီး အမြဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့ဘူးတယ်။ အခု ပြောစမ်းပါစေဗျာ…။ ကျွန်တော် ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ကို နားထောင်ပစ်လိုက်ဦးမယ်။ ဒါဆိုရင် သူ့ဆီကလည်း "စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ…လမင်းက မင်းကို တကယ်ချစ်တာပါ။ အခု လွဲတာကိုလည်း ငါတို့က ရှင်းပြမှာပေါ့"…ဆိုတဲ့ စကားလောက်တော့ ကြားရမယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒီစကားသံဟာ Tracking ငြိနေတဲ့ TVပေါ်က အရုပ်တွေထက်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်ကို သက်သာစေမှာ

အမှန်ပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထားခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ တောက်လျှောက်လိုက်ပြီး ပင်ပန်းနေတဲ့ ဒီကောင်တွေ တစ်ညနား။ နောက်နေ့မှာ လမင်းတို့အိမ်ကို စောင့်ကြည့်ထားဖို့ ကျွန်တော် စီစဉ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခုခုများ အဆင်မပြေခဲ့ရင် လမင်းကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ သတင်းပေးလို့ရအောင်၊ ဒါမှမဟုတ် လမင်းဘက်က အစီအစဉ်ပြောင်း သွားရင်လည်း ဒီကောင်တွေ ကြည့်ကျက် ခေါ်ထားလို့ ရအောင်လို့ပါ။

ဒီတော့လည်း ဒီကောင်တွေကို ထားခဲ့တာ မှန်ပါတယ်…လို့ စိတ်ကိုလျှော့ပြီး တွေးရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်သွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိပ်လို့လည်း မရပါဘူး။ ကျွန်တော့်ခုံဘေး ဘက်လျက်က လူကတော့ အိပ်ပျော်နေတာမှ ဟောက်သံတွေ ဘာတွေကို ထွက်လို့…။ ကျွန်တော့်ပေါ်ကို ယိုင်ယိုင်ကျလို့ ပြန်ပြန်တွန်းရတာလည်း ခဏခဏပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ အိပ်လို့ရတော့မယ် မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်နေရာမှာဆိုရင် ဘယ်သူမှလည်း အိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ…တစ်သန်းကြေး လောင်းမလား။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပခုံးကို အတင်းလှုပ်နှိုးတာခံရတော့ ရွှေတောင်ကို ရောက်နေပါပြီ။ ကျွန်တော် ဘယ်အချိန် အိပ်ပျော်သွားလိုက်မှန်းကို မသိဘူးခင်ဗျ။ အိပ်ဖြစ်ရင်လည်း ခဏပါ။ အဲဒီလို အိပ်လိုက်တဲ့ ခဏ လေးမှာကို အိပ်မက်က မက်လိုက်သေးတယ်ခင်ဗျ။ မက်တဲ့အိပ်မက် ကလည်း လမင်းအကြောင်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ…။ ကျွန်တော်ငယ်ငယ် တုန်းက ကျွန်တော့်အမေကြီးနဲ့ ကျွန်တော် ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ငါးရံ့ ခြောက်ဖုတ်တွေ စားနေတဲ့ အကြောင်းပါ။ လူ့စိတ်ဆိုတာ တော်တော် ဆန်းကြယ်တာပဲ။

ကားပေါ်က ကျွန်တော်ဆင်းလိုက်တော့ ရွှေတောင်ဆိုတဲ့နေရာက

မှောင်မဲနေတာပဲခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်မှာရှိနေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကလွဲလို့ နေရာတိုင်းဟာ မဲမဲမှောင်နေတာပါပဲ။ မီးပွင့်ကလေးတွေဖွင့်ထားပေမဲ့ တံခါးပိတ်ထားတဲ့ ဆိုင်တွေကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ ကားပေါ်က ဆင်းသူကလည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ကျွန်တော်သိပ်သွားချင်နေတဲ့ လိပ်စာကို သွားဖို့ မိုးလင်းအောင် စောင့်ဖို့မှတစ်ပါးဘာမှ မရှိတော့ပါဘူး။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တော့ အရှေ့ဘက်မှာကောင်းကင်ဟာ နည်းနည်းကလေးတော့ လင်းနေပါတယ်။ လင်းတယ်ဆိုရုံကလေးပါ။ ကျွန်တော် စိတ်ထင်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့လေ…။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ အိပ်မှုန်စုံမွှားဖြစ်နေတဲ့ စားပွဲထိုးလေးကိုလက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာရတယ်။ လက်ဖက်ရည်ကလည်း ညံ့လိုက်တာဗျာ…ပြောမနေပါနဲ့တော့။ ဘာမှ မတတ်နိုင်တဲ့အဆုံး ကျွန်တော် သည်းခံစိတ်ကို ဆွဲဆန့်ပစ်လိုက်ရတယ်။ လမင်းကတော့ အခုချိန်ဆို သူ့အိမ်ကလေးထဲမှာ သူ အိပ်ပျော်နေမှာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ခါမှမရောက်ဘူးတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘူး ရောက်နေရတယ်။ တွေးမိတော့ ငိုချင်လိုက်တာဗျာ…။ ကျွန်တော် လမင်းနဲ့ မဝေးရဖို့လမင်းနဲ့ အဝေးကြီးကို ရောက်နေရတာကို သတိရမိတော့…ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်းကို မသိတော့ဘူး။

အိပ်မှုန်စုံမွှားဖြစ်နေတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးရယ်၊ မှောင်မဲတိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရယ်၊ ကုန်တင်ကားကြီးတွေ တဝေါဝေါဖြတ်သန်းသွားနေတဲ့ အဝေပြေးကားလမ်းမရယ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ခုံတွေပေါ်မှာ ပြန်အိပ်ပျော်သွားတဲ့ စားပွဲထိုးကလေးကို ကျွန်တော် ငေးနေမိတယ်။

တဖြည်းဖြည်းမိုးလင်းလာပြီး လူတွေ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စ ပြန်လှုပ်ရှားလာတာမြင်ရတော့ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်တွေပြန်တက်လာပြီးလက်ဖက်ရည်

ဆိုင်ထဲက ထထွက်၊ အိတ်ထဲမှာပါတဲ့ လိပ်စာကလေးနဲ့ ဦးဖိုးရဲ့အိမ်ကို မေးရတယ်။ Express ကားကြီး ကျွန်တော့်ကို ချပေးသွားတဲ့နေရာနဲ့ ကျွန်တော်သွားရမယ့်နေရာက တော်တော်လေးကို လှမ်းနေပါသေးတယ်။ တစ်ချို့ဆိုရင် ကျွန်တော်မေးတဲ့လိပ်စာကို သိတောင်မှ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတွေနိုးထပြီး ကားလမ်းနံဘေးက လယ်ကွင်းတွေထဲမှာ ဖျိုင်းကလေး တွေတောင် ပျံနေပြီမို့ တော်တော်အားတက်စရာတော့ ကောင်းပါတယ်။

ကျွန်တော် ဟိုမေးဒီမေးနဲ့ပဲ နောက်ဆုံး သဘောကောင်းဟန်တူတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့တယ်။

"ဒီရွာက ဝေးသေးတယ်ကွ။ ဒီလယ်ကွင်းတွေ ဆုံးအောင်လျှောက် သွား…အဲဒီနားမှာ မေးကြည့်ကွ"

သူညွှန်ပြတဲ့နေရာက အဝေးမှာ ခပ်ညှိုညှိုပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အားတင်းပြီး လယ်ကွင်းရှေ့ကနေ လျှောက်ခဲ့တယ်။ သူပြောတဲ့နေရာ ရောက်တော့ အသေအချာကို မိုးလင်းနေပါပြီ။ ထပ်စုံစမ်းတော့ ရွာထဲကို သွားဖို့ ထပ်ညွှန်ကြတယ်။ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ရွာလမ်းကလေးနံဘေးက ဝါးပင်တွေအုံဆိုင်းနေတဲ့၊ ကြက်ကလေးတွေ မိုးလင်းစ အစာကောက်နေ တဲ့၊ ထွန်တုံးတွေ ငြိမ်ဆိတ်နေတဲ့၊ သီးပင်စားပင်တွေနဲ့ စိမ်းစိုနေတဲ့ အိမ်ကလေးတွေကို ကျွန်တော် ဖြတ်လာရင်း ရွာရဲ့အလှကို ကြည့်နူးနေမိ သေးတယ်။ ရွာထဲတော်တော်ရောက်ပြီး စုံစမ်းတော့မှ နွားတစ်ရှဉ်းကို လှည်းမှာတပ်နေတဲ့ ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်က ဦးပြည့်ဝရဲ့အဖေ ဦးဖိုးနီ ဆိုတဲ့အိမ်ကို လမ်းညွှန်လိုက်တယ်။

"ဦးဖိုးနီ…။ ဦးဖိုးနီရှိလားခင်ဗျ"

ကျွန်တော် ကြုံးအော်ပေမဲ့ အိမ်ထဲက ဘာသံမှ မကြားရပါဘူး။ လေးငါးခွန်း ဆက်အော်တော့မှ အိမ်ထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက် လှမ်းထူးသံနဲ့အတူ ထွက်လာတယ်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

''အဘကိုခေါ်တာလား...။ ဘယ်သူလဲ''

''ဒါ...ဦးဖိုးနီတို့ အိမ်ကပါလားခင်ဗျာ...။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကပါ။ ဦးဖိုးနီနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ''

''ဟင်...အဘက မနေ့ကမှ ရန်ကုန်က ပြန်လာတဲ့ဟာ...။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ''

''ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ...။ ကျွန်တော့်ကို ဦးပြည့်ဝက လွှတ်လိုက်လို့။ ကိစ္စအရေးကြီးတာနဲ့ ညတွင်းချင်း လိုက်လာတာပါခင်ဗျ။ ဦးဖိုးနီနဲ့ တွေ့ပါရစေ''

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကောင်မလေးက နည်းနည်းစိုးရိမ်သွားဟန် တူပါတယ်။ ဦးပြည့်ဝဆိုတဲ့ နာမည်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်က လာတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်သွားဟန်လည်း တူပါတယ်။

''ဟင်...ဒါဆို ကိုကိုကြီးက လွှတ်လိုက်တာပေါ့။ မနေ့က အဘ ရန်ကုန်ကိုသွားရက်နဲ့ ဒီနေ့ချက်ချင်းကြီး လွှတ်ရအောင် ဘာများဖြစ်လို့လဲဟင်...။ ကိုကိုကြီးရော...ဘာဖြစ်လို့လဲ''

''ဘယ်သူမှ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကိစ္စက ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ။ ဦးဖိုးနီနဲ့ တွေ့မှရမှာမို့ပါ''

ပထမ ကောင်မလေးက မယုံသင်္ကာဖြစ်နေတယ်ခင်ဗျ။ မနေ့ကမှ ရန်ကုန်ကပြန်လာတဲ့ သူ့အဘကို တစ်ရက်ခြားကြီး ရန်ကုန်က လူတစ်ယောက်က လာမေးတယ်ဆိုတော့ ဘာများလဲပေါ့လေ...။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆပ်ပြာကိစ္စကို ထုတ်မပြောသေးပါဘူး။ မသင်္ကာရတဲ့အထဲ ရှုပ်ကုန်မှာ စိုးလို့ပါ။ ကိုယ်တိုက်ဆပ်ပြာကလေးတစ်တုံးကြောင့် ရန်ကုန်က နေ ရွှေတောင်အထိ လိုက်လာတယ်ဆိုတာ ကိုယ်က ဖြစ်နိုင်စရာ သိပ်မရှိဘူး မဟုတ်လား။ နောက်ဆုံးမှ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်သွားဟန်နဲ့ ပြောပါတယ်။

"အဘက ခုနကပဲ ရွာဦးကျောင်းကို သွားတယ်။ အရေးကြီးရင် လိုက်သွားလေ…။ ဒါမှမဟုတ် ဒီက စောင့်ချင်လည်း စောင့်၊ သွားခေါ်ပေးမယ်"

စောင့်ရရင် ပိုစိတ်ပင်ပန်းလို့ ရွာဦးကျောင်းကို မေးပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ခဲ့ပါတယ်။ တတ်နိုင်ဘူးလေ ကိုယ့်ဆရာရယ်…။ မောရမယ်ဆိုရင်လည်း လမင်းနဲ့ပတ်သက်တာတွေ တစ်တဝလုံးစာအမော ကုန်ပါစေတော့လို့ ဆက်လိုက်ရင်း ဆုတောင်းရတာ အမောပဲ။

ရွာဦးကျောင်းဝန်းထဲကို ရောက်တော့ စေတီကလေးတစ်ဆူကို တွေ့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဝတ်ချဖို့ စိတ်ထဲမှာရှိပေမဲ့ ဦးဖိုးနီက အရေးကြီးနေတာမို့ ဝတ်မချဖြစ်ဘူး။ ဟိုဟိုဒီဒီငေးတော့ စေတီကလေးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှေးဟောင်းအပြောက်အမွှန်းတွေနဲ့ ရေနံချေး ဝနေတဲ့ သစ်ကျောင်းဆောင်ကြီးတစ်ဆောင် သွားတွေ့တယ်။ ဆရာတော်ဆီ သွားတာဆိုရင်တော့ ဒီကျောင်းဆောင်ကြီးပေါ်ပဲ နေမှာပဲ…လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကျောင်းကြီးပေါ်ကို တက်တော့ တရားသံသဲ့သဲ့ကို စကြားရတယ်ခင်ဗျ။

ကိုယ်တော်တစ်ပါးက ပလ္လင်ပေါ်ထိုင်ပြီး တရားပေးလို့။ လူနှစ်ယောက်က တရားနာလို့…။ ကျွန်တော်လည်း မောသွားတာပဲ။ တရားနာနေတဲ့ လူတွေထဲမှာ ဦးဖိုးနီဆိုတာ ရှိသလား မရှိဘူးလားဆိုတာ မေးဖို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ တရားမနာဘဲနေတဲ့လူကလည်း တစ်ယောက်မှကို မရှိဘူး မဟုတ်လား။ မတ်တပ်ရပ်နေလို့ မသင့်တော်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ဝင်ထိုင်ရတော့တာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့မှ ကိုယ်တစ်ကြိမ်မှ မရောက်ဘူးတဲ့၊ လာဖို့လည်း တစ်ခါမှစိတ်မကူးခဲ့ဘူးတဲ့ ရွာတစ်ရွာရဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲက တရားပွဲတစ်ခုထဲ ရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အံ့သြနေမိတယ်။ ဇာတရားက ပို့ရင် မရောက်ဘူးဆိုတဲ့နေရာ မရှိနိုင်ဘူးလို့လည်း တရားနဲ့ ဆင်ခြင်နေမိတယ်။

ကျွန်တော်က ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲရောက်နေပေမဲ့ မဟာဇနက ကတော့ သမုဒ္ဒရာထဲကို ရောက်နေတာခင်ဗျ။ ဆရာတော်ဟောနေတဲ့ ဇာတ်က မဟာဇနကဇာတ်ကိုး…။

"အေး…အဲဒီလို ငါတို့မြတ်စွာဘုရားဟာ လုံ့လကို မလျှော့ဘဲ မဟာသမုဒ္ဒရာထဲ ကူးခတ်နေရင်း နေ့လွဲညစာ စားသောက်ဖွယ်ရာ တစ်စုံတစ်ရာ အနီးအစပ် မျှောကပ်လာသော်လည်း ဆယ်ယူသုံးဆောင်ခြင်း အလျင်းမပြုဘဲ ဆားငံရေဖြင့် ခံတွင်းကို ဆေးရင်း ဥပုသ်ဆောက်တည်တော်မူတယ် ဒကာတို့ရဲ့"

"အစားစာကို စားတော်မူသလား ပရိတ်သတ်"

"မစားပါ ဘုရား…"

"အေး…ကိုယ့်အိမ်ထဲ ကိုယ်နေရမှ ဥပုသ်သီလ စောင့်တည်ချင်သူများ မဟာဇနကရဲ့ ဝီရိယနဲ့ သည်းခံမှုမျိုးကို နမူနာယူကြစေပါ။ ကဲ…တရားကို ဆက်ရရင် အဲဒီအခါသမယမှာ ဓတရဋ္ဌ၊ ဝိရူဠှက၊ ဝိရူပက္ခ၊ ကုဝေရဆိုတဲ့ စတုလောကပါလ နတ်မင်းကြီးလေးပါးက မဏိမေခလာမည်သော နတ်သမီးအား မိဖကို ရှိသေစွာလုပ်ကျွေးခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့အား ချစ်ခင်သနားခြင်း၊ အလှူပေးခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း စသောဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ယောကျ်ားမြတ်တို့ကို ဤမဟာသမုဒ္ဒရာ၌ နစ်မွန်း၍ မသေစေလင့်…ဆိုပြီး ကယ်ဆယ်ရန် အစောင့်ထားကြသတဲ့"

မဟာဇနကမင်းသား သမုဒ္ဒရာမှာ ဟိုမှဒီမှ တစ်ပြောင်းတပြန် ကူးခတ်နေရသလို တပည့်တော်လည်း ဟိုမှဒီမှ တစ်ပြောင်းတပြန် ကူးခတ်နေရတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်ကို ကယ်တင်ရန် ဦးဖိုးနီကို လွှတ်ပေးတော်မူပါ။ ရင်ထဲမှာဆုတောင်းရင်း တရားဟောဆရာတော်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ဆရာတော်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေတာခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း မျက်လုံးချင်း မဆုံရဲတာနဲ့ မျက်စေ့ကို မှိတ်ထားလိုက်တယ်။

တရားနာဖို့လာတာမဟုတ်မှန်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိနေတော့ ဘယ်လုံ ပါတော့မလဲ…။

ဆရာတော့်တရားထဲမှာ မဏိမေခလာနဲ့ မဟာဇနက တွေ့ကြ တယ်။

"နတ်သမီး…။ ဤလောကၝ ရေးကုသိုလ်ကံ မဖွံ့ဖြိုးလွန်းသော လူတို့သည် မိမိတို့နှင့် ထိုက်တန်ရာ လယ်လုပ်ခြင်း၊ ကုန်သွယ်ခြင်း အစရှိသော အလုပ်တို့ကို ဆောင်ရွက်လိုသည်ဖြစ်စေ၊ မဆောင်ရွက်လို သည်ဖြစ်စေ ကိုယ့်အလိုဆန္ဒပြည့်စုံမည် စင်စစ်မှန်လျှင် ပျင်းရိသည်ဟူ၍ မနေအပ်။ ကောင်းစွာသော လုံ့လဖြင့် အခါခပ်သိမ်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး လုံ့လဖြင့် ပြုအပ်လှသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါတော့သတည်း…"

"သာဓု…သာဓု…သာဓုပါ…ဘုရား"

●

"မောင်ရင် မောင်ရင် ထ ထစမ်း။ မောင်ရင် ဘယ်ကလူလဲ…။ ထ ထစမ်း"

ခပ်ကြမ်းကြမ်းလှုပ်နှိုးတာ ခံရလို့ မျက်စေ့ဖွင့်တော့ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ လူဆယ်ယောက် ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြတယ်ခင်ဗျ။ ခဏတော့ ကျွန်တော် ဘာမှကို ပြန်မပြောနိုင်ဘူး။ ပြန်မပြောနိုင်ဆို အိပ်ယာက နိုးကာစ စိတ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းတောင် ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမသိပါဘူး။ ခဏလေးကြာသွားတော့မှ လက်ရှိရောက်နေတဲ့ နေရာနဲ့ ကျွန်တော့်တဝကို

ဝုန်းခနဲ အတင်းဆက်စပ်ယူရတယ်။

"ဦးဖိုးနီ…ဦးဖိုးနီ။ ကျွန်တော်…ဦးဖိုးနီကို လာရှာတာပါ။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကပါ"

"မင်းက ဦးဖိုးနီကို လာရှာတာ ဟုတ်လား…။ ဦးဖိုးနီ ခင်ဗျား ကိုတဲ့…"

ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ထဲက အသက်(၆၀)နီးပါးရှိတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ရှေ့ကို လာရပ်တယ်။

"ကျုပ်ကို လာရှာတာ…။ မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲ…၊ ဘာကိစ္စ ရှာတာလဲ…"

ကျွန်တော်လည်း ကိုပြည့်ဝဆိုတဲ့လူ ရေးတဲ့စာကို ထုတ်ပြရင်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို သူတို့နားလည်အောင် ရှင်းပြရတယ်။

"မောင်ရင့်အဖြစ်ကလည်း အဆန်းပါလား။ အေးလေ…ဖြစ်ချင် တာ မဖြစ်ရ၊ မဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရတဲ့ လူ့လောကမှာ ဒီလိုကြုံရတာပါပဲ။ ကိုင်း…သူပြောသမျှ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်သားက ကျုပ်ကို ကန်တော့ လိုက်တဲ့ထဲမှာလည်း ဆပ်ပြာတစ်တုံးတော့ ပါတယ်။ မောင်ရင် စိတ်အေး အေးထားပြီး အိမ်လိုက်ခဲ့ပေတော့…။ မောင်ရင့်ခရီး ကျုပ်နဲ့မှာ ဆုံးပါပြီ"

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဘကြီးရယ်…။ အဲဒီဆပ်ပြာအစား ကန်တော့ဖို့ ဆပ်ပြာဆယ်တုံးလည်း ကျွန်တော့်မှာ ပါလာပါတယ်"

ဘုန်းကြီးကျောင်းကနေ ရွာထဲကို ပြန်လာရတယ်။ ဦးဖိုးနီရဲ့အိမ်ရှေ့ ကို ရောက်တော့ ခုနက ကောင်မလေးက စိတ်ပူဟန်တူပါရဲ့…မျက်နှာ ပျက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေတယ်ခင်ဗျ။

"ကိုင်း…သမီးရေ၊ ရန်ကုန်ကဧည့်သည်အတွက် ရေနွေးကြမ်းအိုး ချပေး။ ပြီးရင်… မနေ့က ရန်ကုန်က ပြန်တုန်းက ပါလာတဲ့အိပ် အဘယူပေးစမ်းကွယ်။ ကဲ…မောင်ရင် ထိုင်…ထိုင်။ ခဏ နားပါဦး။

စိတ်ချလက်ချသာ နေပါကွယ်…။ မင်းခရီး ဆုံးပါပြီ။ အဘ ဒီဆပ်ပြာကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိရသေးပါဘူး''

''ဟုတ်ကဲ့ အဘ။ ဒီမှာ…အဘအတွက် ကျွန်တော့်လက်ဆောင် ဆပ်ပြာတုံးတွေပါ''

မထိုင် မပြုနိုင် ဖြစ်နေတာကို သိပြီး နည်းနည်းရှက်သွားမိတယ်။ အင်းလေ…ကိစ္စက ပြီးပါပြီ။ လမင်းရေ… ငါလာပြီပော့…လို့ စိတ်ထဲက ကြွေးကြော်ရင်း ထိုင်ရတာယ်။ ခဏအိပ်လိုက်ရလို့လား။ စိတ်ပဲ အေးသွား လို့လားတော့ မသိဘူး။ လူက လန်းဆန်းနေတာပဲ။

အိမ်ပေါ်ပြန်တက်သွားတဲ့ကောင်မလေးက ရေနွေးကြမ်းအိုးနဲ့ ထန်းလျက်ခဲပန်းကန် လာချရင်း ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်တယ်။ ဒီတော့မှ သတိထားမိတယ်။ ကောင်းမလေးက တောကသာ ဆိုပေမယ့် ချောချောကလေးဗျ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း မိတယ်။ ပြင်ဆင် မထားဘဲ ခပ်ရိုးရိုးဆိုတော့ တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းတာပဲခင်ဗျ။ ဒီလို စိတ်ထားလို့ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တော့ မတင်ပါနဲ့။ ဒါ…လမင်းအပေါ်မှာ ဖောက်ပြန်နေတဲ့၊ သစ္စာမရှိတဲ့အဖြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ရုံကို မှတ်ချက်ပေးတတ်တဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ရဲ့ သာမန်စိတ်ပါ။ ခုနက ဒီကောင်မလေးကို ကျွန်တော်တွေ့ရပေမယ့် လုမှန်းတောင် သတိမထားမိဘူး။ ခုတော့ အရာရာက OK သွားပြီ လေ…။

စိတ်အေးလက်အေးရှိသွားတော့ အလှတရားကို အလှတရားအတိုင်း မြင်မိတာမျိုးပါ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာဗွီဒီယိုနဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲက မင်းသားတွေလောက် ကျွန်တော့်ကို မရိုးသားဘူးလို့ အပြစ်ပြောချင်လည်း ပြောပေါ့။

''ဟဲ့…ကလေးမ အဘအိပ် သွားယူခဲ့ပါဆိုကွယ်။ မောင်ရင်

ကလည်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ မဟုတ်လား…။ ဒီမှာ နားချင်လည်း နားနော်"

"ဟာ…ကိစ္စမရှိဘူး အဘ။ ဆပ်ပြာရတာနဲ့ ကျွန်တော်ပြန်မှာပါ။ ဟိုမှာက အဘသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ အားလုံးအဆင်ပြေပြီးမှ အဘကို သပ်သပ် လာကန်တော့ပါဦးမယ်"

"အေးကွာ…ကံရှိရင် ဆုံ၊ ကံကုန်တော့ သွားပဲကွ။ ငါတို့ ကံရှိလို့ ဆုံကြရတာ…။ ဆွေမျိုးလိုသာ သဘောထားပေ့"

ဒီစကားကို ဒီဘကြီးက ရင်ထဲကအတိုင်း ပြောတယ်ဆိုတာ ကိုတော့ ကျွန်တော်ယုံတယ်ဗျာ။ ယုံကြည်လောက်တဲ့ ရိုးသားလေးနက်မှု ကိုလည်း ဒီဘကြီးရဲ့မျက်နှာမှာ အရင်းအတိုင်းကို ကျွန်တော် တွေ့နေရ တာပဲ၊ ဒီလိုတွေးမိတော့ ခုနက လာကန်တော့ပါဦးမယ်လို့ ပြောမိတဲ့စကား ကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ရှက်သွားတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီစကားကို ကျွန်တော် ကြိုတင်စိတ်ကူး ထားတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ညှို့ဝတ်ကျေတဲ့ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာမနေနိုင် တာကို အကြောင်းပြုပြီး ပြောမိတဲ့စကားပါ။ အခုမှ တကယ့်ကို လာ ကန်တော့ဦးမယ်လို့ စိတ်ထဲက လေးလေးနက်နက်ကို ဆုံးဖြတ်ပြီး ထပ် ပြောရတယ်။

"ကျွန်တော် တကယ်ကို လာကန်တော့ဦးမှာပါ အဘ"

"အေးလကွာ…အေးပါ…။ ဟဲ့…မဒွေး အိတ်ယူခဲ့ ဆိုတာ ကို…။ မိဒွေး"

"လာပြီ…အဘ…လာပြီ"

အရေးတကြီး ပြန်အော်သံ ခဏကြာတော့ ကောင်မလေးက ခပ်ဟောင်းဟောင်းဟမ်းဘက်(ခ)အိတ်တစ်လုံးကို ယူပြီး ဆင်းလာတယ်။ အိတ်ကို ဘကြီးဆီမပေးခင် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်သေးတယ်

ကြောင်နှင်ကောင်ဘအုပ်ဘိုက်

ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း သူခိုးကြည့်သွားတာကို ကျေနပ်သလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခဏပါ။ စိတ်က သူလာပေးတဲ့အိတ်ဆီကို ရောက်သွားရော...။ ကိုယ်က အိတ်ဆီကို စိတ်ရောက်တော့မှ ဘကြီးက ကွမ်းယာကို ယာနေတာနဲ့ ကြုံတယ်။ စိတ်ထဲမှာ အသည်းယားလှပြီဗျာ...။ အဲဒီလောက် ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ဆပ်ပြာကို ဘယ်လိုပုံစံလည်းဆိုတာ သိချင်လှပြီ၊ လက်ထဲမှာ အားရပါးရ ဆုတ်ကိုင်ထားလိုက်ချင်ပြီ။

ဘကြီးကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ခင်ဗျ၊ လက်ညှိုးနဲ့ လက်မမှာ ပေနေတဲ့ ထုံးကိုတောင် အရသာသိပ်ရှိတဲ့ပုံစံနဲ့ လျှက်နေသေးတယ်။ ပြီးသွားမှ လက်နှစ်ဘက်ကို ပွတ်ခါရင်း ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးပြတယ်။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုယ့်လူရာပေါ့လေ...။ ပြီးတော့မှ သူ့အိတ်ကို ဂရုတစိုက်ဖွင့်တယ်။ ဟို...မဒွေးဆိုတဲ့ ကာလေးမကာလည်း အနားမှာ ရပ်လို့...။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဘာများလဲဆိုတာ ရှိနေပုံပဲ။

ဘကြီးက အိတ်ကိုဖွင့်ပြီး လက် အထဲကို နှိုက်တယ်။ ပြီးတော့... ဟိုဟိုဒီဒီရှာတယ်။ အိတ်ထဲက သူ့လက်ကို မမြင်ရတော့ သူ့မျက်နှာကိုပဲ ကျွန်တော်က အငမ်းမရကြည့်နေရတာပေါ့။ ဘကြီးက တစ်ချက် ဆတ်ခနဲ ရပ်တယ်။ ပြီးတော့... ပုံမှန်ဖြစ်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာကို မော့လိုက်တော့ ဘယ်ဘက်နှုတ်ခမ်းထောင့်ကနေ ကွမ်းတံတွေးတွေ စီးကျလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘကြီးက မသုတ်ပါဘူး။ ကွမ်းတံတွေးက မေးဖျားအထိ ဖျပ်ခနဲ ကျတယ်။

"ဟော့ မိဒွေး...။ ငါ့အိတ်ကို ဘယ်သူကိုင်သေးတုန်းကွ"

"အို...မကိုင်ရပါဘူးတော်။ ကျုပ်ဆို ထိတောင် မထိဘူး။ အခုန အဘယူနိုင်းလို့သာ ယူရတာ"

"ဟေ...အဲဒါဆို ငါ့အိတ်ထဲက ဒီဆပ်ပြာက"

ကျွန်တော် ရပ်တွေရှုန်သွားလိုက်တာမှဗျာ...ရင်ခုန်သံက ကျွန်တော့်

တစ်ကိုယ်လုံးကို အမြှောက်ကျည့်ဆံလို လုပ်ပစ်လိုက်သလားကို ထင်ရတာ…။ ဟမ်းဘက်(ခ)အိတ်တွေထဲက ကျလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ပုဆိုး သုံးထည်၊ သဘက်နှစ်ထည်၊ သွားတိုက်ဆေးငါးဘူး။ အကိုက်အခဲပျောက် ဆေးပုလင်း ငါးပုလင်းနဲ့ ကိတ်မုန့်တစ်လုံး။

ဘယ်မှာလဲ…ဆံပ်ပြာ။

"ဟေ့ ဆပ်ပြာ ပါကိုပါတယ်ကွ။ ဘယ်မလဲ ဆပ်ပြာ"

"ဘယ်သိမတုန်းတော့။ ဆပ်ပြာ…ဟုတ်လား။ ဒီမှာလည်း ဆပ်ပြာတွေ ရှိနေတာပဲ"

"မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အိတ်ထဲက ဆပ်ပြာကို လိုချင်တာ…။ မိဒွေး… နင်ယူသလား"

အော်သံ ဟစ်သံတွေ ကြားထဲမှာ ကျွန်တော့်တဝဟာ အဝေးကြီးကို ရောက်သွားသလိုပဲဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ အရူးအမူးဖြစ်ပြီး အိတ်ထဲက ကျလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကြားထဲမှာ လျှောက်မွှေနှောက်ရှာနေမိတယ်။

ဘယ်မှာလဲ…။ ဘယ်မှာလဲ…။

"ဆပ်ပြာဆို ကျုပ် ဘယ်သိမလဲတော့။ ကိုခွေးသာ ရှိတော့တာ ပေါ့။ အဘပြန်လာတုန်းက ပစ္စည်းတွေပြတော့ သူပဲ ဆပ်ပြာကို တောင်း တာ။ သူယူတာသာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျုပ် ဘယ်သိမှာလဲ"

"ဆပ်ပြာတင် မဟုတ်ဘူးဟေ့…ကိတ်မုန့်တစ်လုံးလည်း ပျောက် သေးတယ်။ မိဒွေး ကိတ်မုန့်ကိုတော့…"

"ကိတ်မုန့်ကတော့ ကျုပ်ပါတော့…။ ဘုရားစင်တောင် နစ်ချပ် တင်ထားသေးတယ်၊ ကျုပ်လည်း တစ်ချပ်ပဲစားတာပါ။ အခု ညီ့သည်ကို တောင် ချပေးရမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ…။ ဆပ်ပြာတော့ ကျုပ် မထိပါဘူး"

"တယ်… နင်တို့ ခက်တာပဲ။ မီးဖျက်နှာ အိုးမဲသုတ်တဲ့ ကလေး

တွေ့ပဲ။ အခု ဘယ့်နှယ့်လုပ်ကြမတုန်း။ ငါ့မှာ ကောင်းပြီ ကောင်းရက် ပြောပြီးမှ။ တောက်…ငါလေ…တယ်''

''တော်…တော်ပါတော့ ဘကြီးရယ်။ အဲဒီဆပ်ပြာက အခု''

ဘကြီးမျက်နှာက တော်တော်ဖျက်နေပြီဗျာ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာလဲ မီးလောင်နေပြီပေါ့။ ဘကြီးက ကျွန်တော့်ကို အားနာတဲ့မျက်နှာနဲ့ ကြည့်ပါတယ်။

''မောင်ခွေး…မောင်ခွေး။ လုပ်ရက်လေကွာ…။ စိတ်ချပါ မောင်ရင်။ ဒီကောင်က ကျုပ်သားပါ။ ကျုပ် မရ ရအောင် ပြန်ယူပေးပါ့မယ်။ ဟဲ့…မိဒွေး။ ဒီကောင် ဘာလို့ ဆပ်ပြာယူသလဲ ပြောစမ်း''

မိဒွေးက တော်ရုံနဲ့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ သူစိမ်းယောက်ကျားလေး တစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ အမာန်ခံရလို့ ရှက်နေဟန်၊ ဝမ်းနည်းသွားဟန်နဲ့ ငိုနေရှာတယ်…။ ဘကြီးက ဒေါသနဲ့ ထပ်မေးတော့မှ…

''ဆပ်ပြာဆို… သူ့ကောင်မ ချောရီအတွက်ပဲ နေမှာပေါ့တော့။ အဘဆီ တောင်းကတည်းက သူ့ကောင်မ ပေးဖို့ တောင်းတာပဲဟာ…''

''ခက်ချည်ရဲ့ကွာ…။ ကဲ…မောင်ရင် ဒီကသာစောင့်။ ကျုပ် လိုက်ယူပေးပါမယ်။ စိတ်ချ…ရအောင်သာယူခဲ့ပါ့မယ်''

''ကျွန်တော် မနေခဲ့ပါရစေနဲ့ အဘရယ်…ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါ။ ကျွန်တော်ပါ လိုက်ခဲ့ပါရစေ…။ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပါ''

ဘကြီး ပြန်မငြင်းတော့တဲ့ ရှေ့က ထွက်သွားတယ်။ တစ်လမ်းလုံး ဘာစကားကိုမှလည်း မပြောဘူး။ ကွမ်းတံတွေး ထွေးလိုက်၊ မောင်ခွေး ဆိုတဲ့လူကို ကျိန်ဆဲလိုက်၊ လမ်းမှာ ရွာကလူတွေကို တွေ့ရင် မောင်ခွေးကို ဘယ်မှာတွေ့သလဲ မေးလိုက်နဲ့…။

ဘယ်သူမမူ ဘယ်သူ့ပတ်သလဲတော့ မသိတော့ပါဘူး။ အခုတော့ ဆပ်ပြာနောက်ကို လိုက်တဲ့လူဟာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်

တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘကြီးကိုလည်း အားနာ၊ ရင်ထဲမှာ ဖောတွေတက်၊ နှလုံးသားထဲမှာလည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲပေါ့…။

လမင်းရေ… ငါ့ကို မြင်လှည့်စမ်းပါဦး။

●

"မချယ်…မချယ်။ ဟေး…မချယ်"

ဘကြီးခေါ်သံတွေထဲမှာ အရေးကြီးတာ၊ စိတ်မရှည်တာ၊ စိုးရိမ်နေတာတွေ အပြည့်ပါနေလို့ ကျွန်တော် စိတ်ကို နည်းနည်းလျော့ထား လိုက်ပါတယ်။ ဘကြီးရပ်ပြီးအော်နေတဲ့ နှစ်ထပ်သစ်သားအိမ်ကလေးထဲက ဘာသံမှ တုန့်ပြန်တာ မကြားရဘူးခင်ဗျ။ ဒုတိယအကြိမ်အော်တော့မှ…

"ကဖိုးနီလားတော့…။ ဘာတုန်း"

"အေး…ငါပါဟ။ နင့်သမီး ချောရီ ရှိလား"

"ချောရီ…ဘာကိစ္စတုန်း"

တအံ့တသြမေးသံနဲ့အတူ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဘီးစပတ်ပတ်ရင်းနဲ့ ထွက်လာရတယ်။ တစ်ခါ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ရှင်းပြရပြန်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ သေချင်စော်ကို နံနေပြီ။ မောင်ခွေးဆိုတဲ့လူ ယူသွားတာ ဘယ့်နှယ် ချောရီဆီ လိုက်ရတယ်ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော်နားမလည်တာ အမှန်ပဲ။

"ဒီကိစ္စတွေ ကျုပ်မသိတာ အမှန်ပဲ။ ချောရီ…ချောရီ…။ ပိုးကြေးနန်းကြေးပေးတာတွေကို အခုထိ သာယာနေတုန်း။ မြန်မြန်ယောကျ်ား

ပေးစားတာပဲ ကောင်းတယ်။ ဟဲ့…စောမို…စောမို လာစမ်း''

ဆယ့်လေးနှစ်လောက်ရှိတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အပေါ်ထပ် ပြတင်းဝနား ပေါ်လာတယ်။ ဒေါ်ချယ်ဆိုတဲ့အဒေါ်ကြီး ကြည့်ရတာလည်း တော်တော်ဒေါသထွက်နေပုံပဲ ခင်ဗျ။

''နင့်အမ ချောရီကို ငွေးက ဆပ်ပြာခဲတစ်ခဲ လာပေးတာ နင်သိလား''

''ကျုပ် သိဘူးတော့…။ ဒါပေသည့် မနက်က ဆပ်ပြာတစ်ခဲ ရတယ်လို့ ချောရီပြောသံတော့ ကြားမိသား''

''ချောရီ ဘယ်မလဲ''

''ခုနကပဲ ရေချိုးမယ်ဆိုပြီး ဆင်းသွားတာပဲတော့''

ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် နောက်ဆုံးအချိန်မို့ ရေတွင်းကုန်းကို လိုက် လာတဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော်က ရှေ့ကပဲ။ လမ်းမသိလို့သာဗျာ…၊ သိများ သိရင် ပြေးသွားတာ ကြာပြီ၊ ဆပ်ပြာကို ထုတ်များ တိုက်လိုက်လို့ကတော့ ကျွန်တော့်သော့ရာ ပျက်ပြီပေါ့…။ ကျွန်တော့်ဘဝလည်း သွားပြီပေါ့။

''မြန်မြန်လာပါ အဘရာ…။ တော်ကြာ ကျွန်တော့်ဆပ်ပြာကို တိုက်လိုက်ပြီဆိုရင်…''

''အေးပါကွာ…ငါရှိပါတယ်။ စိတ်ချပါ''

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော် စိက်မချနိုင်တော့ပါဘူး။ အဘဦးဖိုးနီရဲ့ စေတနာကို စော်ကားတာ မဟုတ်ပေမယ့် သူရှိနေတာဟာ ဆပ်ပြာကို ဘာမှ အကာအကွယ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ လမ်းကလေးကွေ့တော့ ကျောက်စီရေတွင်းကြီးကို ဖြုန်းခနဲဆို တွေ့တယ်။ ဝမ်းသာသွားပေမဲ့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ရေချိုးဖို့ရှိနေတဲ့မိန်းကလေးက ငါးယောက်ရှိနေတာခင်ဗျ။ အဲဒီအထဲက ဘယ်သူက ချောရီလဲဆိုတာ ကျွန်တော် အသေအချာမသိဘူး။ အဲဒီ့အချိန်မှာပဲ ဦးဖိုးနီရဲ့ ကြုံးအော်သံကို

ကျွန်တော်ကြားရတာ…။

"ဟဲ့…ချောရီ…ချောရီ။ အဲဒီဆပ်ပြာကို မလုပ်နဲ့…မလုပ်နဲ့"

ရေချိုးလက်စ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆပ်ပြာဘူးအသစ်ကို ဖွင့်နေတာ တွေ့ရတော့ ကျွန်တော် အသိဉာဏ်တစ်ခုလုံး ပြာဝေသွားပြီး အတင်းပြေးရင်း ဆပ်ပြာခဲကို ဝင်လုတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေး လန့်အော်သံ၊ ဝရုန်းသုန်းကား လူတွေအော်သံ၊ ဆပ်ပြာခဲ ကျွန်တော့်လက်ထဲရောက်လို့ သော့ရာရှိလား ကမန်းကတမ်းကြည့်တုန်း… ကျွန်တော့်မျက်နှာ ပူခနဲဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့… ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ် လွင့်ထွက်သွားတယ်။ ပြီးတော့… ပစ်တွန်းခံရ၊ ဆွဲတာခံရနဲ့ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ဝင်းခနဲ တစ်ချက်ကိုတော့ မြင်လိုက်ရပါသေးတယ်။

●

ကျွန်တော်သတိရလို့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ဆေးရုံကို ရောက်နေပြီ။

ရွှေတောင်က ရပ်ရွာလူကြီးတွေနဲ့ အဘဦးဖိုးလူလည်း ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ကုန်းရုန်းထတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲပြီး ထလို့ မရဘူး။

"မထနဲ့ဦးသား…၊ သား တော်တော်ဒဏ်ရာ ရထားတာ…။ သား ထလို့မရသေးဘူး၊ ရွာသားတွေကလည်း ဘာမှမသိတော့ မင်းကို စော်ကားတယ်ထင်ပြီး ဝိုင်းရိုက်ကြတာပေါ့၊ မင်းက မျက်နှာစိမ်းကိုး"

"ကျွန်တော့်ဆပ်ပြာရော…အဘ"

"ရှိတယ်…အဘ သိမ်းထားတယ်"

"ဒီနေ့ ဘာနေ့လဲအဘ…"

"သားက တစ်ရက်လုံးလုံး သတိလစ်နေတာကိုး…၊ ဒီနေ့ စနေနေ့လေ"

"ဗျာ…"

ကျွန်တော် လန့်ဖြန့်ပြီး တအားကြိုးထတယ်။ လူတွေအားလုံးက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းဖိထားကြတယ်…။ လမင်း…လမင်း…။ လမင်း…။ ကျွန်တော်ကြုံးအော်နေတုန်း ဆေးရုံက ဆရာဝန်တွေ ဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ဆွဲသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီလာတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ကားမှောက် လို့တဲ့။ ကားတစ်စင်းမှောက်လို့တဲ့…။ အရေးပေါ်တဲ့။ အဲဒီအသံကြားပြီး ကတည်းက ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မသိတော့ပြန်ဘူး။

ကျွန်တော် ပြန်သတိရလာတော့ ကျွန်တော့်အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ နပ်(စ်)မ ရုပ်ဆိုးဆိုးကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူက ပြုံးပြီး 'သတိရလာပြီလား'…တဲ့။ ကျွန်တော် အရုပ်ကြိုးပြတ် လဲကျ သွားတယ်။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် တစ်ခါတည်း သေမသွားတာလဲ။ ကျွန်တော်မေးတာက ဒီနေ့ ဘာနေ့လဲပဲ။ သူက တနင်္ဂနွေ…တဲ့။ နောက်ဆုံးအကြိမ်အထိ လွဲတဲ့လူလို့ လမင်းက ယူကြုံးမရ ထင်သွားမှာ ထက်စာရင် ကျွန်တော် သေသွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းကမှ သူ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်တက်စေဦးမယ်။

"စိတ်ခါတ်မကျပါနဲ့…နေ့လည်လောက်ကို…မနေ့ကဦးကြီးတွေ

က လာမယ်တဲ့"

နပ်(စ်)မလေးက အပြုံးနဲ့ပြောရင်း ထွက်သွားတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဘာမှပြောမနေတော့ပါဘူး။ ဘာမှ ပြောချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး။ မျက်စိကိုပဲ မှိတ်ထားလိုက်တယ်။ မျက်စိမှိတ်လိုက်တော့ အမှောင်ထုကို စိတ်ထဲမှာ တွေ့တယ်။ အဲဒီအမှောင်ထုထဲ ကျွန်တော့်စိတ်ကို တဟုန်ထိုး ထိုးချပစ်လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ…အမေရေ…အမေရေ…ဆိုတဲ့ အော်သံကိုကြားတယ်။ ဒါ…လမင်းရဲ့အသံ။ ကျွန်တော် တဟုန်ထိုး ဆင်းနေဆဲပဲ။

"အမေရေ…အမေရေ…အမေ…"

ကျွန်တော် ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲထပြီး ထထိုင်တယ်။

ဟုတ်တယ်…။

လမင်းရဲ့အသံကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြားရတာ…။

ကျွန်တော် သေသွားတာလား။

ဒါမှမဟုတ်…

"အမေရေ…အမေ…အမေရေ…"

ကျွန်တော်လန့်ပြီး လှည့်ကြည့်တော့ ဘေးကုတင်မှာ…

လမင်း…

လမင်း…။

ကျွန်တော် ဝုန်းဆိုထပြီး လမင်းဆီ ရောက်သွားတယ်။ လမင်းခေါင်းမှာ ပတ်တီးတွေနဲ့။ လမင်းလည်း ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ လန့်သွားတယ်။

"မိုးဆွေ…မိုးဆွေ…နင် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကိုရောက်နေတာလဲ"

"နင်ကရော လမင်း…နင်ကရော…"

သူနာပြုတွေရော ဆရာဝန်တွေပါ…အားလုံးပြေးလာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်တို့လက်တွေကို သူတို့ ဆွဲမဖြုတ်နိုင်ပါဘူး။ သူတို့မှ မဟုတ်ဘူး တစ်လောကလုံးက ဘယ်သူမှ ဆွဲမဖြုတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာတယ်။

ဒီလိုဖြစ်တာတဲ့ ကိုယ့်ဆရာရေ…။

ကျွန်တော် ပြည်ကို ထွက်သွားတဲ့ညမှာ…လမင်းနဲ့ မိုးဆွေသန်းနဲ့ တွေ့ကြတယ်။ ဒီကောင်က အားလုံးရှင်းပြတော့ လမင်းကလည်း ကျွန်တော့်ကြိုးစားမှုကို နားလည်၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပူပြီး သူ့အမေကြီး အလစ်မှာ ခြံစောင့်ကိုပေါင်းပြီး ကားပါယူ…ချိန်းထားတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုတင်ပြီး ကျွန်တော်ရှိတဲ့ ရွှေတောင်ကိုလိုက်တာ…။ လမင်းကလည်း မသိဆိုတော့ ရွှေတောင်အလွန်မှာ ကားမှောက်ပြီး ရွှေတောင်ဆေးရုံကို ရောက်လာတာတဲ့။

အပွဲပွဲလွဲလာတဲ့ ကျွန်တော် ဒီတစ်ခါ အပျော်ဆုံးပါပဲ။

"အမေလိုက်လာရင်တော့ ဒုက္ခပဲနော်…"

"ဒါနဲ့…ခုနက…အမေရေ…အမေလို့ အော်နေတာ မဟုတ်လား"

"အိုး…လိုသလိုတွေးပေါ့၊ နာရင် အမေပဲ အော်မှာပေါ့။ ဘယ်သူက ချစ်သူနာမည် အော်မှာလဲ။ ဟိုဘက်မှာ…သူငယ်ချင်းတွေလည်း ရှိတယ်၊ သူတို့လည်း ဒါဏ်ရာနဲ့ပဲ"

"စိတ်မပူနဲ့…မကြာခင် ဒီက လူကြီးတွေ တို့ဆီရောက်လာလိမ့်မယ်…၊ အဲဒီကျတော့ ဆေးရုံပေါ်မှာပဲ အရေးပေါ်လက်ထပ်လိုက်ကြတာပေါ့"

"အိုး…ဆေးရုံပေါ်မှာတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

"လမင်း…နေရာကို ရွေးမှာလား၊ လူကို ရွေးမှာလား"

လမင်းက ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ချင်း ခုနက ရှင်းကြကတည်းက စိတ်ဝင်စားလို့ ရပ်နားထောင်ရင်း သူတို့နားလည် သွားကြပါပြီ။ ကျွန်တော် လမင်းလက်ကလေးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ် ထားလိုက်တယ်။ ပတ်တီးတွေနဲ့ လက်ထပ်ရမှာတော့ နည်းနည်း ရယ်စရာ ကောင်းတာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ…ကျွန်တော်ကတော့ ဒီပုံကို အမှတ် တရဓါတ်ပုံ ရိုက်ကို ထားဦးမှာ…။ ငါတို့လိုလူစား ဘယ်သူများရှိသလဲ ပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာပါပဲ…

"မလမင်း…မလမင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ"

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်တော့ ယာဉ်ထိန်းရဲနဲ့ ရဲအရာရှိတွေ…။

ဆရာဝန်တွေက ညွှန်ပြတော့ ကျွန်တော်တို့ခုံကို ရောက်လာ တယ်။

"မလမင်းနော်…၊ ယာဉ်အမှတ်------ က မဟုတ်လား၊ မနေ့ညက ရွှေတောင်နားမှာ ကား [illegible]ဆောင်းပြီး ခြံစည်းရိုးကို တိုက်တာ…"

"ဟုတ်…ဟုတ်ပါတယ်…"

"မလမင်းရဲ့ မှတ်ပုံတင်ရော၊ ကားလိုင်စင်ရော ကားထဲမှာ တွေ့ပါတယ်၊ ပါလာတဲ့ ငွေတွေလည်း ရှာဖွေပုံစံနဲ့ သိမ်းထားပါတယ်၊ ညဘက် ယာဉ်ကို မဆင်မခြင်မောင်းနှင်မှုနဲ့ အမှုဖွင့်ထားလို့ စခန်းက အရေးယူဖို့ လာတာပါ။ ဆိတ်နှစ်ကောင် သေသွားတယ်ခင်ဗျ"

ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော် ဝုန်းဆို… ထရပ်လိုက်တယ်။

"စခန်းမှူးကြီး…၊ သူနဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်လို့ ရမလား"

"အာ…ဘယ်လိုလဲဟ၊ ဒါ တရားရေးကိစ္စပါ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့

မဆိုင်ပါဘူး၊ အခု…အမှုဖွင့်ထားတာက ကားကိစ္စပါ၊ မလမင်းက ကား မောင်းတာဆိုတော့…"

●

လမင်းကို သူတို့ ခေါ်သွားကြပါတယ်။

လမင်းက နဖူးကလေးပဲ ပေါက်တာဆိုတော့ ဆရာဝန်ရဲ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ကား မှန်မမှန်ကြည့်ဖို့၊ စစ်ချက်ယူဖို့အတွက် ခေါ်သွားတာပါ။ သေသွားတဲ့ ဆိတ်နှစ်ကောင်နဲ့ ပျက်သွားတဲ့ ခြံစည်းရိုးကို အလျော်ပေးနိုင်ရင် လမင်း အာမခံ ရမှာပါ။

ကျွန်တော့်ကိုတော့ ဒဏ်ရာနည်းနည်းများလို့ ဆေးရုံက ဆင်းဖို့ ခွင့်မပြုပါဘူး။ ကျွန်တော် သွားနိုင် လာနိုင်ပါတယ် ပြောတာတောင်မှ နှစ်ခါမေ့ထားလို့ ဆင်းခွင့်မပေးကြဘူး။ တစ်ခြားဒဏ်ရာရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို သွားကြည့်တော့ မျိုးဆွေသန်းက ရှေ့သွားနှစ်ချောင်းကျိုးပြီး နဖူးမှာ ငါးချက်ချုပ်ရတယ်။ ဝင်းအောင်က ညာဘက်လက် ကျိုးတယ်။ မွှေးမွှေးကတော့ နှာခေါင်းရိုးကျိုးပြီး နားရွက်ပြတ်သွားသတဲ့။

ကျွန်တော်တို့ကိစ္စတွေကို လမင်းက အလုံးစုံအစစ်ခံတာရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းရိုက်တဲ့အမှုက မှိန်နေတာရယ်ကြောင့် ဂွင်းဆက်ချိတ်မိသွားတဲ့ စခန်းမှူးကြီးက ကျွန်တော့်ဆီကို ပြုံးဖြီးဖြီးနဲ့ ရောက်လာပါတယ်။

"ဒါကြောင့် မောင်ရင်လေးက လက်ထပ်လို့ရမလားလို့ တန်း

မေးတာကိုး''

''ဟုတ်ပါတယ်''

''မလမင်းက အာမခံရပါတယ်…၊ အခု ဦးဖိုးလူကပဲ သူ့အိမ်မှာ ခေါ်ထားတယ်''

''ဟုတ်ကဲ့…၊ ကျွန်တော် လက်ထပ်လို့ရပြီလား ခင်ဗျာ''

''ဆေးရုံမှာတော့ ဘယ်ရမလဲ…၊ ဆေးရုံက ဆင်းရရင်တော့ ကြည့်စီစဉ်ပေါ့။ မနက်ကပဲ မလမင်းအိမ်ကိုတော့ အကြောင်းကြားလိုက်ရတယ်''

''ခင်ဗျာ…သူ့အမေ သိသွားပြီ…၊ သွားပြီပေါ့ ဆရာရယ်…သူ့အမေ ဒီရောက်လာရင် ကျွန်တော်တို့ ကွဲပြီပေါ့''

''စိတ်မစောပါနဲ့ မောင်ရင်ရယ်…၊ ဒီနေ့ (၁၂)နာရီမှာ ဆရာဝန်ကြီးက မောင်ရင်လေး အတွက် [illegible] ဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ရန်ကုန်နဲ့ ရွှေတောင်ဆိုတာ အနည်းဆုံး ခြောက်နာရီတော့ ကားမောင်းရပါတယ်… အဆင်ပြေရင် အချိန်မီမှာပါ''

''တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ…ဆရာဝန်ကြီးကို ပြောပြပေးပါ''

''မောင်ရင်လေး ဆင်းရမှာပါ''

''ကျေးဇူးပါပဲ စခန်းမှူးကြီးရယ်…''

ကျွန်တော် အရမ်းပျော်ပြီး စခန်းမှူးကြီးကို လက်ကမ်းပေးလိုက်တယ်။ စခန်းမှူးကြီးကလည်း ပြုံးပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါတယ်။

''ဩော်…မောင်ရင်လေးကိုလည်း တရားစွဲထားတယ်နော်…၊ ရေချိုးနေတဲ့ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်ကို အတင်းဖက်မှုနဲ့…တဲ့''

◆◆◆

(ပြီး